

Phượng Hậu

Contents

Phượng Hậu	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2	10
4. Chương 3	17
5. Chương 4	21
6. Chương 5	26
7. Chương 6	30
8. Chương 7	35
9. Chương 8	41
10. Chương 9	43
11. Chương 10	48
12. Chương 11	55
13. Chương 12	62
14. Chương 13	69
15. Chương 14	73
16. Chương 15	77
17. Chương 16	84
18. Chương 17	89
19. Chương 18	96
20. Chương 19	101
21. Chương 20	104
22. Chương 21	110
23. Chương 22	115
24. Chương 23	121
25. Chương 24	126
26. Chương 25	133
27. Chương 26	139
28. Chương 27	143
29. Chương 28	148
30. Chương 29	154
31. Chương 30	158
32. Chương 31	167

Phượng Hậu

Giới thiệu

Editeur: MrSuxi232Chư vị à! Chư vị hiểu rõ lịch sử à! Mọi người có từng nghe nói qua sự tích Phượng Hậu? Cũng biết c

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Chư vị à! Chư vị hiểu rõ lịch sử à!

Mọi người có từng nghe nói qua sự tích Phượng Hậu? Cũng biết cuộc đời vị hoàng hậu này ẩn thân tại Đại Thiên triều âm thầm sáng tạo thịnh thế.

Đại khái chưa từng nghe nói đi! Phượng Hậu là Đại Thiên triều duy nhất từ trước tới nay có song trọng thân phận hoàng hậu.

Khi đương thân tại triều đình, là một hoàng hậu hiền minh tài giỏi.

Thay để vương gánh vác một phần triều chính, quản lý lục cung, còn thiện tấn chức trách, cho để vương kiến nghị tốt nhất, đại sự nhân chính, để tạo thịnh thế.

Nếu đang ở chiến trường, thì hóa thân vi bày mưu nghĩ kế, quyết chiến thiên lý đại tướng quân. Tảo trừ biên hoạn, khuếch trương lãnh thổ bờ cõi, truyền bá thiên uy, bình định man tộc, khiến tứ di lai triều tiến cống, bách tính an cư lạc nghiệp.

Công lao to lớn nhưng Phượng Hậu bất nguyện lưu danh, mà đem các công tích sử sách tự mình nhất nhất xóa đi.

Tuy rằng việc này khiến cho hoàng đế tức giận vô cùng, nhưng đối chúng thần mà nói, bọn họ sớm thành thói quen đem ý nguyện hoàng hậu xem như mệnh lệnh, cũng hiểu sau cùng nhất định là hoàng đế thỏa hiệp, này đây vẫn chưa nghe theo hoàng đế ý chỉ, y nhiên không có ghi lại hoàng hậu công tích.

Về sau hoàng đế quả nhiên bị Phượng Hậu thuyết phục, không hề kiên trì nhất định phải tại trên sử sách lưu danh, chỉ nhượng sử quan tại trên sử sách ngắn gọn vài dòng: “Gia thịnh tam niên xuân, để nạp nhất hậu. Kỳ tại vị nhị thập lục niên, để đắc hiền hậu chi trợ, để tạo Đại Thiên triều thịnh thế.”

Lúc đầu y theo ý Phượng Hậu là không định lưu lại bất luận chữ gì, nhưng hoàng đế cố chấp, chính là tiểu tiểu ký hạ nhất bút, ngay cả hoàng hậu phong hào cũng không kí tên, tại trên sử là phi thường hiếm thấy, đến mức nguyên nhân chưa từng kí tên, không cần phải nói, đương nhiên cũng là bởi vì Phượng Hậu kiên trì.

Về phần nguyên nhân vì sao Phượng Hậu lại không muốn lưu danh sử sách như vậy, thỉnh mọi người chậm rãi nghe hạ quan nói tới.

Phượng Hậu: Đại Thiên triều duy nhất đã bị chính thức sắc phong nam hoàng hậu.

Nam nhân!?

Đúng vậy! Phượng Hậu là một nam nhân, vả lại là một nam tử văn võ song toàn hiếm thấy.

Ngoài mặt nếu quan ngọc, làn da nõn nà, trong nhả nhận mang theo tuần khí, tuy mạo nhược phù dung, nhưng không hề có chút giống nữ tử.

Phượng Hậu học phú ngũ xa, tinh thông thiên văn địa lý, khả cùng người cao đàm khoát luận, sừng đề cổ kim sử luận thi từ, diệp khả đàm tiểu dụng binh, bày mưu nghĩ kế, giết địch nơi sa trường.

Không còn bất luận cái gì một người có thể giống Phượng Hậu đủ sâu sắc mị lực như vậy, chẳng những quần thần vương công đại thần thừa nhận ngoài địa vị tôn quý, còn được bách tính ngưỡng mộ và yêu quý sâu sắc.

Đây là truyền kỳ thứ nhất, mà Phượng Hậu chính là nhân vật càng truyền kỳ.

Hắn, cuối cùng là dạng nam tử gì?

Chẳng những được sắc phong làm hoàng hậu, còn được vua và dân nhất tề đồng kính yêu?

Căn nguyên này, có lẽ nên từ cường để nói đến.

Cường đế — — Đại Thiên triều từ trước tới nay người đầu tiên thân đủ song trọng đánh giá đế vương.

Nếu tương khởi coi thành bạo quân, trong lúc tại vị thi hành rất nhiều nhân đức chí chính, ích dân chí sách; nhưng nếu nói hắn là nhân quân, rồi lại từng giết hết bất luận cái gì làm trái ý kiến, trực ngôn do triều thần can gián, hành vi xử thế đều là y nhất thời hưng trí mà làm.

Vui mừng khi tùy tiện đại xá thiên hạ, ban thưởng đủ loại quan lại vô số vàng bạc tài bảo, hưởng chi bất tận vinh hoa phú quý; nhưng nếu là có chút ý ngỗ nghịch, thì đại sát chư thần, hậu phi, thị vệ, hoạn quan, cung nữ..., không ai may mắn thoát khỏi.

Cho nên hậu thế mới có thể tại đế hiệu thêm một chữ “Cường”, tức là tượng trưng tính cách xử thế của đế vương.

Như vậy tùy hứng làm, tính cách phóng túng kết quả khiến cho trong triều khủng hoảng, chúng vương công đại thần người người cảm thấy bất an, trong triều không người dám phát thanh nghị chí ngôn... Song, Phượng Hậu lại có thể phạm ngôn trực gián, chi phối hoàng đế quyết sách.

Dựa vào lời đồn, cường đế vì đạt được Phượng Hậu, từng kế hãm hoàng tử khác mẫu, tranh được đế vị;

cũng có truyền cuồng để vì Phượng Hậu mà đại sát chư hầu thần tử, đổi lại Phượng Hậu phải khuất phục...

Loại tin đồn này rỉ tai nhau tại cung khuê lúc đó, người người e sợ chộc giận cuồng để, cũng không dám bàn luận lộ liễu, cũng không dám để cho bất kì lời bịa đặt nào truyền đến tai Phượng Hậu, bởi rằng trong hoàng cung lý lý ngoại ngoại mọi người đều tôn trọng Phượng Hậu đức độ kia., sẽ không nhân hấn thân là nam tử lại bị phong hậu mà khinh thường chế nhạo, lâu ngày, người người lại truyền tai nhau nói: “Phượng Hậu tại triều, lại thanh triều chính mình; Phượng Hậu tại dã, uy dương thiên hạ bình.” Loại bình ngữ này, đủ để biết Phượng Hậu được mọi người sùng kính.

Phượng Hậu sự tích thực sự là thuyết bất tẩn, sổ bất hoàn (nói không hết, kể không xong), tuy là chính sử chưa hề ghi lại bất luận chữ gì, nhưng Thiên triều bách tính quên không được hấn; Thiên triều chúng thần quên không được hấn; mà cuồng để càng không thể thiếu hấn, chung kỳ nhất sinh không hề nạp thêm cung phi, cùng Phượng Hậu tại thâm cung trải qua quãng đời còn lại, lưu truyền thành giai thoại mỹ đàm (câu chuyện mọi người ca tụng).

Người người đều nói nếu không có Phượng Hậu, cuồng để nhất định là Đại Thiên triều quân vương phong cuồng bạo nghịch nhất từ trước đến nay, e rằng sẽ dẫn tới họa vong quốc...

Đương nhiên, những lời này là tự mình phỏng đoán.

Trên thực tế, cuồng để nhân Phượng Hậu ở bên phụ tá triều chính, không những đại hành nhân chính, uy danh viễn dương, sáng lập Đại Thiên đế quốc phồn vinh phú thứ nhất từ trước tới nay.

Đoạn sử tích này, ngoài bách tính khẩu nhĩ tương truyền ra, theo thời gian lưu xa, dần dà chán nản, tìm không thấy truyện có liên quan, người trong thiên hạ cũng từ từ lãng quên vị Phượng Hậu giúp Đại Thiên đế quốc để tạo thịnh thế. Tại hạ chỉ là một sử quan nho nhỏ, luôn luôn đi theo bên cạnh Phượng Hậu xử lý những ghi chép vặt vãnh, không rời ra ngoài, cho nên mọi thứ về Phượng Hậu, có thể nói là rõ như lòng bàn tay, cũng vì vậy càng thêm hạ quyết tâm không thể làm cho truyền kỳ vĩ đại nhân vật như vậy lại mai một tại sử.

Bạo gan mà xuất bút, viết ra cuộc đời Phượng Hậu.

Có thể không hoàn toàn tỉ mỉ, có thể chuyện chưa từng nghe, có thể đến cuối cùng chỉ là một đoạn lưu truyền dân gian dã sử, có thể là truyền thuyết... Nhưng phần dụng tâm này nếu có thể lưu lại một chút, với hậu nhân, tiện tức kỷ nguyên.

Mọi người tạm xem, có lẽ sẽ vì đoạn thất lạc này làm xúc động.

Chí ít hạ quan là như vậy, bị cảm động sâu sắc.

2. Chương 1-2

Bầu trời đầy sao, trăng non treo lơ lửng trên màn đêm, mặt đất vắng vẻ im ắng, viễn dương vùng núi không khí thối tới từng cơn mạnh mẽ, tại thảo nguyên mệnh mông hình thành một đạo kỳ phong, cỏ non xanh biếc nhú lên, thổi đi khỏi đất ánh mặt trời chói chang, mang đến cảm giác tươi mát thấm vào tâm, cũng thay một vạn trường bông đóng quân ở đây đánh tan một chút nóng bức.

Tại trường bông ở giữa, to gấp ba lần trường bông bình thường, cửa treo biểu tượng tướng soái Hoàng Long kỳ, có hai vệ binh tinh thần sáng láng đứng giữ, vẻ mặt cảnh giới cho đêm yên bình mang đến một chút tức sát chi ý.

Bên trong trường bông, tướng quân tối cao chỉ huy quân đội — Phượng Băng Cao đang nằm ngủ trên giường êm ái, nhìn lại trên dung mạo bạch tịnh tư văn kia, tướng quân trong lúc ngủ mơ trên mặt biểu lộ chút trẻ con, may may không có uy vũ chi thái mà tướng lĩnh nên có, mà hãn tuổi trẻ như vậy thì đảm nhiệm chức tướng quân, cũng có phần khiến người ta bất ngờ.

Nhưng toàn quân trên dưới hơn 10 vạn binh sĩ không có một người bất phục tùng vị tướng quân trẻ tuổi này.

Không vì hãn là hoàng đế tự mình bổ nhiệm tướng quân, cũng không vì chi mạo kia tú lệ kinh người, hãn chính là bằng bản lĩnh đích thực cùng với sinh cụ giỏi về lãnh đạo quân sự tài năng.

Khi Phượng Băng Cao làm tướng, tổ tiên các đời đều là Đại Thiên triều hộ quốc tướng quân, từ nhỏ tiếp thu nghiêm khắc quân sự huấn luyện, vũ kỹ cao siêu hơn người, tư duy bình tĩnh giỏi về mưu lược càng dẫn dắt quân đội đạt được vô vàng thắng lợi, thay quốc gia mở mang bờ cõi, truyền bá uy danh.

Chỉ cần từng đi theo Phượng tướng quân xuất chinh, bọn lính đều hiểu hãn sau bề ngoài ôn văn nho nhã, ẩn dấu chính là ý chí kiên nghị bất khuất cùng võ nghệ hơn người, cũng không như hãn vẻ ngoài văn nhã mà bất kham nhất kích.

Này đây, quân đội từ trên xuống dưới không có người dám nghi vấn năng lực lãnh đạo của Phượng tướng quân, cũng không dám đi khiêu chiến phân quyền uy.

Lúc này, dung mạo say ngủ bình thản kia nhẹ cau liễu mi ưu nhã, tựa như có người quấy rối hãn đang ngủ, cơ thể bắt đầu trăn trở, ngủ chẳng yên giấc.

Trong mộng tái hiện ký ức, đoạn hãn không muốn nhớ lại nhất.

Cửu hoàng từ kia cố chấp ánh mắt kiên nghị nhìn thẳng vào hãn, như nói ra thiên ngôn vạn ngữ, vang thẳng vào sâu trong tâm hồn hãn, khiến hãn trong lòng thất lại, rung động không thôi.

“Thái tử tạo phản, phụ hoàng hạ lệnh tru sát, ai phản kháng xem như là đồng lõa, nhất loạt giết không tha...”

Cửu hoàng tử một tay cầm trường kiếm đâm máu một tay cầm thủ cấp thái tử đi tới trước mặt hắn, lời nói lãnh khốc cao ngạo hòa cùng khí độ bá đạo khắp nơi biểu hiện ra hắn vương giả uy thế, tựa như đứng đầu thiên hạ.

Phượng Băng Cao khó có thể tin vào cảnh trước mắt mình...

Trước đó vài ngày bản thân còn cùng thái tử điện hạ chuyện trò vui vẻ cư nhiên chỉ còn lại cái đầu, đôi mắt đầy máu trợn to tồn tại oán tử oán hận, tựa như trách hắn mà cũng tựa như nhìn thẳng về phía trước.

Phượng Băng Cao không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hắn phụng mệnh vận chuyển khổ ngân đến Kỳ Châu cứu trợ thiên tai cũng bất quá mới ba tháng, thế nào một hồi thì toàn bộ thay đổi?!

Thái tử điện hạ thế nào có thể mưu phản?!

Kia hiền năng thông tuệ, thái tử điện hạ thiện lương nhân từ đâu có thể nào vì để vị khởi binh nghịch hoàng đế?!

Hắn sớm muộn sẽ kế vị làm hoàng đế a! Sao chọn lúc này mưu phản?!

Vậy trong đó nhất định có âm mưu!

Phượng Băng Cao không chống đỡ được hai chân nữa mà quỳ rạp xuống, hai tay run rẩy đưa ra tiếp nhận thủ cấp vừa quen vừa lạ kia, trong tâm kinh ngạc vạn phần, bi thương nói không nên lời, mặc cho máu tươi lưu lại theo thủ cấp thấm ướt áo bào trắng trên người, hắn vẫn không hề cảm thấy mà càng ôm chặt hơn.

“Cao, nếu ngươi chỉ phục tùng một hoàng đế, vậy thì vì ngươi, ta sẽ trở thành đế hoàng trên vạn người...”

Cửu hoàng tử hạ thấp người, tại bên tai Phượng Băng Cao thì thầm, ngữ điệu trầm thấp kia giống như đến từ nơi u ám nhất dưới lòng đất, khiến Phượng Băng Cao từ trong lòng phát lạnh, thân thể không ngừng rung động.

“Cửu hoàng tử...” Phượng Băng Cao khó có thể tin lời từ miệng hắn chính là tự mình nghe thấy, vậy kẻ xúi giục thái tử phản loạn là... cửu hoàng tử?!

Không... Không! Hắn không thể tin tưởng! Cũng không nguyện tiếp nhận!

Chính là người trước mặt chuyên tâm dùng ánh mắt nhìn vào hắn, nhưng thật là hắn vẫn tưởng rằng cửu hoàng tử còn rất ngây thơ...

“Cao, ta đã quyết định ngươi là người của ta, đời này, kiếp sau... Đời đời kiếp kiếp đều thuộc về ta... Ngươi

không có tự do lựa chọn.”

Làn môi băng lãnh theo tuyên cáo này làm Phượng Băng Cao có chút ngẩn ngơ há hốc miệng, cửu hoàng tử hài lòng mà lộ ra dáng tươi cười, chính là châm chọc, cư nhiên còn có chứa một chút ngượng ngùng.

“... Tại sao ...”

Mở miệng nửa ngày, thanh âm u tối chậm rãi khô khốc từ cổ họng nói ra, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cuối cùng hóa thành một câu hỏi, Phượng Băng Cao trong lòng có rất nhiều khó hiểu.

Tại sao phải xách động làm phản?

Tại sao luôn luôn muốn giết huynh trưởng hiền lành?

Tại sao lại phạm tội tày đình này?

Tại sao... muốn hấn?

Phượng Băng Cao khóe mắt tràn ra dòng lệ lóng lánh, trong lòng vẫn ôm chặt thủ cấp thái tử băng lãnh, ngẩng đầu nhìn thiếu niên trước mặt so với hấn vẫn còn nhỏ tuổi thấp bé hơn.

Nguyên là cho rằng bản thân vô cùng hiểu rõ hấn, lúc nào cũng cưng chiều đối xử hấn như thân đệ, thế nhưng thiếu niên trước mặt đã không còn là người hấn từng biết, vì sao hấn lại cảm thấy xa lạ quá? Hơn nữa còn có sợ hãi?

Bởi vì ánh mắt kia?

Hoặc vì tính tình tàn bạo?

Hay là hấn vẽ độc ác không bộc lộ ra ngoài, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích?

Phượng Băng Cao không hiểu được, cũng không muốn nghĩ, hấn chỉ cảm thấy đến triệt để trong lòng nguội lạnh, triệt để tuyệt vọng.

“Đừng khóc, ta không thích nhìn người khóc, người cần phải cười cho ta xem, tựa như lần đầu tiên thấy ta lộ ra dáng tươi cười như vậy, vừa ôn nhu vừa thánh thiện, mau a, cười mau!”

Cửu hoàng tử bỏ trường kiếm trong tay xuống, lấy tay nhẹ nhàng lau đi lệ trên mặt Phượng Băng Cao, khôi phục ngữ khí trẻ con, nũng nịu tựa như năn nỉ hấn lộ ra khuôn mặt tươi cười “Đừng cầm thứ dơ bẩn

này nữa, xem! Y phục của người đều dính đầy máu, mau vứt đi.”

Giọng điệu chán ghét khuấy động tâm trạng bi ai của Phương Băng Cao, hấn bỗng nhiên tránh né cửu hoàng tử đụng chạm, giận dữ lớn tiếng cự tuyệt “Đừng chạm vào ta! Cái này không có dơ bẩn, hấn là thái tử tôn quý, huynh trưởng của người, tại sao người phải làm ra chuyện này? Ta thật khó tin... Ô ô... Tại sao...”

Nước mắt theo lời nói không ngừng tuôn ra, Phương Băng Cao ôm thủ cấp thái tử phục trên đất khóc lóc nghẹn ngào, nguyên là áp lực đích tình toàn bộ phát tiết đi ra.

“Là người bất hảo a!” cửu hoàng tử lên án oán giận trở lại, đồng thời ngồi xuống kế bên Phương Băng Cao “Mỗi lần ta muốn người chơi với ta thì người lúc nào cũng đi theo bên cạnh hoàng huynh bỏ rơi ta, hơn nữa các người còn cùng đi du ngoạn khắp nơi, chưa hề mang ta đi, ta hận hoàng huynh độc chiếm người, người chỉ có thể là của ta, từ lúc ta lần đầu tiên nhìn thấy người thì đã quyết định, ai cũng không thể ngăn cản.”

“Ta là thư đồng thái tử, lại là hộ vệ thái tử, đương nhiên phải theo bên cạnh thái tử, người vì loại lí do này thiết hạ mưu kế hãm thái tử vào việc bất nghĩa sao?”

Phương Băng Cao ngồi thẳng người lên, mở to hai mắt mà nhìn chăm chăm khẩu xuất cuồng ngôn cửu hoàng tử.

“Ta đã nói rồi, nếu người chỉ có thể thuộc về hoàng đế, như vậy để đạt được người, ta sẽ trở thành hoàng đế, đừng xem nhẹ quyết tâm của ta.”

“... Ta không hiểu...” lần đầu nghe không rõ lời nói của cửu hoàng tử, Phương Băng Cao nhíu mày, nghi ngờ hỏi “Đây là ý gì?”

“Thật là! Người chưa từng nghe ta vừa nói sao? Chính là muốn người chỉ thuộc về ta a! Chỉ có thể cùng ta, chỉ nghe ta nói, ngày đêm theo cạnh ta, chỉ quan tâm ta, đã hiểu chưa?”

Cửu hoàng tử tựa như cương chiều vồ về mái tóc đen nhánh của Phương Băng Cao, may may không để tâm hấn vô lễ chất vấn.

“Hoang đường, ta là thân nam nhi, cửu hoàng tử đem ta xem như thị thiếp sao?”

Phương Băng Cao nhin không được mở miệng trách cứ hấn vọng ngữ.

Hấn chính là đường đường nam tử, xuất thân tướng quân thế gia, tổ tiên các đời đều là xuất nhập chiến trường, dương danh quân uy thiết hấn tử, hấn đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Tuy là bề ngoài giống như nho sinh, nhưng thuở nhỏ tiểu tiện trên lưng ngựa cũng huấn luyện võ nghệ,

luyện toàn thân hảo bản lĩnh, là ý chí kiên cường và khí lực cường tráng nam tử, điểm nào giống nữ tử dịu dàng quan tâm, giỏi chăm sóc người khác?

Mà hoàng tử non nớt lại còn nói muốn hấn?

Đây là từ đâu nói lên? Sao giống như chuyện hoang đường?

“Ta mặc kệ! Chỉ cần ngươi là Cao là đủ rồi, chuyện khác ta không thêm quan tâm. Cao, đừng nghĩ trốn a, nếu như ngươi có ý nghĩ muốn chạy trốn khỏi ta, khuyên ngươi sớm từ bỏ, bởi vì ta sẽ đuổi theo ngươi không tha, cùng trời cuối đất, quyết không buông ngươi ra.”

Tuy rằng tuổi tác còn nhỏ, nhưng ánh mắt kiên nghị kia có chút kiêu ngạo với bất kỳ kẻ nào, hấn khiến Phượng Băng Cao hiểu ra bộ mặt thật sự ẩn dưới ngoại mạo trẻ con kia.

Thật dũng mãnh!

Phượng Băng Cao lần đầu tiên có cảm giác thần phục, tuy chỉ là chột lóe rồi biến mất, nhưng quả thực từng có suy nghĩ yếu thế.

“Chẳng lẽ... Ta không thể có quyền tự mình lựa chọn?”

Câu tự vấn tự trong miệng Phượng Băng Cao bật ra, thanh âm yếu ớt tiết lộ hấn dao động.

“Không thể! Nếu ý ngươi là cho ngươi rời xa ta, như vậy ta thà rằng phá hủy nó cũng không nguyện cho ngươi vọng tưởng ra đi; nếu ngươi chọn ly khai ta, vậy ngươi sẽ biết đến ta nộ hỏa hòa báo phục; Cao, đừng tùy tiện mà thách thức tính nhẫn nại của ta, ngươi phải trả giá giáo huấn đau đớn. Ta khả dĩ khoan dung tính tùy hứng cùng ngạo mạn của ngươi, nhưng tuyệt không thể chấp nhận ý niệm ngươi muốn rời đi, hiểu rõ chưa?”

Thái độ điềm tĩnh khiến cửu hoàng tử kia nét mặt trẻ con thoát nhìn trần ngập uy nghiêm, tựa như vương giả giá lâm.

“...Thì...” Thuận theo ý chí hòa uy thế kia, Phượng Băng Cao bất giác mà mở miệng thần phục.

Kinh sợ mà sáng tỏ, hấn — Phượng Băng Cao — đời này vĩnh viễn bị gông xiềng cho đến chết, có trốn cũng trốn không thoát.

Đã định trước lâm vào vòng xoáy ái hận tình cừu này.

3. Chương 2

Phượng Băng Cao bỗng nhiên giật mình tỉnh mộng, mồ hôi lạnh ứa ra mà tuôn xuống, thân thể còn hơi lạnh run. Hắn tỉnh tường hồi tưởng cảnh trong mơ, hiểu rõ bản thân lại mộng thấy mười năm trước ở trong cung gặp mặt cửu hoàng tử.

Mười năm, hắn tức thủ biên cương này đã mười năm, tự sau khi chuyện thái tử tạo phản phát sinh không bao lâu, tức truyền đến tứ di tạo phản quấy nhiễu biên cương, hắn lập tức thỉnh mệnh đi trước chinh phạt, nghĩ mượn việc ấy thoát khỏi tay cửu hoàng tử, chớp mắt, này kiếp quân lữ chinh chiến cũng gần mười năm.

Mười năm cũng không thể làm cho hắn lãng quên việc này, ngược lại, cũng không khiến cửu hoàng tử từ bỏ đối hắn chấp niệm, làm hắn cảm thấy bản thân đã bị bức tiến tuyệt lộ, tình trạng không thể quay đầu lại.

Lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Phượng Băng Cao chậm rãi bước xuống nhuyễn tháp (giường nhỏ êm ái), mặc vào áo khoác, vén cửa trường bông, đi tới phía trước xử lý quân vụ bản địa, đứng tại bàn trước mặt, nhìn chăm chăm đoạn bố kim hoàng để mở trên bàn, tính toán, đủ thập nhị.

Hắn rất hiểu bản thân tại sao mộng thấy cửu hoàng tử, nguyên nhân tại thập nhị đạo ngự lệnh tự kinh thành.

Nửa tháng gần đây, mỗi ngày đều có đưa tới một đạo thánh chỉ, nội dung thập phần giản đơn, chỉ ngắn gọn hai chữ “Tốc hồi” (mau quay về)

Theo hủ lực cứng cáp kia, bút tích trực thâu nhập bố xem ra, xác nhận từ cửu hoàng tử chính tay ngự bút...

A! Không! Nên đổi tên hắn là hoàng thượng.

Mười năm sẽ cải biến rất nhiều thứ, có thể cho người cường tráng già đi; cũng khiến người trẻ trưởng thành khỏe mạnh; chắc hắn cũng làm cho cửu hoàng tử thiếu niên xưa kia trở thành nam tử tinh tráng.

Năm ấy sự kiện thái tử tạo phản phát sinh, cửu hoàng tử mới ngũ thập tuế (mười lăm tuổi), bây giờ đã là thành niên nam tử nhị thập ngũ tuế, hắn cũng như vậy, hai người trong thời gian đó sẽ thay đổi cái gì...

Kia thực sự không phải hắn có khả năng dự liệu.

Ước ba năm trước đây, tiên hoàng băng hà, cửu hoàng đế tức đế vị, lễ vật chúc mừng cùng thăm hỏi đưa tới, không có chữ gì khác, khiến hắn tưởng rằng năm tháng qua đi cùng khoảng cách ngăn trở, đã khiến cho y buông tha đối mình cố chấp, còn vì vậy mà tâm an không ngớt.

Nào ngờ hiện nay từng đạo thánh chỉ lại phá tan mộng đẹp của hắn, để hắn trở lại ác mộng mười năm

trước kia, nội tâm cũng rối loạn bất an.

Tại sao qua nhiều năm như vậy, khi hấn cho rằng khả dĩ dần dần quên đi quá khứ lại đưa hấn triệu hồi kinh thành chứ?

Hấn thực sự không muốn tạm biệt thất sắc ngói lưu ly cùng tường hồng để đến kinh thành, nơi ấy có hồi ức đau thương hấn không muốn nhất.

Vỡ về đoạn hoàng kim thánh chỉ, Phượng Băng Cao lại hoài niệm...

Thật lâu, sa vào mà chẳng tỉnh...

“...Ta muốn gặp tướng quân...”

“Tướng quân đã an giấc, có việc ngày mai tái tấu.”

“Đây là tình báo khẩn cấp, trì hoãn không được, nhất định phải bẩm tướng quân.”

“Không được, tướng quân có lệnh, ban đêm không được quấy nhiễu.”

“Các người rõ là hồ đồ, ta thực sự có việc gấp muốn bẩm báo tướng quân...”

Tiếng cãi vã ngoài trướng cắt đứt mạch suy nghĩ của Phượng Băng Cao, hấn nhíu mày nghe bọn họ đối thoại.

“Trời ơi! Các người nếu không để ta vào trong, đến lúc đó nhờ tình báo đến từ kinh thành, tướng quân trách xuống ta cũng không dám đương nổi...”

Kinh thành?!

Chẳng lẽ kinh lý phát sinh đại sự gì đó?

“Vệ binh, để hấn vào.” Phượng Băng Cao vội lên tiếng, hạ lệnh cho qua.

“Vâng! Tướng quân. Thỉnh đại nhân.” Nghe mệnh lệnh, vệ binh lập tức thi hành.

“Người là người phương nào? Vì sao tới đây? Có việc gì gấp bẩm báo?”

Ngồi ở thượng vị Phượng Băng Cao lãnh tỉnh hồi, nhìn sứ giả trước mặt có vẻ phong trần mệt mỏi.

“Ngài là Phượng tướng quân?!” Sứ giả nghi hoặc nhìn Phượng Băng Cao ngồi ở thượng vị, tựa như nghi vấn hần tuổi còn trẻ như vậy, bề ngoài thanh tú sao oai phong chiến trường, danh dương tứ di tướng quân?

“Vô lễ! Người dựa vào cái gì chất vấn thân phận ta?”

Nếu là lúc bình thường, Phượng Băng Cao luôn cười trừ, sẽ không cùng người tranh cãi, nhưng tại hần chính là nguyên nhân làm mình tỉnh mộng vào lúc canh ba, muốn duy trì tác phong tao nhã là quá khó.

“Hạ quan thất lễ, chỉ là kinh ngạc tướng quân phong thái phiêu phiêu đại độ như vậy, không giống tướng quân bình thường xuất nhập chiến trường, cho nên mới mạo phạm, thỉnh tướng quân thứ lỗi.”

Sứ giả nhân uy thế kia làm cho hoảng sợ, lập tức luống cuống mà giải thích.

“Vô phóng, nói thẳng ra ý đồ của người, không nên nhiều lời.”

Phượng Băng Cao hoãn hạ thần sắc, khẩu khí khôi phục bình ổn, âm thầm nhắc nhở bản thân chớ quá so đo tiểu tiết, tránh nhỡ đại sự.

“Vâng, vâng.” Sứ giả khôi phục lãnh tỉnh hồi đáp “Hạ quan chính là môn sinh hữu thừa tướng, quan phong điện các đại học sĩ Trầm Cúc Sinh, đặc phụng Mậu thân Vương chi mệnh, đến đây thỉnh Phượng tướng quân hồi kinh cứu mệnh.

“Cứu mệnh?! Cứu mệnh ai?!” Phượng Băng Cao kinh ngạc vội hỏi rõ ràng.

“Tướng phủ trên dưới hơn ba trăm mạng người.” Trầm Cúc Sinh nặng nề mà nói ra ngọn nguồn. “Đầu tháng này, hoàng thượng không biết vì sao nổi giận, hạ lệnh đem hữu thừa tướng một nhà ba trăm khẩu giam giữ, mặc cho chư vị thân vương cùng chúng thần trăm điều khuyên can cũng không nghe, khẳng khẳng muốn tru sát cửu tộc...”

“Hữu thừa tướng phạm vào đại tội gì?! Cư nhiên liên can cửu tộc?!” Phượng Băng Cao vừa sợ vừa vội, lo lắng hỏi.

Bào tỷ hần — Phượng Băng Nhận gả về làm dâu hữu thừa tướng, phủ thừa tướng cùng tướng quân phủ lúc đó quan hệ thông gia tốt đẹp, thừa tướng phu nhân chỉ sinh ba con, không sinh nữ nhi, nếu không thì hần có lẽ đã sớm lấy nữ nhi nhà thừa tướng làm vợ.

Mà nay tướng phủ ba trăm nhân khẩu hãm ngục tù, vậy chẳng phải có nghĩa là bào tỷ hần cũng chịu số kiếp ấy sao?

Đương nhiên làm hấn lòng nóng như lửa đốt.

“Vậy không ai hiểu rõ nguyên do trong đó, các thân vương cũng không dám phạm thượng đi hỏi hoàng thượng, sau đó chính Mâu thân vương dựa vào quan hệ đi thăm hỏi hữu thừa tướng, muốn hỏi hấn là vì sao chọc giận thánh uy, hảo tìm ra biện pháp giải cứu hấn, tiếc rằng hữu thừa tướng thế nào cũng không nói ra nguyên nhân, sau cùng Mâu thân vương khuyên bảo, chỉ nói trong thiên hạ có thể cứu hấn thoát nguy chỉ có Phượng tướng quân.”

“Ta?!” Phượng Băng Cao kinh ngạc hỏi lại.

“Đúng vậy! Cho nên hạ quan ngày đêm không ngừng bồn ba gấp rút lên đường, cấp báo tướng quân, chính là vì việc này.”

“Ta hiểu được...” Phượng Băng Cao nặng nề mà lắc đầu, tựa như suy tính tin tức vừa nghe nói. “Hữu thừa tướng có nói ra lý do vì sao chỉ có ta mới có thể cứu hấn thoát nguy?”

Thập nhị đạo thánh chỉ thúc giục hồi kinh, hữu thừa tướng bất minh bị giam vào tù...

Vì sao không phải ai khác, mà là hữu thừa tướng cùng tướng quân phủ có quan hệ thông gia?

Hai người trong lúc đó tựa như có gì liên hệ, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ đây là một trong những thủ đoạn buộc hấn hồi kinh?

“Không, ngoài nói Phượng tướng quân có thể cứu hấn ra, hữu thừa tướng cũng không nói nguyên nhân khác.”

“Phải...” Phượng Băng Cao trong lòng rất hỗn loạn, nhất thời cũng để ý không ra manh mối gì, khóe mắt chăm chú nhìn Trầm Cúc Sinh kia đáng vẻ mệt mỏi vô cùng, lập tức áy náy nói “Người bồn ba đi đường nhiều ngày như vậy, chắc là mệt lắm, ta cư nhiên còn kéo người mà hỏi, thật là xin lỗi, ta lập tức phân phó người mang người đi nghỉ ngơi.”

“Không có vấn đề gì, tướng quân.” Trầm Cúc Sinh mạnh mẽ xốc lại tinh thần “Chỉ cần có thể cứu hữu thừa tướng thoát nguy, hạ quan có mệt cũng đáng, có phải tướng quân dự định tức khắc lên đường hồi kinh?”

“Ta sẽ cân nhắc, nhưng việc này ta còn muốn suy xét kỹ càng, người đi nghỉ đi! Sáng mai ta sẽ nói cho người quyết định ra sao.” Dứt lời lập tức đưa tới vệ sĩ tiền Trầm Cúc Sinh đi trưởng bông khác nghỉ ngơi, tỏ rõ không muốn bàn lại.

Thấy vậy, có dù cấp bách cũng vô ích, Trầm Cúc Sinh buộc lòng phải theo vệ sĩ rời khỏi, không dám hỏi nhiều.

Trong lều vải lại khôi phục yên lặng, chỉ có tiếng bước chân Phượng Băng Cao đi đi lại lại vang vọng.

“Vệ binh, đi tìm Lý phó quan tới gặp ta.”

Trầm ngâm chốc lát, Phượng Băng Cao quyết định tìm một người tin được để bàn bạc, sợ rằng bản thân cuối cùng làm bại.

“Vâng, tướng quân.”

Sắc trời phía đông dần dần lộ ra ánh ban mai, kim quang rực rỡ chậm rãi phủ lên mặt đất, mang đến vạn vật sức sống, báo hiệu một ngày mới bắt đầu, nhưng trong lều tướng quân lại có cảm giác ánh mặt trời không tới được, bầu không khí lộ ra thập phần ngưng trọng, hai người đang ngồi đều không nói lời nào.

“Tu Viễn, theo ngươi nên xử trí chuyện này thế nào?”

Phượng Băng Cao hỏi Lý Tu Viễn ngồi ở bên phải phía dưới hắn.

Lý Tu Viễn là huynh đệ với Phượng Băng Cao, nhỏ hơn hắn hai tuổi, mẫu thân hắn là nữ nương (vú em) của Phượng Băng Cao, hai người thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, hắn vẫn đi theo bên cạnh Phượng Băng Cao, Nam chinh Bắc thảo, hết lòng bảo vệ Phượng Băng Cao, có thể nói là người Phượng Băng Cao tin nhiệm nhất.

“Tướng quân cần gì phải hỏi ta? Tin người trong lòng đã có dự định, hỏi ta chẳng qua là muốn xác nhận lại mà thôi sao?”

Lý Tu Viễn lộ ra nụ cười, phá tan bầu không khí bế tắc.

“Cũng là người hiểu rõ ta, xem ra, ngoại trừ hồi kinh diện thánh ra, không còn cách nào khác.”

Không khỏi thở dài thật sâu, nói thì dễ, nhưng vừa nghĩ đến chuyện hồi kinh khiến cho trong lòng hắn đầy lo lắng.

“Quả thực không có.” Lý Tu Viễn khẳng định trả lời. “Theo thuộc hạ thấy, hoàng thượng vì làm cho tướng quân hồi triều, có thể nói là bày thiên la địa võng quyết không cho người tại ngoại, quân mệnh có điều không chịu cơ hội.”

“Ta cũng cho là như vậy, xem thập nhị đạo thánh chỉ thúc giục cũng nhìn ra quyết tâm của hoàng thượng, hắn nhất định mỗi ngày phái người truyền lại, cho đến ta hồi kinh mới thôi...” Phượng Băng Cao khóe môi lộ ra nụ cười khổ, nếu tính hoàng thượng không nhân mười năm ngăn cách có bao nhiêu thay đổi, theo mức độ hiểu rõ hắn xem ra, hoàng thượng quả thực là phải làm như vậy.

“Vốn lúc trước thánh chỉ từ kinh thành đến thúc giục tướng quân hồi triều, ta còn tưởng rằng là truyền đến tin tức gì xấu yêu cầu chinh chiến, mới khiến cho tướng quân cả ngày tâm thần không yên, nhưng lại không thấy người tiết lộ bất kỳ manh mối gì, chúng quân sĩ cũng theo nhân tâm hoảng sợ, không ngừng chạy tới ta dò hỏi tin tức, còn tưởng ta cố tình che giấu không chịu tiết lộ, trách ta không có suy nghĩ chứ!”

Lý Tu Viễn làm ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, lúc này mới hiểu được nguyên nhân Phượng Băng Cao gần đây lúc nào cũng mặt ủ mày chau.

“Này còn chưa đủ phiền ta? Chuyện tình năm đó người cũng hiểu rõ, lần này hồi kinh ta còn trốn được hoàng thượng đặc biệt ‘yêu mến’ sao? Nghĩ đến việc này thì ta đau đầu vạn phần, người nói! Nên thế nào ứng đối?”

Khi cùng Lý Tu Viễn bên dưới nói chuyện, Phượng Băng Cao chung quy không hề e ngại nói thoải mái, không bằng thường ngày trước mặt thuộc hạ trên dưới gìn giữ.

“Đối thủ là hoàng thượng, ta xem là không có phần thắng, có thể tránh lúc này hay lúc đó. Nếu không, có thể tìm cái gì mượn có thoái thác không?”

Nhún nhún vai, Lý Tu Viễn làm dáng vẻ gơ hai tay đành chịu, đi xuống tiếp tục phân tích tình hình.

“Hoàng thượng chọn sau ba năm đăng cơ mới triệu người hồi kinh, nhất định là vì tự mình bồi dưỡng thế lực trong triều. Xưa kia đăng cơ thế lực chưa hoàn toàn vững chắc, cho nên hấn không thể liều lĩnh đem tướng quân trấn giữ biên cương triệu hồi, để tránh khỏi đưa tới các đại thần phê phán, lúc này hấn nhất định là có thể đem làn sóng phản đối trong cung toàn bộ bài trừ, mới lập tức triệu tướng quân hồi triều, nếu ta đoán không sai, hữu thừa tướng không hiểu mạo phạm thánh uy thân hãm ngục tù nguyên nhân đại khái cũng là ở đây.”

“Khi Trầm Cúc Sinh nói hữu thừa tướng cho rằng chỉ có ta mới có thể cứu hấn thoát hiểm, ta đại khái đoán được hai việc lúc đó có liên quan.” Phượng Băng Cao tán thành suy đoán này. “Có thể là khi hoàng thượng dò hỏi ý kiến hữu thừa tướng, bị hữu thừa tướng phản đối, nhất thời tức giận, mới đưa hấn vào thiên lao, mà nguyên nhân tội liên can cứu tộc, hấn là thủ đoạn bức ta hồi kinh.”

“Hoàng thượng vất vả tâm sức trù tính như vậy, tướng quân muốn chạy có lẽ rất khó a... Ta có thể biết nội dung thập nhị đạo thánh chỉ kia không?”

Lý Tu Viễn suy nghĩ cách thoát thân, nhưng thế nào cạm kiệt trí tuệ, cũng nghĩ không ra biện pháp cụ thể có tính khả thi.

“Tất cả đều chỉ viết ‘Tốc hồi’ hai chữ, bút phong lực đạo xuyên qua giấy, phẳng phát biểu đạt tâm tình không hờn giận, nhìn ra được hoàng thượng rất mất hứng với hành động ta kháng chỉ chậm trễ không chịu hồi kinh.”

Phượng Băng Cao bất đắc dĩ cười khổ, ngay cả có Lý Tu Viễn giỏi về mưu lược đánh giá cũng nghĩ không

ra biện pháp gì, xem ra hẳn là chạy trời không khỏi nắng, có lẽ phải tuyệt vọng mà hiến dâng bản thân.

“Ta đây đoán hôm nay nhất định còn có thể có một đạo thánh chỉ đưa đến, hơn nữa nội dung nhất định sẽ nói đến chuyện hữu thừa tướng, làm cho ngươi không thể không lập tức lên đường, ngoan ngoãn hồi kinh, tự chui đầu vào lưới...”

Lý Tu Viễn khoa trương khoát khoát tay, tăng mạnh giọng điệu bản thân, lời nói chưa xong, cửa truyền đến thanh âm vệ binh thông báo...

“Tướng quân, thánh chỉ đến!”

“...Theo ta đi tiếp thánh chỉ.”

Quả nhiên, nói tới là tới. Phụng Bạng Cao đấu tranh một hồi đứng dậy chuẩn bị tiếp chỉ, chán nản nhìn chằm chằm Lý Tu Viễn, tựa hồ có chút trách hấn miệng con quạ, chuyện xấu nói đặc biệt linh nghiệm.

Lý Tu Viễn làm vẻ vô tội nhún nhún vai, tỏ rõ mặc kệ chuyện của hắn, theo Phụng Bạng Cao đứng dậy đi tới cửa lều tiếp thánh chỉ.

“Khâm công công, làm phiền người lặn lội đường xe đến nơi hẻo lánh này, thực sự là vất vả rồi.” Mang theo đối trá ứng phó mỉm cười, Phụng Bạng Cao bắt chuyện bước vào lều thanh y nam tử, trong lòng lại như mang tảng đá lớn, cảm thấy không xong rồi.

Hoàng thượng lại có thể phái người thân cận nhất bên cạnh hắn, từ nhỏ theo hắn chăm sóc sinh hoạt Khâm công công truyền thánh chỉ, xem ra đạo thánh chỉ này xác nhận tối hậu thư “Tướng quân nói quá lời, chỉ cần hoàng thượng có lệnh, chứ nói thiên lý bốn ba truyền thánh ý, cho dù muốn nô tài lên núi đao xuống chảo dầu, nô tài cũng không dám có chút câu oán hận.”

“Khâm công công tôn chỉ thực sự là khả kính.”

“Đa tạ tướng quân khen ngợi, nô tài là an phận mà thôi. Đây là hoàng thượng tự tay ra mật lệnh, dặn dò không được tuyên đọc, thỉnh tướng quân tự mình mở ra, sau khi xem hết cho nô tài một lời đáp, để nô tài trở về phục mệnh.”

“Vâng. Phụng Bạng Cao tiếp chỉ.”

Tuy là rất không muốn, Phụng Bạng Cao vẫn phải tiến lên tiếp nhận thánh chỉ, mở ra phong sáp, mở ra đoạn bố kim hoàng phiến toái vạn phần kia...

“Cao, đây là cơ hội cuối cùng, ngươi lập tức hồi kinh, trăm mỗi ngày giết một người có liên quan tướng quân phủ trút giận, trước từ phủ thừa tướng hạ thủ, đến lúc ngươi chịu ngoan ngoãn hồi kinh mới thôi...”

Ồi! Cứ nhiên dùng loại hạ sách này, xem ra hoàng thượng thực sự là tình thế bất buộc...

Nguyên là đã rất phiền muộn lại càng thêm suy sụp.

“Tướng quân thấy rõ rồi chứ?”

“...Vâng...” đối đáp thập phần không tình nguyện, nếu như có thể Phụng Bạng Cao thực là muốn chạy trốn qua giờ khắc này.

“Không biết tướng quân trả lời là?”

Không quay về được không?

Căn bản là không để cho hắn lựa chọn đường sống, còn có gì mà hỏi?

“Tốt lắm, vậy nô tài đi trước một bước trở về phục mệnh, thỉnh tướng quân chớ trì hoãn, hoàng thượng gần đây tính tình không tốt lắm, không hề nhẫn nại chờ... Về phần chọn người thay tướng quân trấn thủ, hoàng thượng có khẩu dụ, tùy ý tướng quân quyết định.”

Khâm công cười tỏ vẻ hài lòng, lập tức xoay người chuẩn bị rời đi.

“Ta biết rồi, ta sẽ mau chóng an bài mọi thứ, tấn tốc hồi kinh.”

Phụng Bạng Cao tiễn Khâm công công ra lều, gọi binh lính đem tuần mã nhanh nhất dắt đến.

“Nô tài phải chuẩn bị cho tốt cung nghênh tướng quân hồi triều.” Bước lên lưng ngựa, Khâm công công tức khắc hướng Nam lao đi.

Nhìn bóng dáng kia dần dần đi xa, ánh mặt trời vòng óng chiếu rọi, Phụng Bạng Cao lại hết như ngày tận thế đến nơi, lộ ra vẻ cam chịu, không tự chủ lắm bầm nói “Xem ra... Thực là tránh không khỏi...”

4. Chương 3

Đại Thiên triều thủ phủ — kinh thành.

Trải qua năm trăm bảy mươi sáu năm, 121 vị hoàng đế, hiện nay tình hình quốc gia đạt đến cường thịnh, uy danh cùng lãnh thổ đều là tốt nhất từ trước tới nay, không chỉ có tứ di thần phục, ngay cả ngoại bang

cũng không ngừng đến đây triều cống.

Kinh thành, một tòa uy nghi dùng ngói lưu ly cùng tường thành đỏ dựng nên, tồn tại qua nhiều thế hệ đến nay khuếch trương, chỗ loang lỗ điêu tàn, cũng có nơi phồn vinh hoa lệ, chỗ chạm trổ tinh xảo, chính như ánh sáng cùng hình dáng đối lập ngày xưa, ẩn sau vẻ ngoài sáng lạn lộng lẫy, khi mặt trời mọc đằng Đông cũng là lúc che đầy sự ô uế, bày ra ngoài sức sống náo nhiệt nơi thủ phủ. Từ lâu, trà quán, hí viện (kịch viện) khắp nơi san sát, có thể nghe rõ xôn xao tiếng người; xe qua lại không ngớt, thương thị giao dịch thân thiện; người người y phục lộng lẫy xinh đẹp, phong thái tao nhã mê người, lễ độ với nhau, hiện ra toàn bộ hòa thuận vui vẻ, ấm áp, ca múa mừng cảnh thái bình.

Nếu đèn hoa sáng lên, mặt trời chiều ngã về Tây, màn đêm buông xuống, liền được thay thế bởi xa hoa đồi trụy. Thỏa thích tử sắc, phóng đảng kinh người, mặc sức hoan lạc, nơi nơi đều đắm chìm vào cảnh sắc thối nát.

Diện mạo kinh thành tiếng tăm khác biệt như vậy, một là danh chấn tứ di, thủ phủ được người kính ngưỡng; một là coi trọng hưởng lạc, mê hoặc nhân tâm cùng yên vui.

Dù theo phương diện nào mà nói, duy nhất giống nhau chính là: kinh thành mãi mãi là ước mơ cùng biểu tượng trong lòng mọi người.

Nhưng sự việc luôn luôn ngoại lệ, nơi cách kinh thành ước chừng trăm dặm, có một người từ đáy lòng không hi vọng gặp lại nơi này, thậm chí chỉ mong sao xa xa mà tách khỏi, đến lúc nó không còn cách nào mới thôi..., nhưng trời không chiều lòng người, cho dù không muốn, số phận — chính là đưa hắn quay về kinh thành.

Bảy màu ngói lưu ly nơi ánh mặt trời chiếu xuống phát ra muôn vạn hào quang, chói mắt vô cùng, xa từ trăm dặm đã nhìn thấy kim quang.

Ra trăm dặm, cát vàng cuộn cuộn, khoảng chừng mười kỵ mã đang cấp tốc lao đi, hướng phía kinh thành. Mỗi người trên mặt đều mang theo vẻ mệt mỏi, nhưng chẳng dám nghỉ ngơi chút nào, vẫn cứ tiến tới không ngừng, chỉ vì có thể sớm một bước tiến vào kinh thành.

Phượng Băng Cao ngẩng đầu nhìn phương xa truyền đến hào quang, hiểu rõ kinh thành chính là chỗ ấy, trong lòng trầm xuống, thoáng chốc cảm thấy khó mà gánh vác, có ý muốn quay về lưng ngựa, chạy thẳng về biên cương.

Căn cứ theo tốc độ bọn họ lao đi như vậy, phải giữa trưa mới đến được cổng thành, nhưng càng đến gần kinh thành hắn càng cảm thấy sợ hãi, đó là đối số phận không biết nảy sinh sợ hãi, cũng là đối dự đoán bão tố sắp bắt đầu.

“Dừng ngựa nghỉ ngơi một chút.” Trước khi nhận ra hành động của bản thân, Phượng Băng Cao đã giơ tay phải lên, lớn tiếng hô, muốn mọi người nghỉ ngơi một chút.

“Tướng quân, không gấp rút lên đường sao?” Không lâu nữa thì có thể đến cổng...”

Lý Tu Viễn thúc ngựa đi tới bên cạnh Phượng Băng Cao thấp giọng hỏi.

Theo bọn họ mấy ngày nay ngày đêm ra roi thúc ngựa mà suy đoán nên, hần hần là lòng nóng như lửa đốt muốn hồi kinh giải cứu hữu thừa tướng mới phải, sao sắp đến nơi trước mắt lại cho nghỉ ngơi chứ? Đây không hợp với cách hành sự thường ngày của hần...

“Tu Viễn, không biết trên chiến trường gặp qua bao nhiêu sóng to gió lớn ta lại có thể có chút sợ sệt... Rất kì quái không?”

Phượng Băng Cao xoay người xuống ngựa, đem ngựa dắt đến dưới bóng râm, cũng tháo ra túi nước đeo nơi thắt lưng, giở ra, ngựa miệng mà uống.

Lý Tu Viễn cũng theo đó mà đem ngựa dắt đến dưới bóng râm, tách ra những người khác một chút “Không kì quái, tướng quân, hiện tượng này gọi là cận hương tình khiếp, người rời khỏi tướng quân phủ cũng gần 10 năm, người trong phủ nhất định rất nhớ mong, lần này quay về kinh mẹ ta chắc chắn vui vẻ cực kỳ.”

“Người cũng thế? Theo ta xuất chinh nhiều năm như vậy, cũng không chịu cho người quay về thăm nãi nương, cẩn thận bà mắng người bất hiếu.”

Theo đề tài Lý Tu Viễn nói, Phượng Băng Cao vui vẻ thoải mái mà nói chuyện, tạm thời không nghĩ đến vấn đề phiến não kia.

“Ta van người, nếu như xin nghỉ phép dài hạn về kinh thành phồn hoa ung dung tự tại, còn ai chịu ở lại cái nơi chim không đẻ trứng này? Vì phòng ta thực sự phạm đại tội đào ngũ, cho nên mới không muốn trở lại kinh thành, cái này gọi là khả năng dự đoán, hiểu không?”

“Ha ha ha ... khả năng dự đoán khá lắm, nguyên là bởi vì như vậy người mới liều chết không quay về, ta còn tưởng rằng là vì nãi nương thúc người thành thân chứ!”

Phượng Băng Cao chế nhạo hần, trước kia nãi nương đã sớm viết thư cho hần than phiền, Lý Tu Viễn không dám về nhà nguyên nhân chủ yếu vốn là muốn trốn tránh hôn nhân đại sự, không phải theo như lời hần ngụy biện.

“Người biết rồi?” Lý Tu Viễn chán nản mà cười khổ, định là mẹ hần mật tin bán đứng hần “Biết cũng đừng cười ta, coi chừng người cũng trốn có điều là mẹ ta thích làm mai hồng... A! Xin lỗi...”

Lý Tu Viễn khe khẽ tự vả miệng, biết mình nói sai rồi.

Nếu hoàng đế đối Phượng Băng Cao chấp niệm bất biến (một lòng thương nhớ), vậy chuyện hần muốn kết

hôn đại khái phải kiếp sau mới có thể.

“Không sao, người không cần để ý.” Phụng Bạng Cao phát ra vẻ tươi vui, cố thoải mái mà đem tâm sự phiền não nói ra “Cảm giác ta hiện nay có thể nói là cận hương tình khiếp, chuyện kia có thể giải quyết, nhưng người và ta đều hiểu rõ tình hình thực tế không phải như thế... Lần này hồi kinh, lành dữ chưa biết, gặp phải việc khó gì, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm không yên, phải biết rằng trong kinh thành hoàng thượng làm chủ, hần nếu thật muốn gây khó khăn, ta chính là trốn không thoát, chỉ có thể mặc hần thao túng... Vừa nghĩ đến đó, không khỏi có chút thất vọng.”

“Yên tâm rồi! Theo ta đối tượng quân lý giải, căn cứ vào bản lĩnh thuần phục người khác của người, nói không chừng thuần phục được hoàng thượng một phương kia.” Lý Tu Viễn nháy mắt, cố ý trêu chọc Phụng Bạng Cao, hy vọng mượn việc ấy tách hần khỏi suy nghĩ bất an.

Còn nhớ hay không mấy năm trước Vương công tử được đưa tới Thanh Châu để phản tỉnh? Đều là ta vai không gánh nổi, tay không nhấc nổi, động một tí là thương xót, giống như đàn bà gồi thêu hoa. Nhưng sau mấy tháng huấn luyện, mọi người đều có trách nhiệm, có khí phách nam nhi thật tốt, làm thân vương ấy rơi nước mắt cảm kích, gọi người là Bồ Tát sống, để cho con cháu bọn họ thay da đổi thịt, thành rường cột triều đình.”

“Hoàng thượng có thể nào so với những người đó? Ta chức quan xưa kia lớn hơn, lại nắm quyền sinh sát, đương nhiên có thể sai khiến bọn họ, nhưng hiện nay tình hình trái ngược, là hoàng thượng nắm quyền sinh sát, có chút không thuận ý, khả năng liên quan rất nhiều người thay ta chịu tội, sao có thể quơ đũa cả nắm?”

Phụng Bạng Cao giống như hao tâm tổn trí mà vân vê hai đầu chân mày, thấy rõ vấn đề này quấy rối lâu nay, mới có thể khiến hần đau khổ như vậy.

“Tướng quân thực sự là trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã tường!” Lý Tu Viễn lắc đầu thở dài, có chút thông cảm bởi vì áp lực mà dẫn đến Phụng Bạng Cao tâm thần rối loạn “Áo thuật mỗi người phải thay đổi, có những điểm khéo léo khác biệt. Ta cũng không phải nói người đi lấy đá chọi với đá, trực tiếp thách thức hoàng thượng quyền thế, mà là uyển chuyển một chút, đổi phương thức, dùng thủ đoạn du dỗ đi thuyết phục hoàng thượng, dùng vẽ khuất phục thay đổi quyết định của hoàng thượng. ‘Nước chảy đá mòn’ đạo lý này không phải người vẫn luôn nhắc tới sao?”

Nghe xong, Phụng Bạng Cao khoe môi cong lên mà phì cười, thần sắc cũng hăng hái lên. “Tu Viễn, hảo huynh đệ! Hảo tham mưu! Người thật đúng là đa mưu túc trí.”

“Tướng quân khách sáo, người chỉ là tạm thời luống cuống mới nghĩ không ra đạo lý này.” Trong miệng nói lời khách sáo nhưng xem Lý Tu Viễn cười đắc ý, Phụng Bạng Cao chỉ biết khen ngợi tâm ý hần, rất thoải mái.

“Vậy đạo lý giả lui để tiến, giả tiến để lui, chính là kế dụng binh địch yếu ta mạnh, địch mạnh ta yếu, Tu Viễn, binh pháp này người cũng thạo phần thấu suốt a!”

Tựa như hiểu ra, Phượng Băng Cao lập tức lý giải dụng ý mà Lý Tu Viễn đã nói, lập tức khôi phục thần thái hăm hở ngày xưa.

“Không dám, không dám, là tướng quân thường ngày chỉ bảo a!”

“Thôi, khách sáo nữa sẽ thành đạo đức giả, người sinh ra đã tiếp nhận những lời ca ngợi này rồi!”

“Đúng! Đa tạ tướng quân.” Lý Tu Viễn tận lực khom lưng hành lễ vái lạy, tạ ơn Phượng Băng Cao khen ngợi “Vậy thì, chúng ta phải chăng có thể lên đường hồi kinh?”

“Đương nhiên, truyền lệnh xuống đi!”

Gọn gàng xoay người lên ngựa, Phượng Băng Cao lập tức thúc ngựa lao vút lên trước. Trong đôi mắt sáng lóng lánh kia có lý trí kiên nghị, trong vóc người dẻo dai gầy gầy cũng chứa sức mạnh, đủ để nghênh đón bất luận thách thức gì.

Chờ đi! Hoàng thượng, ta – Phượng Băng Cao không thể dễ dàng có ý khuất phục hầu hạ như vậy, nhất định người phải trả giá xứng đáng.

“Ha ha ha ...” tiếng cười vui vẻ theo tốc độ lao đi mà vang xa, phô bày cá tính hào khí cùng tinh thần bất phục của Phượng Băng Cao.

Lý Tu Viễn an ủi mà bám theo sau, tướng quân bọn họ vừa khôi phục lại vẻ cao hứng “Bình lai tương đáng, thủy lai thổ yêm” (binh tới thì đem vật ra chặn, nước tới thì đất ngập), khí phách hào hùng.

“Lúc này mới giống tướng quân đây! Phải cẩn thận a! Hoàng thượng, nếu ngài chờ đợi chính là một Phượng Băng Cao ngoan ngoãn phục tùng, vậy khẳng định là phải thất vọng rồi, mà còn là thất bại thảm hại đấy.” Lý Tu Viễn không khỏi kêu ngạo mà nghĩ.

Một nhóm 10 người hướng phía kinh thành tiến tới, nghênh đón đối mặt với số phận...

5. Chương 4

Sau giờ ngộ canh ba, đoàn người Phượng Băng Cao đi qua cửa sau Khánh Trình, rốt cục trở lại nơi làm hẩn nhớ mong ngày đêm, rồi lại tràn đầy khiếp sợ — kinh thành.

Nhìn kinh thành vẫn phồn vinh như trước, hẩn trong lòng vừa an ủi vừa cảm thán, trấn an chính là trả công bản thân hao hết tâm lực phòng vệ biên cương, đổi lại được quốc gia giàu mạnh yên vui; mà cảm thán chính là, việc đời vẫn như cũ, cảnh vật đã đổi thay.

Trước mặt là biển người di động hòa âm thanh ầm ỹ dường như định nhấn chìm hẳn, theo bốn phương tám hướng không ngừng xuất hiện, so với 10 năm trước lúc hẳn rời khỏi kinh thành, càng thêm náo nhiệt sung túc mấy lần.

“Trời! Mới rời khỏi vài năm, sao thành nhiều người như vậy? Xe ngựa cũng nhiều như vậy? Tiểu thương càng nhiều hơn...” Lý Tu Viễn ở một bên nói thầm tỏ ý bất mãn “Xem bộ dạng ngốc nghếch của ta, quả là giống gã nhà quê vào thành — kỳ quái hiếm thấy, thật là!”

“Sơn trung phương nhất nhật, thế thượng dĩ thiên niên (trong núi một ngày, ngoài đời đã nghìn năm). Chúng ta ra đi 10 năm chưa từng quay lại, dĩ nhiên sẽ không quen a! Dù sao Thanh Châu kia đất đai mênh mông, nhưng không thấy được quang cảnh ngựa xe như nước thế này.”

Phượng Băng Cao cười khê, hẳn thập phần sáng tỏ Lý Tu Viễn trong lòng cảm thán.

“Tướng quân, xin hỏi chúng ta phải về bộ binh báo danh trước không?” Một vệ sĩ đi theo xin chỉ thị.

“Không cần, cũng quá ngộ rồi, ngày mai hãy nói đi! Các người xa gia đình cũng rất lâu, thế nào cũng rất nhớ người thân, hôm nay trước mắt từng người về thăm nhà, ngày mai sau khi lâm triều sẽ đến bộ binh báo danh.”

“Tuân lệnh! Đa tạ tướng quân.” Chúng binh lính mừng rỡ, vui vẻ mà đáp. Bọn họ nhẹ nhàng kéo động dây cương thúc ngựa đi thong thả, đi qua một sóng tiếp một sóng biển người, hướng nhà mình tiến tới.

“Tu Viễn, chúng ta cũng đi thôi!” Phượng Băng Cao quay ngựa, tránh đường lớn, chuyển vào đường nhỏ, mục tiêu là tướng quân phủ ở phía Bắc kinh thành. “Nãi nương trông thấy người trở về nhất định rất cao hứng.”

“Có đúng không đó? Bà trông thấy người có lẽ càng cao hứng hơn! Còn ta, nói không chừng sẽ phải nghe mắng ‘thằng con chẳng ra gì’ ấy chứ!” Lý Tu Viễn chẳng có chút lạc quan.

“Ha ha ha ... Sẽ không đâu...”

“Chúng ta có thể đánh cược xem...”

“Nãi nương, ta đã trở về.” Xa xa thoáng thấy hình dáng đầy đặn quen thuộc, Phượng Băng Cao lập tức lớn tiếng gọi. Trong chớp mắt, tăng nhanh tốc độ ngựa phi, lập tức đứng lại trước phủ tướng quân, xoay người xuống ngựa, tiến lên ôm lấy bóng dáng kia.

Bị ôm cổ, nãi nương tức thì sửng sốt, một hồi mới có thể mở miệng “Thiếu... thiếu gia... là ta hoa mắt? Ta không nằm mộng sao? Thiếu gia, thực sự là người sao?”

“Tất nhiên là ta, nãi nương, người không hoa mắt nhìn lầm người, cũng không phải nằm mộng. Ta từng tưởng tượng trăm nghìn lần tình cảnh khi về nhà, nhưng sao cũng không nghĩ tới nghênh đón ta hồi phủ, lại có thể là cảnh tượng này đây?! Các người đang làm gì? Tổng vệ sinh sao?”

Phượng Băng Cao buồn cười mà nhìn cửa chính mở rộng, trong ngoài đều có rất nhiều người hầu cầm dụng cụ quét dọn bốn phía, hẳn vốn tưởng rằng sẽ có một hồi đón tiếp trọng thể, nào ngờ lại là cảnh lộn xộn như thế này.

“Đúng vậy! Chúng tôi đang tổng vệ sinh, hảo hoan nghênh thiếu gia lâu lắm chưa hồi phủ, mong làm cho người thấy phủ tướng quân rực rỡ hẳn lên...” Giọng nói không ngừng, nãi nương liền nghĩ nên gọi người chào đón tướng quân hồi phủ, vội vàng hô to “Trời ơi, coi ta thật hồ đồ, người đâu! Tướng quân phủ đương gia đã trở về, mau mau xếp hàng nghênh tiếp!”

“Mẹ, người đừng khoa trương như vậy có được hay không? Có cần phải lớn tiếng ồn ào gọi tất cả mọi người tới sao?” Lý Tu Viễn có chút chịu không nổi tính cách nói nhanh như gió của bà.

“Được! Thằng con chết bầm này, thằng con chẳng ra gì, lại còn mặt mũi đến đứng trước mặt ta?” Nãi nương dừng lại hành động kêu người, quay mình nhìn đứa con này, dường như lúc này mới thấy hẳn “Mười năm không thấy bóng dáng, nửa câu thăm hỏi cũng không có, người làm con như vậy sao? Trong lòng còn có mẫu thân ta tồn tại không?”

“Mẹ à! Muốn mắng ta cũng nên vào trong nhà chứ! Chúng ta chạy hơn mười ngày đường, vừa mệt vừa khát, vừa bẩn vừa thối, có thể hay không tạm thời bỏ qua cho ta? Cho ta nghỉ ngơi trước rồi hãy nói?”

Lý Tu Viễn rất bất đắc dĩ kéo kéo y phục đầy bụi đất, hướng mẹ hẳn xin khoan dung, cũng không quên cùng Phượng Băng Cao ném một ánh mắt, hảo tựa như nói: Nhìn đi! Ta lúc trước nói không sai chứ!

“Đúng a! Nãi nương, ta cùng Tu Viễn đều mệt mỏi.” Thấy thế, Phượng Băng Cao vội lên tiếng bênh vực.

“Ta rõ là tuổi già hồ đồ, thiếu gia, cũng quên người mệt mỏi, nhìn sắc mặt tái nhợt, thần tình uể oải, mà ta lại còn kéo người nói chuyện, thật là quá vô trách nhiệm. Đến đây đến đây, mau vào trong phủ nghỉ ngơi đi!” Nãi nương vội kéo Phượng Băng Cao vào phủ, vừa đi vừa muốn người khác tranh thủ thời gian chuẩn bị đồ ăn, nước nóng, cho hẳn tẩy đi mệt mỏi, lấp đầy bụng rỗng.

“Đa tạ nãi nương.” Phượng Băng Cao tràn đầy cảm kích nói tạ ơn.

“Mẹ, vậy con trai người thì sao?” Lý Tu Viễn rất đáng thương mà tự động đi theo phía sau.

“Tự mình không theo được sao? Còn muốn làm khó mẹ chăm sóc người phải không? Thiếu gia, mau vào đây, đi bên này.”

“Bất công! Đối xử khác nhau kìa...” Lý Tu Viễn ồn ào than phiền, cam chịu số phận mà tự động theo đuôi.

“Hô... thật thoải mái, có cảm giác như được sống lại ấy.”

Tắm rửa xong xuôi, Phượng Băng Cao y phục giản đơn, đi tới nhà ăn, thoải mái ngồi trước mâm trà bằng gỗ đàn, đợi nãi nương đem cơm nước đưa lên.

Chỉ thấy hần một tay chống cằm, một tay bưng chén trà, thả lỏng tinh thần, tinh tế thưởng thức hương trà, tiếp đó khen ngợi một tiếng, lộ ra nụ cười hài lòng, suy cho cùng tại Thanh Châu rất khó được uống loại trà hảo hạng này.

Bởi rằng trong nhà mình, cho nên Phượng Băng Cao không câu nệ như nơi doanh trại, trang phục cũng khá tùy ý, hần đem mái tóc đen nhánh vẫn còn ướt nước xoa trên vai, chỉ dùng thắt lưng xanh thẫm, trên mặt hiện ra sắc hồng do hơi nóng, lại thêm hưởng thụ hảo trà mà lộ ra nụ cười, làm cho khuôn mặt trắng nõn càng thêm đẹp...

Phần tươi đẹp kia, nữ tử nhìn thấy hãy còn nhường ba phần.

Lý Tu Viễn một bước tiến vào nhà ăn thì nhìn thấy cảnh kia, trong lòng bỗng nhiên giật thót, hần cũng không biết Phượng Băng Cao có phong tình như vậy...

Bọn họ hai người thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, sống chung hai mươi năm hơn, Phượng Băng Cao kia khuôn mặt đã sớm quen thuộc như của mình, hần đương nhiên biết y ngày thường xinh đẹp, cũng hiểu được diện mạo kia so với nữ nhi còn xinh đẹp tuyệt trần, nhưng do ý chí gan dạ hơn người cùng với tinh thần bất khuất của nam tử, khiến cho hần không cảm thấy y có chút nào giống nữ nhi...

Lúc này xem ra, tuy là hần vẫn như cũ không nhận Phượng Băng Cao có nét nhu mì của nữ tử, nhưng vẻ mặt này dường như càng thêm rung động lòng người, tràn ngập trung tính mê hoặc, khiến người ta không khỏi muốn trộm xem phong thái che giấu trong đó...

Chớ trách hoàng thượng lại đối tượng quân cổ chấp như vậy, nếu lúc đó hoàng thượng chứng kiến chính là đáng vẻ cực kỳ mê hoặc nhân tâm này... Lý Tu Viễn vội vàng lắc lắc đầu, muốn xua đi suy nghĩ kia.

Thế nào có thể?!

Y chính là hảo huynh đệ của mình, hảo tướng quân, hảo thượng cấp, là người hần sùng kính nhất, hần có thể nào với y vọng tưởng như thế chẳng?

“Tu Viễn, người đứng ở cửa chơi hả?” Phượng Băng Cao vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Lý Tu Viễn đứng cạnh cửa nhà ăn, sắc mặt lúc xanh lúc hồng, thật không biết hần đang làm cái gì “Mau vào uống chén trà, nãi nương đúng là dâng lên loại thượng đẳng! Không uống đáng tiếc.”

“A!” Lý Tu Viễn vội bước nhanh, dùng dáng tươi cười che giấu vẻ thất thần vừa nãy, dù sao chẳng nữa, cũng không thể để Phượng Băng Cao phát hiện ý niệm trong đầu hần lúc này, nếu biết, nói không chừng

sẽ cầm dao chém hấn, hết giận mới thôi.

“Người vừa rồi tại sao đứng ở cổng?” Phương Băng Cao vừa đưa tay châm trà, vừa hỏi.

Mới vừa rồi Lý Tu Viễn thần sắc rất là quỷ dị, không biết lại nghĩ ra chủ ý gì?

“Không... Không có gì...” Hoảng hốt tiếp nhận trà mà há mồm hết lớn, suy nghĩ lại nhanh chóng mà chuyển, nên như thế nào tự bào chữa đây? “Ta là đang suy nghĩ... nghĩ hoàng thượng tình báo chẳng biết có linh nghiệm không? Có thể hay không lập tức phái người tuyên người yết kiến?”

“Không thể nào! Ta mới vừa hồi phủ, nên không đến mức lập tức tuyên ta phải tiến cung.”

Phương Băng Cao buông chén trà đang thưởng thức, mắt đi về nhà nhả hứng thú.

“Vậy cũng không chắc, hoàng thượng tâm tư chính là rất khó đoán, nói không chừng hấn muốn *đả thiết sấn nhiệt**, cho người không có không gian nghỉ ngơi...”

Lý Tu Viễn vì chột dạ che đậy ý niệm trong đầu, biết rõ Phương Băng Cao trước mắt rất không thích đàm luận việc này, y nguyên đi xuống kể rõ, hy vọng có thể dời đi điểm tập trung của hấn, không chú ý tới phản ứng khác thường của mình.

“Thiếu gia, thiếu gia, trong cung phái người truyền chỉ dụ, muốn người lập khắc tiến cung yết kiến hoàng thượng.” Nãi nương bưng mâm thức ăn thịnh soạn hoảng hốt vội vàng mà chạy vào.

“Những thức ăn này người mau mau ăn một ít, lấp đầy cái bụng, ta đi giúp người chuẩn bị triều phục, mau, ăn bao nhiêu được bấy nhiêu.”

Xếp đặt xong xuôi, nãi nương tức khắc lại như một trận gió vội vã rời đi.

Ngồi ở trước bàn hai người đưa mắt nhìn nhau, vừa mới nói chuyện đến đó, nào ngờ ngay tức thì ứng nghiệm.

“...Tu Viễn, ta không thể không như vậy mà cho rằng... người thật đúng là miệng con quạ, chuyện tốt mất linh, chuyện xấu vô cùng chuẩn, vừa mới nói xong chuyện thì xảy ra ngay.”

Phương Băng Cao oán hận mà trừng mắt một cái, không còn lòng dạ ăn cái gì, lập tức đứng dậy rời khỏi nhà ăn, chuẩn bị yết kiến hoàng thượng.

“Ta gọi đây là ai rước lấy ai?” Trợn to hai mắt, Lý Tu Viễn rất vô tội nhún nhún vai, tiếp tục thoải mái mà cầm lấy đĩa, chậm rãi thưởng thức bữa ăn thịnh soạn bày trên bàn, bất chấp Phương Băng Cao oán hận.

Chuyện nào đến sẽ đến, hắn chỉ là không nghĩ tới hoàng thượng làm việc nhanh như vậy mà thôi, xem ra, hoàng thượng đối với binh pháp cũng ít nhiều có nghiên cứu đây! Tướng quân muốn đánh thắng trận này, chắc là phải phí không ít tâm tư.

Còn như hắn đây, hắn muốn ngồi xa nhìn sơn quan hổ đấu, mới không định cuốn vào tính cảnh hỗn loạn giữa hoàng thượng và tướng quân trong lúc đó, để tránh *thâu kê bất trứ thực bả mễ**, làm cho toàn thân tan nát.

Chỉ có điều... nếu như thỉnh thoảng đi vào kích động quấy rối một chút, nói không chừng có thể tăng thêm chút lạc thú cuộc đời! Như vậy xem ra, thời gian sống ở kinh thành hắn là cũng sẽ không nhàm chán a!

6. Chương 5

“Phượng tướng quân, hoàng thượng sau khi hạ triều vẫn luôn chờ ngài! Hoàng thượng phân phó qua, mời ngài trực tiếp vào ngự thư phòng yết kiến, không cần báo lại.”

Thái giám phụ trách hầu hạ ở ngự thư phòng khách sáo mời Phượng Băng Cao đi vào. Các thái giám rất biết suy đoán ý bề trên, đều hiểu hắn chính là sủng thần bên cạnh hoàng đế, may mắn không dám có điều thất lễ.

“Đa tạ hai vị công công.” Nói tiếng tạ ơn, Phượng Băng Cao âm thầm thở sâu, mới mạnh mẽ xóc lại dũng khí đẩy ra cánh cửa đỏ thẫm kia.

“Hoàng thượng, vi thần Phượng Băng Cao yết kiến.”

Trong giọng nói trầm ổn có hơi mang chút khiếp ý, mà nguyên nhân khiếp đảm kia hắn thập phần sáng tỏ. Phượng Băng Cao không khỏi thầm mắng bản thân phải bình tĩnh, chớ hoảng sợ mềm yếu, mất đi vẻ linh hoạt vốn có.

“...Vào đây.”

Bên trong ngự thư phòng hoàng đế truyền đến mệnh lệnh trầm thấp hùng hồn, cùng thiếu niên quen thuộc trong trí nhớ Phượng Băng Cao cao âm có điều khác biệt, đây là một người trưởng thành chừng chạc, giọng trầm mê người, không khỏi khiến cho hắn trong lòng có chút bất an.

“Tuân lệnh!” Phượng Băng Cao đầu cũng không dám ngẩng bước thẳng vào ngự thư phòng, dùng khước mắt nhìn đến vạt áo long bào hoàng kim kia mới dừng bước lại, quỳ gối hành lễ: “Vi thần khấu kiến hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Phượng ái khanh, không cần thi lễ.” Hoàng đế đứng lên rời long ỷ, bước xuống bậc thang, vươn tay tự

mình kéo cánh tay Phượng Băng Cao, khiến hắn không thể chống cự mà đứng lên, tiếp đó bất ngờ đưa hắn ôm vào trong lòng, siết nhẹ nơi thắt lưng. “Trẫm đặc biệt chuẩn người khỏi phải quỳ lễ, sau này yết kiến nếu tái phạm, trẫm phạt.”

“Hoàng thượng, vậy với lễ không hợp...”

Vẫn cúi đầu không dám nhìn thẳng hoàng đế, Phượng Băng Cao khéo léo từ chối ngài đối đãi đặc biệt, hắn cũng không hy vọng chính mình có đặc quyền, bèn ngo ngoáy một chút muốn thoát khỏi hoàng đế ôm ấp.

“Không được mở miệng cự tuyệt trẫm, Phượng ái khanh! Trẫm cũng không phải trưng cầu ý kiến của người, mà là mệnh lệnh.”

Hoàng đế thanh âm không hề giận truyền đến, cho thấy hết sức hiểu rõ nguyên nhân hắn cự tuyệt, liền dùng bàn tay to nắm lấy thắt lưng Phượng Băng Cao đồng thời ra sức đưa hắn ôm chặt vào trong ngực, không cho hắn vùng ra.

“... Vâng.”

Trước mắt người này cũng không phải Cửu hoàng tử hắn từng quen thuộc, mà là hoàng đế quyền khuynh thiên hạ, không cho phép hắn có chút làm trái.

“Ngẩng đầu cho trẫm nhìn một cái, mười năm... Nay mười năm trẫm mong nhớ ngày đêm, ngày ngày ao ước chính là gặp lại người.”

Hoàng đế thanh âm hùng hậu chuyển sang thì thầm, lộ ra nồng đậm khao khát, làm Phượng Băng Cao trong lòng tin đập thành thạch, không dám lộn xộn, tùy ý hoàng đế vươn tay khẽ nâng cằm hắn, đưa mặt hắn hướng lên trên.

Không kìm lòng nổi, Phượng Băng Cao hạ mí mắt che khuất tầm nhìn, không dám đưa mắt nhìn thẳng, thật không nghĩ tới cử chỉ ấy lộ ra quyến rũ, càng thêm khuấy động dục vọng hoàng đế, khiến hắn động tình.

“Thật khó tin, xinh đẹp như vậy, thanh tú như vậy... Cùng trẫm trong trí nhớ không gì khác biệt... Có lẽ, nên nói là càng thêm thanh lệ rung động lòng người, năm tháng thật là ưu đãi ái khanh...”

Hoàng đế vuốt ve khuôn mặt Phượng Băng Cao, dọc theo đường nét tính tể vẽ ra, như hồi tưởng chuyện xưa, lại như mơ màng hoài niệm dung nhan mỹ lệ.

Hành động không hợp lễ nghi kia làm cho Phượng Băng Cao một chút không hài lòng, nhưng lại không dám dùng sức thoát khỏi, sợ làm tổn thương long thể, đành phải nhẹ cau mày. “Hoàng thượng, thỉnh buông vi thần ra.”

“Nếu trẫm không tha?” Hoàng đế khẽ vuốt ve dưới cằm Phượng Băng Cao, tựa như hưởng thụ niềm vui trên đùi hân.

“Người sao không mở mắt nhìn trẫm? Chúng ta lâu như vậy không gặp, tuy rằng dung mạo của người cũng không có gì thay đổi, nhưng không có nghĩa là trẫm sẽ không thay đổi đâu! Trẫm hiện tại so với người cao lớn hơn, người thực sự không muốn nhìn một chút sao?”

“Thỉnh hoàng thượng trước buông vi thần ra rồi hãy nói.”

“Không được thương lượng, người mở mắt nhìn trẫm trước, bằng không trẫm không buông tay, dù sao trẫm cũng rất thích thú, rất hưởng thụ.”

Hoàng đế giống như làm nũng mà kề sát khuôn mặt Phượng Băng Cao, cảm thụ làn da mịn màng kia.

Thật là vô lại! Phượng Băng Cao bắt đầu dĩ âm thầm mắng.

Tuy là không muốn để hân đạt được, thế nhưng tiếp tục giằng co thêm cũng không phải biện pháp, vạn nhất có triều thần khác vào lúc này yết kiến, vậy nói hân làm sao đặt chân tới Tông Miếu, tiểu bất nhân tắc loạn đại mưu, nên trước nhượng hân một bước, đợi lần tới sẽ tính sổ một thể.

“Vi thần tuân chỉ. Chỉ có điều, hoàng thượng hay là trước buông vi thần ra đi! Bằng không với khoảng cách ấy, vi thần làm sao có thể thấy rõ hình dạng hoàng thượng đây?”

“Được rồi! Trẫm lui một chút, cho ái khanh nhìn kỹ rõ ràng.” Hoàng đế thối lui về sau từng bước, nhưng tay vẫn như cũ không rời cánh tay Phượng Băng Cao, nhẹ nhàng nắm.

Phượng Băng Cao nhận mệnh chậm rãi nâng mí mắt, tầm mắt di chuyển từ dưới đi lên, kia mặt hài vàng óng, thấy giữa y phục là vị trí yết hầu, lại nhẹ nhàng nâng cằm hướng lên trên trộm nhìn...

Đây là năm đó trẻ con, bé gầy Cửu hoàng tử sao?

Thế nào thay đổi nhiều như vậy, tựa như một người hoàn toàn xa lạ...

Phượng Băng Cao kinh ngạc tìm kiếm trong trí nhớ quen thuộc vị trí...

Đôi mắt, tràn ngập vẻ tự tin cùng tự mãn, không giống ngày xưa hàm chứa ngượng ngùng.

Chóp mũi, a... vẫn y nguyên cao và thẳng, xinh xắn vô cùng.

Môi, đang giương cao cuồng dĩa ngỗ ngược, như có như không tiểu ý, không hề lộ ra dáng tươi cười thật to thoải mái ngây thơ.

Hình dáng khuôn mặt, từ đôi má có chút mướt mà giờ đây trở nên gầy đi, tuần lãnh anh tuấn.

Dáng người, cũng so với hần thấp bé gầy yếu, vóc dáng trưởng thành hôm nay cao to uy mãnh cường tráng rắn rỏi.

Hoàng thượng... thực sự thay đổi rất nhiều, ngoại trừ thái độ ôn nhu niềm nở vẫn như trước cùng hành động thân mật vui vẻ với mình ra, cái khác cũng không giống với ngày xưa, thanh âm luôn miệng cũng thoát ly thiếu niên sâu sắc chuyển thành giọng nói trầm thấp hùng hậu của người trưởng thành, hần căn bản là tìm không được dáng dấp quen thuộc ngày trước.

Phượng Băng Cao hơi giật mình nhìn chằm chằm vào hoàng đế, khó có thể tin trong đầu nhất nhất đối chiếu ngũ quan trong trí nhớ, hoàn toàn không nhớ nên chú ý lễ nghi.

“Người thấy thích không? Cao?”

Hoàng đế yêu thương nhìn Phượng Băng Cao rơi vào trạng thái kinh ngạc, thật cao hứng, hần không dễ dàng nghĩ cách ẩn dấu, bất kể trong lòng nghĩ những gì, lúc nào cũng lập tức bày ra ngoài, không có nửa điểm ra vẻ dối trá, tận tâm khác người.

Thật sự là đáng yêu cực kỳ!

Lần đầu tiên gặp gỡ Phượng Băng Cao, hần đã từng nghi ngờ: xem hần cá tính hồn nhiên chính trực như vậy làm sao tranh đấu để sinh tồn nơi triều đình chứ?

Ngay cả lúc đó bản thân mười tuổi cũng biết dồn hết tâm trí giả ra dáng điệu ngây thơ làm cho phụ hoàng vui vẻ, hạ thấp nghi ngờ của các hoàng huynh khác với mình, làm cho hần tồn tại giữa cuộc tranh đấu gay gắt của các cung tần phi.

Thế mà Phượng Băng Cao từ nhỏ đến lớn cũng không thay đổi, đôi mắt trong veo như trước, có thể cá tính trở nên chín chắn hơn, nhưng vẫn thành thật thẳng thắn không gì sánh được, sẽ không khuất ý cung phụng, cũng sẽ không xảo ngôn nịnh hót, trước sau như một mà lộ ra bản thân, không vì nguyên nhân hần là hoàng tử hoặc hoàng đế mà có điều biến đổi.

Hậu cung to lớn hần hận nhất chính là các cung tần phi hư tình, nham hiểm độc ác.

Tại nét mặt xinh đẹp cùng trong lời nói dịu dàng nỉ non, che giấu chính là dụng tâm ác độc cùng suy nghĩ nham hiểm.

So sánh hai bên, càng hiện ra Phượng Băng Cao đáng quý.

Cho nên hẳn từ nhỏ cũng chỉ tại trước mặt Phượng Băng Cao lộ ra vẻ ngây thơ thật đáng yêu, cẩn thận từng chút mà ẩn dấu nội tâm đen tối, thoả thích mà hưởng thụ hẳn đối mình cưng chiều cùng chăm sóc, quả là trải qua một cuộc sống sung sướng tốt đẹp.

Ngàn vạn lần không nên chính là, phụ hoàng lại có thể đem Phượng Băng Cao cho thái tử, đảm nhiệm thái tử thư đồng cùng thiếp thân hộ vệ, tước đoạt ý nghĩa sinh tồn và niềm vui của hẳn! Hẳn hận! Hận phụ hoàng, hận thái tử, hận toàn bộ những người đem Phượng Băng Cao bên cạnh hẳn cướp đi.

Vì vậy, có màn thái tử bức vua thoái vị làm phản.

Nhưng...

Có lẽ hẳn... làm sai...

Bởi vậy mới có thể tạo thành Phượng Băng Cao tự mình lưu đầy, trốn chạy khỏi hẳn.

Nhưng bản thân cũng không hối hận xưa kia xúi giục mưu phản, nếu không như vậy, hôm nay người nắm giữ Phượng Băng Cao đã có thể không phải hẳn, cho nên, hẳn tuyệt đối không hối hận!

Dù cho dùng hết mọi thủ đoạn đề tiện hạ lưu cũng muốn giữ lấy Phượng Băng Cao.

Mà nay, thời điểm đã chín muồi, hẳn cũng không tin Phượng Băng Cao có thể tránh được!

7. Chương 6

“Cao, trầm hỏi ngươi! Ngươi có thích hay không tất cả những thứ trước mắt?”

Khẽ vỗ nhẹ đôi má non mềm như trước của Phượng Băng Cao, hoàng đế nuông chiều mà cười.

Xung hô thân mật khiến Phượng Băng Cao khôi phục lý trí, nhớ lại vị trí hiện nay, mà mình lại là thân phận gì.

“Vi thần thất lễ, thỉnh hoàng thượng thứ tội.”

“Trẫm không thích ngươi dùng giọng điệu thận trọng xa lạ kia, đến đây, thoải mái một chút, chúng ta hảo

hảo mà ôn lại chuyện xưa. Nói! Có thích hay không những nơi người đã thấy? Trầm muốn nghe lời nói thật.”

Nắm đôi tay hơi thô ráp kia, vừa thấy đã biết là tay người luyện võ, tuy rằng không giống nữ tử mềm yếu không xương, nhưng càng khuấy động hoàng đế thương xót, hắn đem Phượng Băng Cao mang hướng ngự thư phòng đến cạnh nhuyễn tháp (giường nhỏ êm ái), song song ngồi xuống.

“Hoàng thượng, vậy không hợp lễ nghi, ngài chớ nên cùng thần ngồi ngang nhau...”

“Đừng có luôn miệng nói không hợp lễ nghi, không phù hợp lễ giáo, trầm là thiên tử, ngay cả tự mình muốn cùng thần tử thoải mái trò chuyện cũng không được sao?”

Hoàng đế dùng lời nói chặn lại kháng nghị của Phượng Băng Cao, theo tính cách y tuyệt đối không đến mức ở trước mặt hắn khó chịu.

“.....”

Nếu như thăm nghĩ thoải mái trò chuyện, cần gì kéo thắt lưng ôm ấp chứ?

Phượng Băng Cao mặc dù không đáp phục, nhưng trong lòng vẫn như trước chừng mực thoải mái, đành phải lặng im không nói, sau đó liên tục nhắc nhở bản thân: không được bị dụ, không được bị dụ.

Trong không khí bắt đầu tràn ngập mờ ám, Phượng Băng Cao không nói, hoàng đế cũng vui vẻ được nhìn thẳng vào khuôn mặt kia, may mắn chưa hề bày ra ý nguyện trọng tâm, hai tay không an phận bắt đầu tại thắt lưng Phượng Băng Cao trượt nhẹ nhàng, làm cho hắn trong lòng phát bực, không cách nào thờ ơ hoàng đế quấy rối.

“Ôi... Hoàng thượng, vi thần có thể hỏi một vấn đề không?” Phượng Băng Cao tiếng nói trong veo, đem chú ý của hoàng đế di chuyển tới đề tài trên, chính là trò chuyện sẽ an toàn hơn, chí ít có thể tránh được sự im lặng mập mờ bất minh.

“Người cứ hỏi.” Hoàng đế cúi xuống cổ, nghe mí tóc Phượng Băng Cao truyền đến mùi hương thoang thoảng, nhạt mà thanh liệt, tựa như nội tâm thuần khiết vậy, làm hắn thập phần yêu thích.

“Hoàng thượng vì sao cấp bách triệu vi thần hồi kinh? Là có nhiệm vụ gì quan trọng sao? Hoặc là vi thần phạm lỗi lầm gì?”

Nếu hoàng đế không chủ động đề cập, vậy buộc lòng phải từ miệng hắn mở ra, sự tình lúc nào cũng phải đối mặt, không thể giả ngu lừa dối quá khứ.

“Người thực sự không hiểu?”

Hoàng đế không tin, hẳn biết Phượng Băng Cao cũng không phải là hạng người ngu muội, y kỹ lưỡng thận trọng, quan sát nhanh nhạy, giỏi về mưu lược, là người thông minh linh ngộ tốt, làm sao không rõ hẳn triệu y hồi kinh dụng ý ở đâu.

“Vâng! Thỉnh hoàng thượng cho biết rõ ràng.”

“Cao, ngươi còn nhớ trăm mười năm trước tại tiền đình Đông cung đối với ngươi nói rõ không?”

Hảo! Cự nhiên cùng trăm giả ngu, vậy chớ trách trăm bức ngươi nhất nhất khai nhận, cho ngươi không chỗ nào lẩn trốn.

“...Còn nhớ...” Phượng Băng Cao cúi đầu lẩm bẩm trả lời, lộ ra thần sắc khổ tâm. “Muốn quên... cũng không thể quên được.”

Quá khứ kia sớm đã biến thành ác mộng, giày vò hẳn suốt mười năm, làm sao quên đây?

“Vậy ngươi hẳn là rất rõ ràng trăm vì sao triệu ngươi hồi kinh mới phải, ngươi chưa hề nghĩ qua chúng có liên quan sao?”

Hoàng đế nâng lấy cằm Phượng Băng Cao, không nỡ để vẻ u sầu lộ ra trên mặt hẳn, nhưng nếu hẳn không cố tình giả ngu khó hiểu, hoàng đế cũng không muốn nhắc đến hồi ức kinh khủng kia, làm cho hẳn đau lòng.

“Không phải không nghĩ tới, chỉ là rất kinh ngạc hoàng thượng cố chấp mạnh mẽ như vậy, suy cho cùng, đã qua mười năm. Năm tháng tăng thêm như vậy có thể cải biến rất nhiều người và vật, có thể phủ lên rất nhiều dĩ vãng đau thương, nó có thể làm cho hoàng thượng từ thiếu niên thành nam tử cường tráng, làm cho tuổi trẻ của vi thần cũng theo đó mà chậm rãi biến mất, hoàng thượng vì sao vẫn lưu luyến tình nghĩa năm xưa chứ?”

Phượng Băng Cao đón lấy ánh nhìn hoàng đế, nhìn đôi mắt tràn ngập tự tin phóng đảng, không hề trốn chạy.

Nếu đã nói tới vấn đề vướng mắc mười năm, hẳn nhân một phần trăm cơ hội cảm giác hai người trong lúc đó, đánh thức hoàng đế mê tư (suy nghĩ mê đắm).

Hai người bọn họ... đều là nam nhân, nói như thế nào cũng không đúng, thế nào có thể cảm sát hòa minh, tình thể giao hòa chứ?

“Vi thần tuổi không còn trẻ, cũng không còn là trẻ con, cũng không phải là thiếu niên môi hồng răng trắng năm xưa, cũng không phải tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành, chỉ là một võ phu đứng tuổi, thô lỗ dung tục, tầm thường vô cùng, không mong được hoàng thượng đặc biệt vinh sủng.”

Phượng Băng Cao lý trí mà tự hạ mình, mong có thể khuyên tỉnh hoàng đế, đừng lại cố chấp với hân.

Nói cho cùng tuổi tác hân như vậy, dung mạo hân bình thường như vậy, đáng người không cân đối, tính cách cầu thả, cũng không dịu dàng lại không quan tâm, tùy tiện tìm xem đều có, rốt cuộc điểm nào khiến hoàng thượng vì hân cảm mến? Thật là làm hân khó tin.

“Người quá hạ thấp bản thân, cũng đánh giá sai trăm. Trong mắt trăm, người thanh lệ giống như ngày xưa, trăm nói qua, năm tháng đối với người thập phần khoan dung, cũng không có lưu lại dấu vết tuổi tác, trái lại bỏ đi ngây ngô vô tri thay bằng muôn vàn thướt tha, cử chỉ biểu lộ nội hàm quang hoa, mà này, khiến trăm mê muội sâu sắc, mười năm bất biến.”

Điều không phải không xúc động, Phượng Băng Cao cảm thấy nguyên là tâm không được gọn sóng lại dần dần nổi lên từng đợt lẫn tẩn, chậm rãi đánh tan vẻ yên bình, bắt đầu rung chuyển, nhưng mà...

Bất kể nguyên do là gì, bất kể trong đó tình cảm có hay không chân thành, hai nam tử làm sao được tán thành?

Thế nào làm gương cho hậu thế?

Lại thế nào ngăn chặn miệng đời lâu dài?

Mấy vấn đề này, hoàng đế có thể tùy thích không thêm quan tâm, nhưng hân thân làm thần tử cưng không thể hồ đồ theo.

“...Hoàng thượng như vậy kiên trì muốn vì thần sao?”

“Mãi mãi không thay đổi.”

A! Nói có phần quá sớm, với tam cung lục viện, bảy mươi hai tần phi hoàng đế mà nói, mãi mãi, là một thỉnh cầu xa xỉ khó mà tin được, hoàng đế cho không nổi, mà hân cũng chịu đựng không nổi, nên không nói mãi mãi mới phải.

Phượng Băng Cao khước miệng hơi lộ ra tiểu ý, dường như cảm thán hoàng đế ngày thơ như trước.

“Ngài muốn gì? Muốn vì thần khuất ý hầu hạ sao? Hầu hạ ngài, thỏa mãn dục vọng của ngài, tại hậu cung của ngài, biến thành một trong những tần phi chờ đợi hoàng ân quyền sung?”

Châm biếm ẩn trong lời nói ôn thuận, nhưng hoàng đế lại nhạy cảm nhận ra.

“Trăm nếu muốn người như vậy đến chịu ơn mưa móc, trong hậu cung đều là rất rất nhiều, không cần thêm

một người như ngươi, đừng đem trẫm cho rằng chỉ biết sống bản năng như dã thú, cũng đừng đem chính ngươi nói theo cách không chấp nhận được như thế, trẫm biết ngươi cùng những nữ tử ở hậu cung là không giống nhau.

Tức giận mà nắm chặt cánh tay Phượng Băng Cao, hoàng đế từ ánh mắt nuông chiều chuyển sang tức giận.

“Chỗ nào không giống? Cũng đều là hầu hạ hoàng thượng ngài, cũng đều ở hậu cung mệnh mệnh đợi ngài ân trạch, không phải sao?”

Nhanh như vậy đã bị chọc giận?

Có thể thấy được hoàng đế tâm tư rất dễ đoán, Phượng Băng Cao ngoài mặt y nguyên cô đơn, đáy lòng lại âm thầm mỉm cười, xem ra tình hình cũng không phải nghiêng về một phía, hẳn vẫn có cơ hội trốn thoát, miễn là chậm rãi dẫn dụ hoàng đế, kích hắn đáp ứng điều kiện, như vậy nói không chừng cũng có thể thoát khỏi hoàng đế quấy rầy.

Hoàng đế đánh giá sai rồi, năm tháng cùng hoàn cảnh đối một người chịu ảnh hưởng.

Chiến trường, có thể nói là vũ đài dữ tợn hiểm ác nhất trong cuộc sống, mỗi khi khơi mào, nhân loại rất rất hắc ám, khó coi, tàn bạo.

Thế nào người có thể kinh qua những trận đó mà duy trì nét hồn nhiên như trước còn tồn tại được?

Bây giờ Phượng Băng Cao đã không còn là thiếu gia chưa nếm mùi đời của tướng quân phủ xưa kia, trên chiến trường lãnh huyết vô tình thử thách, khiến cho hắn xem qua vô số cảnh sinh li tử biệt, sớm đã đem tâm tư đơn thuần kia chuyển thâm trầm, đủ kiên cường để đối mặt bất luận cái gì nơi chiến trường tàn khốc, vả lại rất biết vận dụng mảnh khóc để đạt được ưu thế.

“Nhưng trẫm chỉ cần ngươi, không muốn các tần phi khác.” Hoàng đế cuống cuống bảo chứng, nghe y ngụ ý, tựa như đã cùng hắn có tình ý, sao không khiến hắn vui mừng?

“Nói thì dễ, người xưa có câu ‘dĩ sắc sự nhân giả, sắc suy tắc ái thí’. Hiện nay hoàng thượng yêu mến vi thần, cho nên muốn đem vi thần độc chiếm bên người, tương lai thì sao? Khi năm tháng qua đi, tuổi xuân không còn, hoàng thượng có còn muốn vi thần không?”

Nói câu bi thương xúc động lòng người, chỉ là chưa có than thở khóc lóc, làm cho hoàng đế thấy yêu thương không thôi.

Theo Phượng Băng Cao tính kế, trước là tâm ý chiến, đầu tiên là không ngừng chọc giận hoàng đế, khiến hắn mất lý trí, giảm thiểu đề phòng, sau đó lại dùng chính sách ai binh, thủ đoạn trấn an, mềm hóa tâm hắn, mê hoặc suy nghĩ hắn, như vậy mới tiến hành kế hoạch tốt được.

“Sẽ không đâu, trăm tuyệt đối sẽ không buông ái khanh, chỉ cần người đồng ý đáp ứng, trăm sẽ ban thưởng người đại thần hậu tước, quyền thế của cải, cùng người cộng hưởng thiên hạ, tuyệt không bạc đãi người.”

Hoàng đế cho rằng hắn đã động tâm, cao hứng mà ôm hắn không tha.

“Có đúng không? Vi thần thật là cảm động, nhưng...”

Khéo léo dùng sức rời ra cánh tay hoàng đế, Phượng Băng Cao đứng dậy rời khỏi tọa tháp, ẩn dấu nội tâm dần dần bắt đầu phần nộ.

Sắc mê tâm khiêu! Phượng Băng Cao ở trong lòng tức giận mà mắng.

Vô duyên vô cớ ban thưởng nào là đại thần hậu tước, nói cái gì cộng hưởng thiên hạ, chẳng phải là muốn bại hoại triều cương, hủy đi mấy trăm năm cơ nghiệp của tổ tiên sao?

Giả sử hôm nay đối tượng không phải hắn, mà là một người không biết liêm sỉ gian nghịch chi thần, như vậy làm càn, nhất định tiểu nhân nắm quyền, dâm loạn triều chính, dẫn đến dân chúng lầm than, oán thanh nổi lên bốn phía...

Không được! Không nghĩ biện pháp khuyên can không được! Hắn cũng không muốn để tiếng xấu muôn đời, thành nghịch thần tặc tử mê hoặc quân vương dẫn đến vong quốc.

8. Chương 7

“Ái khanh có gì băn khoăn sao? Sợ các đại thần ở sau lưng tùy tiện nói xấu có đúng hay không? Chớ sợ, trăm cho người chỗ dựa, bọn họ không dám có bất luận cái gì vi ngôn.”

Hoàng đế thấy Phượng Băng Cao khẽ cau mày, cho là hắn sợ chúng thần bách quan kết tội, trong lòng yêu thương không thôi, cấp bách bước lên phía trước trấn an, vậy mà Phượng Băng Cao là đang chán nản hắn phóng đảng lớn mật, đem cơ nghiệp tổ tiên ra chơi đùa, thuận miệng hứa cho người.

“Hoang đường, làm sao có thể phòng? Cho dù hôm nay khuất phục dưới hoàng uy, ngày khác tất có thanh quan không sợ quyền thế, trượng nghĩa chấp bút, lưu cho hậu thế một gương sáng, hoàng thượng, ngài nếu thực sự là yêu quý vi thần, sẽ không nên quá mức thân mật vi thần, khiến vi thần chịu tội danh bất nghĩa, thỉnh ngài suy nghĩ lại.”

Phượng Băng Cao tha thiết thì thầm, tận tình khuyên bảo, mong hoàng đế có thể dừng bước đúng lúc, kịp thời tỉnh ngộ, nếu thật không thể khuyên tỉnh hắn, vậy cũng chỉ hảo thực thi kế hoạch, bằng mọi cách gây khó khăn, làm cho hắn biết khó mà lui.

“Trẫm không thích nghe những lời này, người chỉ cần ngoan ngoãn đợi phía sau trẫm, cái khác không cần quan tâm, trẫm sẽ an bài.”

Hoàng đế giận dữ nhìn Phượng Băng Cao, bàn tay kiềm hãm cánh tay hắn, nương tứ chi hoạt động bảo rõ quyền chiếm hữu.

“Vậy... nếu vi thần không muốn?” Hoàng đế động tác thô bạo khiến Phượng Băng Cao cũng nổi nóng theo, lời nói mang vẻ khinh thường mà hỏi: “Ngài sẽ thế nào? Cường bức? Tựa như lần này mang sinh tử của hữu thừa tướng bức ta hồi kinh?”

“...Láo xược, trẫm không nhớ rõ hỏi qua ý người, người chỉ có thể phục tùng.” Hoàng đế thẹn quá hóa giận mà quát mắng.

“Hoàng thượng muốn chẳng qua là thể xác này sao? Nó cũng không còn đáng vẻ xinh đẹp như khi còn trẻ, lại không ôn nhu uyển chuyển, thậm chí so với người lớn tuổi chính là thân xác thối tha?! Rốt cuộc ngài ưng ý điểm nào nhất đây? Vi thần thực sự không rõ.”

“...” Hoàng đế á khẩu không trả lời được, không biết làm sao cãi lại.

Phượng Băng Cao nói không sai.

Nếu hắn tính thích nam sắc, thiếu niên non trẻ mỹ lệ khắp nơi, vả lại thập phần nguyện ý hiến dâng mình cùng hắn hưởng lạc; nếu là khao khát ôn nhu đối đãi, hậu cung cũng đầy rẫy phi tần đáp ứng...

Vì sao cứ phải chỉ mình Phượng Băng Cao chứ?

Thật là vì muốn chiếm lấy thân thể hắn?

Hay là... cảm giác thâm trầm nào khác?

Trong khoảng thời gian ngắn, rối loạn vô cùng, nhưng hiện giờ cũng không rối rắm mà suy nghĩ kỹ, trước mắt quan trọng là làm sao khiến Phượng Băng Cao khuất phục.

“Trẫm mặc kệ, trẫm chính là muốn người, người tình nguyện cũng tốt, không tình nguyện cũng được, luôn luôn phải đáp ứng, nếu không trẫm thực sự đem hữu thừa tướng xử trảm toàn gia, cho người lương tâm bất an, cả đời tự trách.

Hoàng đế lớn tiếng nói, lay động thân thể Phượng Băng Cao.

“Nếu hoàng thượng chỉ là muốn thân xác này, cũng rất đơn giản, đem thân thể vi thần lấy đi đi! Vi thần

tuyệt đối sẽ không động thủ phản kháng, miễn là xác này có thể thỏa mãn ngài, ý chí vi thần tính làm gì, chứ thần bách quan khinh thường giễu cợt cũng tính làm gì.”

Phượng Băng Cao lạnh lùng nói dối, ngôn ngữ kính cẩn, toàn thân lại tỏa ra mùi cự tuyệt.

“Cao, ngươi vì sao phải hành hạ ta như vậy? Lẽ nào ngươi thực sự không muốn bị ta chiếm giữ?”

Hoàng đế khổ sở mà tựa cằm lên vai Phượng Băng Cao, tự nhiên không vui thì thầm.

“Vi thần nào dám cả gan làm loạn đi hành hạ hoàng thượng? Là hoàng thượng nói chỉ cần có được thể xác vi thần, căn bản là không quan tâm vi thần trong lòng nghĩ như thế nào, là hoàng thượng muốn cho vi thần khó chịu...”

Phượng Băng Cao lấy tay gạt mắt, lời nói mang ghen ngào, âm điệu bi thảm tựa như rơi lệ làm tâm hoàng đế dao động, khiến hân yêu thương không thôi, trái lại không ngừng khuyên giải an ủi.

“Ta chỉ muốn thương yêu ngươi, sủng ái ngươi, làm sao lại cố tình muốn ngươi khó chịu...”

Đưa tay nâng lấy gương mặt Phượng Băng Cao, hoàng đế muốn nhìn mặt hân, lại bị vẻ lạnh lẽo rơi lệ kia, con ngươi trong veo vô cùng uất ức làm dao động, chỉ cảm thấy mình tội ác nghiêm trọng, cứ nhiên đưa hân đẩy vào tình huống như vậy.

Thật không nghĩ tới lệ này chính là Phượng Băng Cao nhẹ nhàng lấy tay khẽ véo khóe mắt, dám bức ra hai hàng thanh lệ, ý đồ chính là muốn hoàng đế hồ thẹn, mà theo thần sắc chán nản ân hận trên mặt hoàng đế thì cũng biết phi thường thành công, hai giọt lệ kia quả thật là dim hân chết chìm.

“Cao, chỉ cần ngươi đừng khóc nữa, đồng ý chịu thiệt ở lại bên cạnh ta, muốn ta đáp ứng điều kiện gì cũng có thể, ta nhất định làm được.”

“...Thật sao? Không lừa ta?” Phượng Băng Cao thu hồi lệ, còn nỗ lực mà lưu lại hai giọt đọng trên mí mắt tăng thêm hiệu quả đau buồn.

Hành động ấy quả nhiên khiến hoàng đế càng thêm yêu thương, nhịn không được mà đến gần, dùng môi lau đi, tiện thể hứa hẹn: “Đương nhiên là thật, chỉ cần ngươi nói được, ta nhất định làm được, bằng không thì ta sẽ thả ngươi tự do, không hề cưỡng ép ngươi; trái lại, nếu ta làm được, ngươi cũng phải thực hiện lời hứa, bên ta sớm tối, vĩnh viễn không xa rời.”

Hoàng đế mặc dù vì thanh lệ của Phượng Băng Cao mà mềm lòng, nhưng vẫn chưa quên mục đích sau cùng của hân là gì, nhanh trí mà kèm thêm điều kiện.”

Sách! Ý thức vẫn thập phần rõ ràng đây! Trước khi đáp ứng còn biết đưa ra điều kiện.

Phượng Băng Cao tiếc hận mà ở trong lòng thầm nghĩ. Túc khắc cũng hiểu rõ hoàng đế cũng không chuẩn bị tốt, phải càng cẩn thận mới được.

“Vi thần có điều muốn biết... Hoàng thượng, ngài muốn chính là nhân... hay là tâm?”

Đôi mắt trong trẻo êm dịu kia nhìn thẳng vào mắt hoàng đế, tìm kiếm sâu trong tâm hồn câu trả lời đích xác, Phượng Băng Cao đến lúc này mới chính thức nhìn thẳng vào hắc bảo rõ chủ quyền nam nhân.

Ngũ quan rất thanh tú, mày kiếm mắt sáng, mũi lực sâu sắc, tràn đầy vương giả cùng ngạo khí bá đạo, lúc nào cũng thu hút sự chú ý của mọi người, tự tin lóa mắt, kẻ khác không khỏi muốn thần phục dưới trướng.

Có lẽ, đôi mắt thu hút sự chú ý cùng ái tình kia từ mười năm trước đã lấy đi hồn phách của hắn, nếu không thì vì sao khi nhìn chằm chằm, hắn lại có cảm giác say mê?

Phượng Băng Cao không nhận ra tâm tư trước mắt, chỉ cảm thấy lòng có chút hoang mang bất ổn, tựa như bản thân nhìn trộm bí mật, lại tựa như bị nhìn thấu tình cảm riêng tư, cuối cùng cho rằng không quá chân thực.

“... Trẫm nếu không chiếm được người của ngươi, sẽ cô đơn trống rỗng, phần nộ thất thường... Nhưng nếu trong lòng ngươi không có trẫm, vậy trẫm lại phát cuồng mà phá hoại mọi thứ nhìn thấy.”

Nhận được câu trả lời như mong muốn, Phượng Băng Cao khoe môi tỏa ra tiểu ý.

“Như vậy, vi thần có ba nguyện vọng, mong hoàng thượng đáp ứng, chỉ cần hoàng thượng có thể đạt được ba nguyện vọng này, vi thần cam nguyện hạ chiến bào, tiến cung hầu hạ hoàng thượng, vĩnh viễn theo cạnh quân vương.”

“Ngươi nói.” Có chút thất thần mà nhìn lệ dung cười tươi như hoa kia, hoàng đế lẩm bẩm đáp ứng.

“Thứ nhất, vi thần hy vọng được chư vương bách quan chúc phúc, thượng tấu tán thành việc này. Dầu sao hoàng thượng cũng không nguyện nhìn thấy vi thần bị cho là nghịch thần tặc tử, bị chúng thần khinh bỉ chứ! Nếu tâm ý hoàng thượng quý trọng vi thần là thật, nhất định phải đáp ứng yêu cầu này.”

Phượng Băng Cao cố tình ngây ngô đưa ra yêu cầu khác thường xưa nay chưa thấy, không thể không biết là đang làm khó dễ hoàng đế.

Vậy quả thực là đem chư vương bách quan coi như lá chắn hộ thân, nếu bọn họ không tán thành, hoàng đế trăm triệu lần không thể gần hắn, nếu sau này hoàng đế tức giận cũng chỉ có thể hướng trên người bọn họ mà phát tiết, hoàn toàn không liên quan Phượng Băng Cao.

“Xong!” Hoàng đế thập phần nghiêm túc tán thành, dường như thật không cảm thấy Phượng Băng Cao cố

tình làm khó.

“Thứ hai, con cháu Phượng gia ta tại Thiên triều qua các triều đại từng không ít hoàng hậu, phi tần, cũng không ít nam tử Phượng gia lấy vợ là công chúa hoàng thất, trong huyết mạch giữ lại huyết thống hoàng thất Thiên triều, có thể nói là hoàng thích nhất tộc, vì huyết thống sâu xa này, tất nhiên là không thể cùng hoàng thượng âm thầm quan hệ bất chính, cho nên vi thần hy vọng danh chính ngôn thuận tiến cung từ đại môn, sau này mới còn mặt mũi đứng cạnh hoàng thượng.”

Nhiều hoàng hậu cũng từ đại môn mà tiến cung, Phượng Băng Cao đưa ra yêu cầu ấy đơn giản là đang đòi hỏi vào làm chủ trung cung, sắc phong hoàng hậu.

Vậy quả thực hoang đường hết sức!

Một nam nhân được sắc phong làm hoàng hậu?!

Chớ nói các triều đại Thiên triều chưa từng nghe nói, ngay cả thượng cổ các triều cũng không từng có qua, Phượng Băng Cao đưa ra yêu cầu này rõ ràng là đang thách thức luân thường.

Từ xưa đến nay, sủng nịch nam tính thần tử, nuôi dưỡng tại hậu cung nơi nơi đều có, không đáng kinh ngạc, nhưng chính thức sắc phong làm Hậu?

Trên đời nào có đạo lý nam tử làm Hậu?

Phượng Băng Cao giả như mặc cho hoàng đế hiếp bức chúng thần cùng nhau liên biểu thượng tấu, cũng không dễ dàng sắc phong nam tử làm Hậu như vậy, này đây mạnh dạn đưa ra điều kiện ấy.

Nhưng, vừa nói xong, hoàng đế y nguyên gật đầu như cũ, không chút biến sắc. “Ái khanh nói thập phần có lý. Vậy nguyện vọng thứ ba là gì?”

“Còn thứ ba, vi thần hy vọng có binh quyền trong tay, cầu hoàng thượng đừng thu lại quân hàm vi thần. Phượng gia qua nhiều thế hệ tổ tiên đều là Thiên triều đại tướng quân, đều là người trung quân ái quốc, nếu như biết được Phượng Băng Cao bất tài, lại có thể mất đi tướng quân danh hàm, ta đây còn mặt mũi nào mà về nơi chín suối gặp liệt tổ liệt tông?”

Phượng Băng Cao không tin hoàng đế lại đáp ứng ba đòi hỏi vô lý này, lúc trước thì kích hấn mở miệng hứa hẹn, khó mà nuốt lời, suy cho cùng quân vô hí ngôn, hoàng đế cần phải đáp ứng những đòi hỏi vô lý này, mà nếu không làm được, vậy hắn có thể chạy thoát ra ngoài, tiêu diêu tự tại a!

Nếu chúng thần không đồng tán thành hoàng đế đem chuồng binh quyền tướng quân nạp vào hậu cung, sắc phong nam tử làm Hậu mà lại còn nắm giữ hơn nửa binh quyền trong tay, chỉ biết việc này tuyệt đối không thực hiện được.

Thử hỏi, trên đời há lại có nam hậu quản lý binh quyền?

Phượng Băng Cao nắm chắc mười phần, nhất định hoàng đế không thể hoàn thành ba đòi hỏi này.

Hắn nói cười như hoa, muốn mượn việc ấy xoa dịu tâm tình hoàng đế, theo hắn phỏng đoán, nghe xong ba đòi hỏi ấy, hoàng đế có thể sẽ tức giận, này đây vội vàng mỉm cười, để hoàng đế không nở đánh khuôn mặt tươi cười này, hoàng đế không đến mức ngang tàn bạo ngược như vậy mới phải.

“Trẫm đương nhiên không thể cho người không mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông, những điều này trẫm đều nhất định đáp ứng.”

Hoàng đế dễ dàng mà nói ra, không chút tức giận cùng miễn cưỡng, tựa như Phượng Băng Cao nói đều là nguyện vọng bình thường, không đáng hao tổn tinh thần.

“Hoàng thượng đều nghe rõ ràng?” Không nhìn thấy lửa giận như mong muốn, Phượng Băng Cao có chút không tin.

“Tất nhiên!” Hoàng đế cúi người, nhẹ nhàng hôn lên làn môi đỏ thắm kia, hắn muốn làm như thế mười năm rồi, mà nay nhớ lại chuyện xưa, vẫn cảm thấy ngọt ngào không gì sánh được.

“Người ngoan ngoãn trước đợi tại tướng quân phủ nghỉ ngơi, chờ trẫm an bài, người ngồi vào đại hồng loan kiệu tiến cung đến đây đi!”

Thật tức chết mà! Sao không thẳng thắn thừa nhận thất bại, để hắn quay về Thanh Châu tiếp tục trấn thủ biên cương, để hắn cách xa, hảo vĩnh viễn không nhớ được việc này, hoàng đế cũng quên thất bại này, an ổn tại thâm cung cùng với tần phi chăm chút.

Phượng Băng Cao trong lòng lải nhải không ngừng oán thán, nhưng trên mặt cũng không lộ thanh sắc, chỉ tỏ ra thái độ dạt dào vui sướng thuận theo.

“Vâng! Vi thần sẽ ở trong phủ đợi tin tốt lành của hoàng thượng.”

Hai người nhìn nhau cười, hai bên che đậy mưu mô, đều có tính toán của riêng mình.

Tục ngữ nói: “Đạo cao một thước, ma cao một trượng.”

Sẽ không biết ai là đạo?

Ai là ma?

Lần này phân cao thấp, ai có thể thắng được?

9. Chương 8

“Tướng quân, dậy đi! Quá ngộ rồi, người muốn ngủ đến khi nào?”

Lý Tu Viễn cấp tốc đập cửa, muốn gọi tỉnh căn phòng không một tiếng động của Phượng Băng Cao.

Thật không thể tin được hắn lại có thể ngủ như vậy?!

Trước kia trong doanh trại, hắn thường là người tỉnh táo trước lúc bình minh, gà gáy lần thứ nhất tức thì trông thấy hắn trong danh trại ra ngoài tuần sát, thế nào hôm nay khác thường như vậy, cứ nhiên đến lúc chính ngộ vẫn chưa thấy bóng người, thật là kỳ quái quá đi!

Vốn nghĩ, dù sao cũng tả hữu vô sự, không thượng triều, cũng không có việc khẩn cấp, nơi đây cũng không phải cảnh giới như ở Thanh Châu, hắn nếu muốn ngủ để hảo hảo quên đi, chỉ có điều, trong đại sảnh phát sinh trọng đại — ách! Có lẽ nên nói là kỳ quái — chuyện này, nếu không đánh thức hắn, cũng không ai có khả năng làm chủ.

“Tướng quân, người mau thức dậy đi! Việc lớn không tốt, phát sinh chuyện rất kỳ quái rồi!”

Lý Tu Viễn chưa từ bỏ ý định tiếp tục gõ cửa.

Ngay khi hắn cảm thấy bàn tay mình đập cửa đến mức sưng to gấp hai lần, cánh cửa liền mở rộng, lộ ra khuôn mặt còn buồn ngủ và có chút nổi nóng, hại hắn thiếu chút nữa lỡ tay hướng khuôn mặt kia mà đập.

“Muốn mở cửa cũng nói trước một tiếng đi! Vạn nhất không cẩn thận đánh trúng người làm sao?”

“Theo bản lĩnh của người, có thể đánh trúng ta sao?” Phượng Băng Cao cười mỉa, Lý Tu Viễn võ công tới trình độ nào hắn là người rõ nhất, muốn đánh bại hắn, sợ rằng phải tốn thêm 35 năm khổ luyện.

Hắn kéo ngoài bào tạm thời khoác trên người, ra hiệu Lý Tu Viễn vào trong.

“Hừ, người có lúc lỡ tay, ngựa có lúc mất móng, nói không chừng ngày nào đó người thua bởi tay ta, tới lúc đó chớ trách ta sao không cảnh báo người trước.”

Lý Tu Viễn không cam lòng mà trả lời, lập tức đi theo vào trong phòng, nhìn Phượng Băng Cao chuyển vào bên trong bình phong thay y phục.

“Ha ha... dựa vào mức độ luyện công lưỡi biếng của người xem ra, sợ rằng rất khó. Phát sinh chuyện gì? Hỗn hển chạy tới gõ cửa như vậy?”

Phượng Băng Cao vừa hỏi vừa đem cởi tiết y, mặc vào lý y bạch sắc, lại khoác lên ngoại bào xanh thẫm, chỉnh chỉnh vạt áo, nhìn nơi đặt đai lưng, tự hỏi nên phối màu nào.

Hắn rất lâu chưa từng sống nhân nhâ thể này, nếu không phát sinh chuyện hoàng đế làm hắn lo nghĩ, chắc hẳn có thể càng thêm hưởng thụ.

“Trời ơi! Không hỏi thiếu chút nữa đã quên, hiện tại trên đại sảnh phát sinh chuyện quái dị! Người rửa mặt chải đầu nhanh lên một chút, mau tới đại sảnh đi!”

“Chuyện quái dị? Đại sảnh của tướng quân phủ có thể phát sinh chuyện quái dị gì?”

Có lẽ phối ngân sắc được rồi, Phượng Băng Cao bắt đai lưng ngân sắc buộc bên hông, tiếp đó khom lưng mang hài vào, lau mặt, chải tóc, đem mũ đặt lên đầu, chậm rãi, thái độ thập phần nhân nhâ.

“Bảy thân vương cùng toàn bộ nhất phẩm, nhị phẩm văn võ đại quan đều ngồi trong phòng lớn, người nói có hay không quái dị?”

Lý Tu Viễn lớn tiếng gọi, cũng không tin Phượng Băng Cao còn có thể thờ ơ, tiếp tục thanh thoi.

“Sao?” Cây lược gỗ cầm trên tay chải tóc bất giác rơi xuống, Phượng Băng Cao ngó ra nhìn Lý Tu Viễn, tựa như không thể tin lời nói tại mình vừa nghe. “Người nói... thân vương cùng chúng văn võ đại thần?”

“Đúng a! Theo giờ tỵ lục tục mà đi tới tướng quân phủ, hiện nay trong đại sảnh đã ngồi đầy người, hơn nữa mọi người thái độ nghiêm cẩn, có thể nói là như nhà có tang, đều lộ ra vẻ mặt u ám, chỉ có Mâu thân vương muốn cười nhưng không cười, thái độ mập mờ, dường như giống chuẩn bị xem kịch vui, theo ta thấy, người đến không hiền lành, người hiền lành không đến, tình hình có vẻ không ổn.”

“Có ai nói gì hay không?” Phượng Băng Cao khôi phục trạng thái bình thường, bình tĩnh hỏi.

“Không có, tất cả đều lặng lẽ ngồi ở phòng lớn, không ai nói chuyện, bầu không khí rất quái dị, chính Mâu thân vương đưa mắt ra hiệu, muốn ta khẩn trương gọi người ra ngoài.”

“Có đúng không...” Phượng Băng Cao trong lòng đã biết trước, đại khái hiểu bọn họ là bởi vì sao mà đến, nếu suy đoán không sai, bọn họ là đến đây hỏi tội.

Phượng Băng Cao lộ ra nụ cười khổ, không ngờ hoàng thượng làm việc nhanh chóng như thế, hôm qua mới vừa nói xong, hôm nay thì lập tức tiến hành rồi.

“Nhìn dáng vẻ của người dường như trong lòng hiểu rõ, chuyện này cùng hoàng thượng có liên quan?”

“Mười phần chắc được tám chín phần.”

“Hôm qua hỏi người cùng hoàng thượng nói những gì, người cuối cùng không chịu tiết lộ; bây giờ có thể nói cho ta nghe không? Thân vương cùng chúng đại thần đều đã tìm tới cửa, người còn muốn gạt ta?” Lý Tu Viễn bất mãn mà kêu gào!

“Câm miệng! Đừng âm ỉ!” Phụng Bạng Cao có phần buồn bực mà trừng mắt Lý Tu Viễn, hấn đủ phiền rồi, “Ta không nói vì không muốn nhìn dáng vẻ hưng tai nhục họa đáng ghét của người.”

“Ta sẽ giậu đồ bìm leo?! Ta tiểu nhân tệ tiện như vậy?! Tướng quân, người làm tổn thương tim ta!” Lý Tu Viễn ôm lấy tim, làm động tác đau đớn mà nghiêng ngả ba bước.

“Người có thể diễn kịch đấy, khoa trương như vậy!” Phụng Bạng Cao cười mắng hai câu, bị kiểu dáng khôi hài kia chọc cho cười.

“Đi thôi! Chúng ta nhanh đi tới đại sảnh, dù sao vẫn không thể để thân vương cùng các đại thần đợi lâu, chuyện hôm qua ta vừa đi vừa nói cho người, tiện thể cho ta chút kiến nghị.”

“Tuân lệnh! Tướng quân!”

10. Chương 9

Việc này ngoại trừ thượng tảo triều ra, có lẽ cũng không thường thấy.

Phụng Bạng Cao ngồi tại chủ vị trong phòng lớn, một mặt liếc nhìn các vị đại thần ngồi bên dưới, một mặt nghe thất hoàng thúc — Mật thân vương phần nộ quả trách.

“...Bản vương là nhìn người lớn lên, với cha người là bạn tri kỷ thâm giao, hấn là người uy mãnh thiện chiến biết bao, là hảo hán tử đội trời đạp đất, hổ phụ vô khuyển tử, tin tưởng hấn dạy dỗ con trai cũng là như vậy, tuyệt không đến mức trở thành nam... nam... Thế nhưng người... người lại... Ai! Bảo bản vương làm sao có mặt mũi đi xuống cửu tuyền gặp cha người? Người thật là nên hảo hảo xét lại mình...”

Xét lại mình cái gì? Chẳng lẽ nên tự trách mình dung mạo chẳng biết tại sao mà hấp dẫn hoàng đế? Vậy có nên trách Mật vương gia trong miệng không ngừng tán thưởng cha ta không? Hấn đâu tự nguyện sinh thành nhan sắc đàn bà như vậy...

Phụng Bạng Cao ngoài mặt khiêm tốn thụ giáo, không nói một lời mà cứ tùy ý Mật thân vương trách

móc, trong lòng lại không khỏi có vi ngôn, âm thầm trách hoàng đế cùng cha hấn.

“Thất hoàng thúc, ngài cũng mắng nửa ngày rồi, nên nghỉ ngơi một chút đi.” Mâu thân vương chịu đựng hành động trách mắng, cuối cùng lên tiếng ngăn lại, không khỏi kính phục Phụng Bạng Cao giỏi kèm chế, có thể chịu được như vậy, mặt không biến sắc mà lắng nghe, ngay cả hấn đây là người ngoài cũng chịu không nổi, y còn có thể ngồi ngay ngắn, lợi hại!

“Huống hồ người mắng có chút thái quá, Phụng tướng quân cũng là người bị hại a! Hấn bảo vệ quốc gia mười năm, dẹp yên dị tộc quấy rối biên cương, chiến công có thể nói thập phần huy hoàng, không phải như ngài mắng chỉ là nam tử nhu nhược. Mà theo năng lực võ công của Phụng tướng quân, cũng không phải nam sủng lấy sắc mê hoặc quân vương, bây giờ đây mọi thứ có thể nói là hoàng thượng đối Phụng tướng quân tâm đặc biệt cố chấp mà gây ra.”

“Mâu vương gia nói đúng, Mật vương gia ngài trước hết đừng mắng Phụng tướng quân, nên ngẫm lại làm sao giải quyết tình hình hiện nay mới phải.”

Tả thừa tướng tiếp theo khuyên giải. “Hoàng thượng quyết tâm không thể khinh thường, là tình thế bất buộc, bằng không thì sẽ không hạ đạo chiếu lệnh kia.”

“Không sai, lúc trước hoàng thượng thăm dò ý kiến cự thần, chính là bởi vì bị cự thần liều mạng khuyên can, nhất thời giận dữ mới hạ lệnh đem cự thần giam giữ, nếu không có Phụng tướng quân hồi kinh giải cứu, sợ rằng cả nhà cự thần khó mà may mắn còn tồn tại!” Hữu thừa tướng cũng thay Phụng Bạng Cao bào chữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, chúng đại thần đều bày tỏ ý kiến, đa số tán thành Phụng Bạng Cao cũng không phải là quyền rũ cầu vinh.

Dù sao Phụng thị nhất tộc tại Thiên triều thế lực có thể nói vô cùng hiển hách, qua nhiều thế hệ đều là trọng thần triều đình, vì quốc gia vào sinh ra tử, lập không ít công lao hiển hách, nói Phụng Bạng Cao dùng mỹ sắc, vô sỉ thừa nhận quả thực có chút gượng ép.

“Ai! Ta cũng biết, nhưng mà thân là trưởng bối cùng thần hạ, sao có thể bỏ mặc hoàng thượng khăng khăng làm theo ý mình? Bạng Cao, ngươi cũng nên hết lòng khuyên giải mới phải a!”

Mật thân vương cảm thán mà ngồi xuống, nâng chung trà lên thẩm giọng, nói một hai câu lại quay về trên người Phụng Bạng Cao.

“Vâng.” Ta thực sự là rước họa vào người? Phụng Bạng Cao trong lòng mấy lần tự vấn.

Ngoan ngoãn nghe giáo huấn không đáp lại cũng sẽ có chuyện xảy ra? Điều là lỗi của hoàng thượng...

Bất quá nói lại, mới vừa rồi tả thừa tướng nhắc tới hạ chiếu, hoàng thượng rốt cuộc là hạ chiếu lệnh gì

chứ? Mật vương gia cũng thật là, mắng nửa ngày cũng không mắng đến trọng điểm, toàn là nhắc đến cha ta, cho dù cha ta sống lại cũng không có biện pháp cứu ta thoát khỏi cảnh này a!

Không biết mở miệng nói có thể đưa tới càng nhiều trách cứ hay không? Phượng Băng Cao cân nhắc. Thế nhưng không hỏi thật không biết hoàng thượng rốt cuộc hạ chiếu lệnh gì, lại có thể khiến thân vương cùng các đại thần lập tức tới tướng quân phủ, mà còn trực tiếp mắng chửi, bởi vậy có thể đoán, ý chỉ có lẽ là thập phần hoang đường; tiến vào phòng lớn nói không quá năm câu đã bị mắng chửi như vậy, nếu như lắm lời mà hỏi, không biết có thảm hại hơn không?

“Phượng tướng quân có biết sáng nay hoàng thượng hạ chỉ lệnh gì không?” Mâu thân vương phe phẩy quạt giấy trong tay, thoải mái mà mở miệng nói.

“Thật không biết.” Phượng Băng Cao gửi đi ánh mắt cảm kích, đa tạ hân giúp đỡ.

Hắn trước kia đảm nhiệm thái tử thư đồng, ngoài thái tử diện hạ, thân thiết nhất chính là Tứ hoàng tử — cũng chính là Mâu thân vương. Bọn họ tuổi tác tương đồng, hứng thú tương đương, này đây đặc biệt hợp ý, tuy là nhiều năm không gặp, như hân thật thích hai người tình nghĩa vẫn như cũ.

“Hôm nay khi vừa thượng triều, chỉ thấy Khâm công công ban bố chiếu mệnh do hoàng thượng tự tay thảo, nội dung đại khái là nói...”

Mâu thân vương thừa nước đục thả câu mà ngưng lời nói, nhìn chung quanh hai hoàng thúc, bốn hoàng đệ cùng các vị đại thần đều lộ ra vẻ mặt tức giận không thôi, đặc biệt là đáng vẻ lại muốn mắng chửi của Mật thân vương, mới bằng lòng tiếp tục nói.

“Hoàng thượng tuổi tác đã tới, chưa lập định trung cung, sợ có nghịch tử chi hiểm, này đây muốn sắc phong hoàng hậu... Vậy nguyên cớ là việc trọng đại của Thiên triều chúng ta, lẽ ra hân hoan chúc mừng, nhưng hao tổn tâm trí chính là... Hoàng thượng lại có thể lập người — Thiên triều Tiêu Ký đại tướng quân — làm Hậu, đây chỉ sợ kẻ khác không có cách gì chấp nhận.”

Không có cách gì chấp nhận? Mật vương gia có phần miêu tả hơi hàm súc một chút! Nên là tựa như đất bằng nổi sóng mới phải. Phượng Băng Cao âm thầm nghĩ, giữ nguyên trầm lặng như cũ, không dễ dàng bày tỏ ý kiến, dù sao nếu để cho bọn họ biết chiếu ấy là bởi vì do hắn nói mà ra, chỉ sợ hân kết cục sẽ rất bi thảm.

“Không sai! Từ xưa tới nay, nào có đạo lý lập nam tử làm Hậu?” Mật thân vương nghĩ đến thì bực bội, “Quả là to gan lớn mật, coi nhẹ lễ pháp tổ tông tới cực điểm rồi.”

“Hạ chiếu ấy, đương nhiên đưa tới chúng thần nghị luận sôi nổi, tuy có chút gièm pha nịnh bợ hòa theo thánh ý, nhưng cũng không thiếu người trung nghĩa, như thất hoàng thúc, cửu hoàng thúc, tả hữu thừa tướng, gián ngôn đại phu, các đại học sĩ đều bày tỏ không được, sau đó giống như đại chiến, khiến cho hoàng thượng tức giận...”

Mâu thân vương thu hồi quạt giấy, dáng tươi cười, nhìn thẳng vào mắt Phượng Băng Cao, ánh mắt bức người kia làm hấn tâm thần bất định, bỗng nhiên kinh hoàng.

“Hoàng thượng... nổi trận lôi đình?”

Thấy Mâu thân vương hứng thú tựa như muốn Phượng Băng Cao mở miệng, tình thế cấp bách hấn cũng chỉ hảo kiên trì tiếp lời.

“Nào chỉ tức giận nổi trận lôi đình, hoàng thượng tưởng chừng như nổi cơn điên, ném chiếu thư rồi gọi cấm vệ quân bao vây nghị sự điện, tiếp đó đe dọa chúng thần, nếu không ký thì đừng mong sống sót mà bước ra khỏi nghị sự điện, vả lại tội liên quan cửu tộc, bất luận kẻ nào cũng không ngoại lệ... Những người nhất gan dĩ nhiên lập tức phản chiến, nhưng cũng có không ít đại thần thà chết chứ không chịu khuất phục... Ôi! Lúc đó nghị sự điện xơ xác tiêu điều có thể nói là hết sức căng thẳng, ta chưa bao giờ trải qua cảnh hiểm ác như vậy, thật là hù dọa kẻ xấu.”

Mâu thân vương tự thuật cảnh tượng lúc đó, khiến Phượng Băng Cao kinh ngạc vô cùng, lưng toát mồ hôi lạnh, cả thân trước cũng ẩm ướt.

Trời ạ! Hấn chưa bao giờ lường trước hoàng thượng lại dùng thủ đoạn cực đoan như vậy, lại có thể tại nghị sự điện dùng vũ lực cưỡng bức bách quan?!

Lịch sử chưa từng ghi lại bề trên cả gan làm loạn như vậy, phái cấm vệ quân đe dọa chúng thân vương, đại thần?!

Hoàng thượng sao dám làm ra hành vi tàn bạo như vậy?! Vậy há lại không thành bạo quân?! Rắp tâm hủy đi cơ nghiệp Thiên triều sao?!

Phượng Băng Cao giờ đây mới triệt để lĩnh hội hoàng đế cố chấp mạnh mẽ bao nhiêu, là hấn khinh thường quyết tâm của hoàng đế.

“Vậy... sau đó thì sao?”

Phượng Băng Cao thật là không dám nghe thêm, nhưng không hỏi lại không được, cái gọi là tự mình ném kết cục thảm hại, mùi vị này hấn cuối cùng cũng tự nghiệm thấy rồi.

“Hai bên có lẽ giảng co tới giờ thìn? Thất hoàng thúc, Cửu hoàng thúc, tả hữu thừa tướng vẫn không chịu ký biểu, hoàng thượng lúc này lại xuất ra một đạo chiếu khác tự mình tuyên đọc... Đọc xong, Thất hoàng thúc cùng bọn họ đồng ý ký biểu.”

Mâu thân vương bất đắc dĩ nhún nhún vai, kết thúc câu nói.

“Vậy là... chiếu gì... Chiếu lệnh?”

Phượng Băng Cao cũng không cho rằng mình là người nghị lực yếu đuối, chịu không nổi đả kích, nhưng lúc này, hẳn thực sự cảm thấy thập phần mệt mỏi, rất sợ kế tiếp phải đối mặt chính là lời nói và việc làm càng thêm hoang đường.

Không ai bảo ai, mọi người đều lớn tiếng thở dài, lắc đầu không nói.

Phượng Băng Cao tâm tình hạ đến mức thấp nhất.

“Băng Cao, bản vương chưa bao giờ chán nản ngã lòng như vậy, không thể tin được Đại Thiên triều lại có hoàng đế nghịch tổ như vậy, kết quả là bản vương dạy dỗ thất bại? Hay tiên hoàng truyền thừa sai lầm? Cư nhiên đem tương lai Thiên triều giao vào tay hoàng đế như vậy...” Mật thân vương ngữ khí suy sụp mà tự trách, bên cạnh Cửu hoàng thúc cũng tự trách không thôi.

“Hoàng thượng... Cuối cùng lại ban bố cái gì?”

“Ôi... Hoàng thượng lại có thể định đem phi tần cung nữ toàn bộ đưa đến tộc Hồi, một lần nữa tuyển tú tiến cung. Chỉ có điều, đối tượng là đồng tử trên mười hai tuổi, cùng nam tử trưởng thành, đáng điều uyển chuyển, dạng mạo trắng ngần, ngũ quan tú lệ đều được chọn, từ hoàng thân quốc thích cho tới bình dân bách tính, không được để sót, ai trái lệnh sẽ bị tịch thu tài sản và trăm toàn gia... Nhưng, nếu đồng ý Phượng tướng quân phong Hậu, thì thu hồi tất cả chiếu lệnh này.”

Mâu thân vương lại khôi phục thái độ thanh thoi, mở quạt giấy ra phe phẩy.

“Vậy... cho nên...” Phượng Băng Cao từng kinh qua biết bao sóng to gió lớn, tướng quân uy vũ xuất nhập chiến trường, cũng bị làm cho sợ đến hoảng hốt mãi, nói không ra lời.

“Cho nên, Phượng Băng Cao — Tiêu Ký đại tướng quân của Thiên triều chúng ta, người phải khoác giá y, ngồi trên đại hồng loan kiệu, từ đại môn tiến cung.”

Mâu thân vương cười đến mức thập phần sáng lạn, hẳn cũng không như các thân vương khác cùng đại thân lộ ra sắc mặt tử bạch, dường như cũng không phản đối hoàng đế quyết định, trái lại cho rằng thú vị cực kỳ.

Không... Không thể nào?! Thật muốn phong nam tử làm Hậu?!

Công lý ở đâu? Chính nghĩa ở đâu? Dư luận ở đâu? Luân thường ở đâu...

Phượng Băng Cao không biết hẳn nên vui vẻ hay nên khóc... Thật muốn... Thật muốn bất tỉnh cho xong...

“Tướng... Tướng quân! Người tỉnh lại đi!”

Đứng phía sau Phượng Băng Cao, Lý Tu Viễn nhanh tay mà nâng lấy thân thể mềm oặt kia, ngoài mặt lo lắng quan tâm, trong lòng lại cười như điên.

Phượng tướng quân giảo hoạt thiện mưu lại có thể biết ‘lật thuyền trong mương’?!

Hoàng đế quả nhiên không phải người bình thường.

Trò đùa lần này, không phụ hy vọng, quả là tuyệt a!

11. Chương 10

“Hoang đường! Trên đời nào có đạo lý phong nam tử làm hoàng hậu?”

Tiếng quát gay gắt từ Huyền Trữ điện truyền ra, tiếp đó vang lên tiếng đồ vật vỡ vụn, hòa lẫn với tiếng quát mắng, cung nữ hầu hạ đứng bên ngoài đều run rẩy toàn thân, e sợ chủ tử gọi các nàng vào trong làm mục tiêu phát tiết cơn giận.

“Bẩm Hợp phi nương nương, việc này vô cùng chính xác, nô tài quyết không dám lừa dối nương nương, thánh chỉ đã ban hành thiên hạ, mà lại rất khéo léo tránh được vấn đề giới tính, chỉ đề ngày mồng một giờ mao lấy vợ Phượng thị làm Hậu, hoàn toàn không nhắc tới người được lấy là Phượng Băng Cao, bách tính căn bản là một chút cũng không biết, việc hoàng thượng sẽ phong nam tử làm Hậu.”

“Lâm công công, Phượng Băng Cao này là người ra sao? Bản cung thể nào chưa thấy qua?” Hợp phi quắc mắt lạnh lùng hỏi.

“Hợp phi nương nương, Phượng tướng quân trấn thủ Thanh Châu mười năm, rất ít khi hồi triều, nương nương đương nhiên chưa từng gặp qua. Kỳ nhân, uy danh lan xa, là tướng quân xuất nhập chiến trường, là đại tướng dũng mãnh thiện chiến tài ba, khiến tứ di lai triều nhập cống, không dám xâm phạm thánh uy Đại Thiên triều chúng ta, có thể nói công tại triều đình, là người trung nghĩa ái quốc.”

“Nói xằng! Người trung nghĩa ái quốc lại dùng nam sắc mê hoặc thánh thượng? Hắn dùng thủ đoạn dâm tiện hạ lưu gì để làm xáo trộn tâm trí hoàng thượng, khiến hoàng thượng làm ra chuyện hoang đường này khiến thiên hạ chê cười.”

Hợp phi đứng lên chỉ vào Lâm công công lớn tiếng tức giận mắng, toàn bộ dáng vẻ không còn tao nhã uyển chuyển như lúc thường.

“Bẩm Hợp phi nương nương, Phụng tướng quân trấn giữ Thanh Châu mười năm, luôn luôn giữ vững cương vị, cũng không tự tiện rời đi, theo lý mà nói đã mười năm chưa từng gặp qua hoàng thượng, nên không thể đơn thuần là dùng mỹ sắc mê hoặc hoàng thượng như vậy. Phụng tướng quân có thể nói là bị hoàng thượng cấp bách triệu hồi, mà không bao lâu đã hạ chiếu sắc lập làm Hậu, thân vương cùng chúng thần cũng hô hào dị nghị, vậy nguyên do trong đó rất khả nghi.”

“Khả nghi? Có cái gì khả nghi? Ngoại trừ hấn không biết dùng yêu pháp gì đem mê hoặc tâm hoàng thượng, bản cung nghĩ không ra còn có cái gì đáng hoài nghi.”

Hợp phi cực kỳ phần nộ lộ ra vẻ mặt khinh thường. “Bản cung thật vất vả từ một tú nữ nhỏ bé thăng tiến đến địa vị hiện nay, chỉ kém một bước thì có thể ngồi lên hậu tọa, giờ đây lại có thể bị một người thô tục măng phu nhanh chân đến trước, bảo bản cung làm sao hạ giọng được đây? Lẽ nào bản cung yếu điệu như vậy mà thua kém một nam nhân thô lỗ?”

“Hợp phi nương nương, nguôi giận, nguôi giận, người phải tỉnh táo lại suy nghĩ đối sách, cũng đừng việc nhỏ không nhin mà làm loạn việc lớn, phá hủy toàn bộ kế hoạch, vạn nhất chọc giận hoàng thượng... Có thể không xong đâu a!”

Lâm công công nhỏ giọng khuyên, cũng ra hiệu cung nữ đem cửa điện đóng kín, để tránh âm thanh tiết lộ, làm cho các phi tần khác nghe thấy, bẩm báo trước hoàng thượng, đến lúc đó, chớ nói Hợp phi nương nương có chuyện, bọn nô tài hầu hạ cũng thoát không khỏi có liên quan.

“Hoàng thượng muốn phong nam nhân làm hoàng hậu, nô tài chết bầm người còn nói bản cung phải bình tĩnh?!” Hợp phi mất kiểm soát mà cầm bình hoa hướng Lâm công công đập bể. “Bản cung cần phải đến trước mặt hoàng thượng nói rõ, hấn làm như vậy bảo bản cung thân là nữ nhân lập trường ở đâu? Bản cung làm sao đứng giữa nội đình? Chẳng phải khiến các phi tần khác chê cười?”

“Hợp phi nương nương, trăm triệu lần không thể!” Lâm công công né được bình hoa, thần sắc hoảng hốt mà khuyên.

“Hoàng thượng tính cách thập phần khó đoán, ngộ nhờ phạm phải cấm kỵ, chính là liên lụy rất nhiều, ngay cả gia tộc của nương nương cũng trốn không thoát, nương nương cũng đừng quên ba năm trước đây kết cục của thái tử phi.”

Hoàng đế ghét nhất bị hậu cung phi tần gây chuyện sinh sự, hoặc là can thiệp triều chính, người phạm phải tội ấy, nhẹ thì trục xuất cung đình, nặng thì tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, là điểm hoàng đế thập phần kiêng kỵ.

Lâm công công nhớ tới ba năm trước đây, tiên hoàng vừa băng hà, sau khi tân đế đăng cơ, nguyên là thái tử phi nên ngồi trên vị trí hoàng hậu, nhưng do sinh lòng đố kỵ các phi tần khác trước mặt hoàng đế mà bị phế truất, toàn gia tịch thu gia sản đày ra biên ải, kết quả vô cùng nghèo túng thảm thương. Từ đó về sau, các phi tần an phận thủ thường mà đợi ở hậu cung, không người dám đặt chuyện sinh sự, cũng không dám tranh sủng đấu vị, vị trí trung cung cũng vì vậy mà tiếp tục trì hoãn.

“!” Giống như cảnh tỉnh, Hợp phi thoáng chốc tỉnh táo lại, thất vọng ngồi xuống.

“Nói đúng, năm đó bản cung vừa được sủng ái lên làm Hợp tần, đối với cách hoàng thượng cư xử tuyệt tình như vậy đứng bên cạnh người mà cảm thấy sợ hãi trong lòng, sợ rằng ngày nào đó đến phiên bản cung chịu số phận này, cũng không dám xem thường, thấp thỏm suy đoán thượng ý, hầu hạ thánh thượng thật vất vả mới được địa vị hôm nay, bản cung làm sao quên?”

“Nương nương là vì tức giận công tâm, mới có thể rối loạn tâm thần lý trí, may mà nơi đây đều là người một nhà, không đến mức truyền ra ngoài...” Nói rồi lại nói, Lâm công công ngằm đảo mắt qua cung nữ đứng cạnh.

“Các ngươi cũng nghe rõ, nếu như đối thoại hôm nay tiết lộ ra nửa chữ, bản cung hủy đi xương cốt các ngươi, lóc thịt các ngươi, cho các ngươi sống không bằng chết, nghe thấy không?” Hợp phi lạnh lùng nhắc nhở.

“Nương nương tha mạng, các nô tỳ tuyệt không dám tiết lộ nửa chữ.” Chúng cung nữ nhất tề quỳ xuống cầu xin tha thứ.

“Nghĩ các ngươi cũng không có cam đảm đó, ra ngoài đi! Không cần các ngươi hầu hạ.” Hợp phi xua đuổi các cung nữ rời khỏi, quay lại hỏi Lâm công công: “Theo người thấy, bản cung nên làm như thế nào? Thực sự theo ý hoàng thượng, để Phượng Băng Cao kia ngồi trên hậu tọa hay sao?”

“Đương nhiên, người tán thành ý chỉ của hoàng thượng, trước bảo trụ địa vị bản thân, đợi Phượng tướng quân kia tiến nhập hậu cung, đến lúc đó sẽ...”

Lâm công công tiến về trước, tại bên tai Hợp phi thầm thì.

“Ân... Ân... Nói có lý...” Hợp phi liên tiếp gật đầu.

“Một nam nhân không thể sinh hạ long thai có thể thành gì? Đến khi nương nương mang thai hoàng tử, mà hoàng thượng lại chán ghét Phượng tướng quân, còn sợ không thể hảo hảo đối phó hắn sao?”

Lâm công công kết thúc câu nói, thối lui ba bước, đắc ý nham hiểm mà trộm cười.

“Người nói có lý. Hừ! Bản cung quyết không dễ dàng buông tha, một ngày nào đó, không thể không bước lên hậu tọa.

Hợp phi lộ ra thần tình hung ác, cắn hận mà lập lời thề.

Hoàng cung nội uyển phồn hoa tráng lệ dấy lên một hồi bão táp không nhỏ, ở đây sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt đấu nhau, Phượng Băng Cao cho dù trăm điều không muốn, nhưng cũng ắt phải cuốn vào trong đó.

Thời gian như nước chảy không ngừng trôi đi, rất nhanh, lại đến ngày lành hoàng đế cưới tân hậu.

Giờ mào vừa đến, nghi đội nghênh thú liền khua chiêng gõ trống, trùng trùng điệp điệp mà xuất phát về phía tướng quân phủ, bách tính sắp hàng hai bên đường hân hoan chúc mừng, không hề biết hoàng đế sắp lấy nam tử làm Hậu, ven đường còn có không ít bách tính say sưa ca tụng không ngớt, nói hoàng đế hảo nhân quang, hảo phúc khí, có thể lấy Phượng thị nữ tử làm hậu.

Phượng thị nhất tộc, đã được bách tính sùng kính cùng yêu mến, mọi người đều cảm động bọn họ nỗ lực gắng sức bảo vệ biên cương, này đây tự đáy lòng mà chúc phúc hôn sự này, vui mừng tán thành Phượng thị nữ tử trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng, giữa bầu không khí từng bừng náo nhiệt, có một chút quỷ dị làm người khác cảm thấy kỳ quái, vốn nên hân hoan chúc mừng mà tướng quân phủ lại yên lặng khác thường vô cùng, chẳng những không giăng đèn kết hoa, ngay cả đại môn cũng khép kín, cũng không có đám người chúc mừng qua lại như thoi đưa.

Đây là vì sao chứ?

Có người nghi hoặc, nhưng do tất cả mọi người chìm trong hỉ yến, ý niệm trong đầu chỉ là chột lóe rồi biến mất, hoàn toàn không chú ý tới hiện nay tướng quân phủ ngoài Phượng tướng quân nhiều năm phòng giữ biên cương, chỉ có một thiên kim tiểu thư nhiều năm trước đã gả cho phủ thừa tướng, còn Phượng thị nữ tử nào khác sắc phong hoàng hậu?

Tướng quân phủ nội viện, cảnh như nhau, người cũng như nhau.

“Bình, bình, bình!” Lý Tu Viễn vẫn ra sức đập cửa phòng, miệng kêu gào người trong phòng im lặng không lên tiếng. “Tướng quân, người chính là hết hy vọng rồi! Mau ra đây đối mặt hiện thực, nghi đội nghênh thú đã đến đại môn tướng quân phủ, người tại giờ tỵ không thể không lên kiệu hoa, còn kém một khắc nữa thôi, người mau ra đây đi! Tướng quân!”

Lý Tu Viễn tạm dừng một chút liếm liếm đôi môi khô ráo, tiện thể phẩy phẩy hai tay cứng đờ sưng đỏ, hẳn từ giờ mào canh ba bắt đầu gọi cửa, gọi cho đến bây giờ, Phượng Băng Cao vẫn còn đem thân mình nhốt ở trong phòng không chịu đi ra, cũng không chịu trả lời.

Thật là, người cũng lớn tuổi rồi, còn dùng chiêu của đứa trẻ ba tuổi, chỉ biết đóng cửa trốn tránh hiện thực. Lý Tu Viễn lầm bầm than phiền, sau đó cam chịu số phận tiếp tục khuyên nhủ.

“Tướng quân, tất cả hoàng thân quốc thích cùng bách quan lúc này đều tại bên trong hoàng thành đợi loan kiệu tiến cung, nếu người không tiến cung thành hôn đúng giờ, tính mạng bọn họ có thể cũng không bảo toàn! Tình thế nghiêm trọng, hoàng thượng không thể đùa giỡn như vậy, hắn dám lấy tính mạng bách quan uy hiếp người, hắn sẽ thực sự hạ lệnh tàn sát, người cũng đừng vào lúc này làm mình làm mẩy a! Mau ra đây! Tướng quân!”

Lý Tu Viễn dùng hết khí lực mà hô to, thở hồng hộc dựa cửa tạm nghỉ, sau đó lại gọi: “Người nếu không

ra, đừng trách ta phá cửa mà vào a! Tướng quân! Nghe thấy không?”

Hạ tối hậu thư, Lý Tu Viễn định hấn nếu không mở cửa thì sử dụng cách sau cùng, phá cửa mà vào.

Đợi ba giây, vẫn không phản ứng...

Hảo! Vậy đừng trách ta thô bạo... Lý Tu Viễn giơ chân lên chuẩn bị dùng sức mà đạp...

“Người âm ỉ muốn chết.” Phụng Bạng Cao vẻ mặt lạnh lùng mở cửa ra, nhìn Lý Tu Viễn kia giơ chân. “Cái chân này muốn làm gì? Đạp hỏng cửa phòng ta người có đền được không? Đây chính là dùng thượng đẳng hương sam tử mĩ điều chế, làm hỏng người định tìm cái gì giống như vậy đền cho ta?”

“Ta van người! Bây giờ đừng thảo luận những việc này có được không?” Lý Tu Viễn nhìn Phụng Bạng Cao vẫn mặc tổ bào. “Người sao còn mặc y phục này trên người? Hoàng thượng phái người đưa tới giá thường (y phục xuất giá) đâu? Người ném đi đâu rồi?”

“Ai thèm mặc giá thường đó chót kia? Cũng không phải thực sự tận giá nương, thể diện đã chết, ta nói không mặc sẽ không mặc.”

Phụng Bạng Cao biểu cảm kiên quyết, căm tức nhìn Lý Tu Viễn không thể tin được hấn thật muốn mình mặc giá thường kia, vậy há lại không phải cố ý cho mình khó xử sao?

“Nhưng, hoàng thượng phái người đưa tới, nếu không mặc, bảo hoàng thượng mặt mũi để đâu? Khi tiến hành điển nghi tế tổ tại Triều Thiên điện thì thế nào? Người sẽ mặc cái này trên người sao? Vậy không được, tướng quân người hay là ủy khuất một chút đi! Đừng làm cho chúng ta khó xử.”

“Cái gì cũng bảo ta ủy khuất! Lẽ nào ta còn chưa đủ ủy khuất sao? Đường đường nam tử hán đỉnh thiên lập địa lại phải gả cho hoàng đế cùng là nam tử, chuyện hoang đường như vậy các người sao còn bình tâm đối đãi? Bảo ta sau này lấy cái gì phục chúng? Làm sao soái lĩnh?”

Phụng Bạng Cao cuối cùng bùng nổ bất mãn.

Hấn từng rèn luyện công phu kiềm chế, tình hình phát sinh rất ít có thể khiến hấn kích động tức giận, lúc này, quả nhiên là không thể nhịn được nữa, cũng chỉ có đột nhiên phản đạn thôi.

“Mọi người ích kỷ như vậy, đẩy ta một mình vào miệng hùm, hoàn toàn không chút tình nghĩa, đều chờ xem ta Tiêu Kỳ đại tướng quân mất mặt, đem ta cười nhạo, không chút băn khoăn đến ý nguyện của ta...”

“Tướng quân lời này thực sự không công bằng, ai dám nhìn tướng quân cười nhạo? Mọi người chính là miễn cưỡng vui cười, ký đồng ý biểu. Huống hồ, chuyện hôm nay tướng quân cũng phải chịu nửa phần trách nhiệm, nếu người không liên lụy bách quan trước, sao dẫn đến hoàng thượng dùng thủ đoạn này bức hấn

chứ? Phải rơi vào khốn cảnh như vậy chỉ tại người cho rằng chuyện quá vẹn toàn, chắc chắn hoàng thượng làm không được đòi hỏi của người. Kết quả đâu? Hoàng thượng đã sớm thấy rõ cái gì lừa gạt trong mắt người, tính được người sẽ tự chui đầu vào lưới, ha ha! Quả nhiên không sai, hiện tại đã đi vào tử lộ rồi!”

Lý Tu Viễn có chút bất đồng, hợp tình hợp lý mà phân tích, không thiên vị bên nào.

“Ta biết người lúc này chỉ biết hưng tai nhạc họa, thật là không giống ai. Ngay lúc đó tình hình khiến ta không thể không quyết định như vậy, nếu không thì người thật nghĩ ta rất thích sao?” Phụng Bạng Cao vẫn bất lực giải thích.

“Tướng quân, tính cách của người thông suốt cõi mở, luôn luôn thập phần lạc quan, vả lại khéo bày mưu lập kế, mảnh khỏe gần đây tốt lắm, làm sao đối với việc này canh cánh trong lòng như vậy? Hoàng thượng đối với người cố chấp cũng không phải chuyện một hai ngày, có thể duy trì mười năm lâu như vậy, phần cố chấp kia đương nhiên mãnh liệt a! Người nên sớm đoán sẽ có cục diện ngày hôm nay chứ?”

Lý Tu Viễn vô cùng khó hiểu, mấy ngày qua Phụng Bạng Cao biểu hiện rất dị thường, cùng vẻ điềm tĩnh núi sập trước mặt cũng không biến sắc có khác biệt rất lớn, hẩn lộ ra nôn nóng bất an, vẻ chừng mực hoàn toàn biết mất.

“...Tình thế nghiêm trọng mức độ vượt quá dự liệu, Tu Viễn.” Phụng Bạng Cao ép buộc bản thân tĩnh hạ tâm thần, “Vốn tưởng rằng có thể bức lui hoàng thượng, vậy mà hẩn tất cả đều an bài được rồi, cũng chỉ chờ ta tự nạp mình, thấy rõ hẩn lo lắng thập phần chu đáo. Ta lần này tiến cung một đường lui cũng không thấy, chẳng khác nào công khai cùng hoàng thượng quan hệ nghịch thiên, cũng như thừa nhận tình cảm cùng hoàng thượng... Nhưng ta không khẳng định mình có thể tiếp nhận hoàng thượng hay không? Nam nhân cùng nam nhân... Ta không rõ...”

“Tướng quân...” Lý Tu Viễn lúc này hoàn toàn sáng tỏ nội tâm Phụng Bạng Cao cuối cùng là đấu tranh cái gì, không khỏi có chút thương tiếc dâng lên, suy cho cùng đáng vẻ khẽ nhúu mày thật sự vô cùng... Ân... Ách... Hảo... Điềm đạm đáng yêu!

Tuy là một đại nam nhân không thích hợp dùng từ như vậy, nhưng Lý Tu Viễn bản cùng từ ngữ hiện lên trong đầu cũng chỉ có cách biểu đạt này, buộc lòng phải dùng cho Phụng Bạng Cao.

Lúc đầu hẩn sợ hãi không phải là lời nói của người đời, cũng không phải mọi người khinh thường nói xấu, lại càng không là ánh mắt khinh thường của triều thần... Mà là phần tình cảm trong lòng mình.

Thời gian ngắn cách quá dài, khoảng cách hai bên cũng rất xa, lại giữa lúc vội vàng bỗng nhiên bị hoàng đế làm cho dao động, Phụng Bạng Cao chưa rõ ý nghĩ trong lòng, không cách nào trong thời gian ngắn như vậy quyết định có hay không hưởng ứng tình cảm của hoàng đế.

“Từ xưa tới nay, ta cuối cùng cho là mình đối nam tử thập phần nhạt nhẽo, cũng không cùng nam tử như mình có dục vọng mãnh liệt, đối với tương lai có hay không nghênh thú tân giá nường cũng không trông đợi lắm, chỉ cho là nếu như đúng thời cơ, vậy thành hôn cũng không vội... Thế nhưng, khi ta bị hoàng đế cưỡng liệt như vậy, nhân thần có lửa, cư nhiên lại cho rằng cả đời như vậy cũng không sao, ta có vấn đề

đúng không?”

“Không phải tướng quân có vấn đề, mà là tướng quân bị tâm ý cố chấp chân thành kia làm cho cảm động, có chút muốn tiếp nhận tình cảm của hoàng thượng.”

Tướng quân luôn luôn thông minh trí tuệ, khi giải quyết vấn đề tình cảm bản thân thì lại có thể dần như vậy? Lý Tu Viễn không khỏi nghĩ Phượng Băng Cao như vậy thập phần khả ái, làm cho người ta không nhìn được muốn chăm sóc chở che.

“Là như thế này sao...” Phượng Băng Cao cũng không khẳng định gì.

“Tướng quân, người có thể cho hoàng thượng cùng mình một cơ hội, chung sống lâu ngày, có lẽ sẽ nhận ra người thật sự nghĩ gì, dựa vào người thông minh có thể làm rõ phần tâm tư chưa nhận ra, tìm được phương hướng đúng đắn.”

“Người đối ta tự tin như vậy?” Nhìn tùy tùng hơn hai mươi năm thật là hảo huynh đệ, Phượng Băng Cao lộ ra tiểu ý.

“Đương nhiên! Người chính là công vô bất thắng, chiến vô bất khắc Tiêu Ký đại tướng quân! Sao có thể tự coi nhẹ mình?!”

Lý Tu Viễn cố tình dùng sức vỗ vỗ vai hắn, nhưng không cách nào lay động nửa phần, không khỏi có chút buồn tẻ, theo đó cũng biết võ công hai người chênh lệch mức nào.

“Ta đây đương nhiên không thể phụ lòng kỳ vọng của người a!” Phượng Băng Cao hiểu nên làm thế nào.

Cảm tình quả chính là do tâm bắt đầu bồi dưỡng, quyết theo các bước của mình mà tiến hành, chậm rãi ghi nhận tâm ý, không để cho hoàng đế dắt mũi, làm theo ý hắn, mặc hắn điều khiển.

Nếu hoàng đế có quá kiêu thê, vậy hắn cũng có lương kế, chưa biết ai thắng ai, chưa đến cuối cùng, Phượng Băng Cao quyết định buông tay một lần.

Nhìn Phượng Băng Cao nhân thần trong suốt, Lý Tu Viễn không khỏi có chút đồng tình với hoàng đế, theo cá tính tướng quân mà suy đoán, hoàng đế muốn đêm nay động phòng hoa chúc sau nhiều đêm khao khát e rằng có phần khó khăn, thế nào cũng có kịch chiến xảy ra...

Lý Tu Viễn lập tức quyết định đêm nay dò xét hoàng thành.

Ân... Có thể tìm người chịu tội thay, bất hạnh bị phát hiện, đẩy ra trước gánh tội, để ngựa bản thân chết không có chỗ chôn.

Có rồi! Lý Tu Viễn chủ ý suy nghĩ nhớ tới người có điều kiện tốt nhất.

Hắn khẳng định phi thường có hứng thú quan chiến mới phải... Đêm nay có thể chơi vui a!

12. Chương 11

Khánh Tường điện nội.

Hoàng đế mở tiệc đãi rượu, cảnh tượng rất lạ lùng, chia làm hai bên hoàn toàn khác biệt.

Có triều thần phi thường cao hứng lớn miệng uống rượu, lớn miệng ăn thịt, miệng đầy nịnh hót; cũng có triều thần tình cảnh bi thảm, mây đen bao phủ, uống từng ngụm từng ngụm rượu buồn bã; có khí sắc tái nhợt; không nói lời nào mà trừng mắt nhìn chăm chăm các hoàng thân quốc thích.

Song, hoàng đế vẫn nhàn nhã thưởng thức rượu, tựa như tán thưởng chúng sinh bách thái mà lộ ra thần sắc suy nghĩ, hẳn căn bản không quan tâm mọi người tham dự có phản ứng ra sao, hành động của bọn họ chỉ làm hắn càng thêm châm biếm cái gọi là quyền thế.

Hừ! Nếu không phải thấy điểm này có thể lợi dụng tốt, hắn đã sớm từ bỏ sự trói buộc này. Từ nhỏ sinh trưởng tại hoàng cung, hắn sớm thấy rõ cái gì gọi là hoàng thất quý tộc, căn bản là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, dùng vẽ hoa lệ phú quý để che đậy cho những hành vi dơ bẩn nhất, người người như ấu trùng bám vào quyền thế, hút đầy hủ bại quyền lực vào máu, có lúc hắn thật đúng là muốn vẽ ra cảnh này, nhìn bên trong trò hề khủng hoảng, kinh sợ.

Ý nghĩ có lẽ quá mức hắc ám, nhưng nếu không có Phượng Băng Cao tồn tại, hắn có thể sớm nhân mức độ phong cuồng trong huyết mạch mà hủy đi hoàng triều này.

Bởi vì nhớ tới Phượng Băng Cao, hoàng đế nguyên là trào phúng, khoe môi dần dần dao động, lộ ra một vẻ có thể nói là ôn nhu tiều ý...

Cao của hắn khả ái hồn nhiên đang ở trong Hi cung chờ đợi hắn, dẫn dắt hắn mọi thứ...

Nghĩ đến ấy, hoàng đế lại không thể chịu đựng được cảnh tượng tởm lợm trước mắt, hắn bèn rút lui, đứng dậy: “Các khanh tiếp tục tận hứng, không say không về, trăm phải đi trước một bước.”

Lí do thoái thác của hoàng đế đưa tới bên dưới chúng triều thần tiếng xôn xao, thừa dịp vài phần chênh choáng nói ra lời mang ý trêu đùa.

“Hoàng thượng cần phải hảo hảo thương yêu Phượng tướng quân đấy!”

“Đúng, đúng, Phượng tướng quân kia đáng vẻ thanh lệ thật đúng là khiến người yêu thương, chớ trách hoàng thượng hao tâm tổn sức, một lòng một dạ muốn hấn nhập hậu cung.”

“Không nên gọi là Phượng tướng quân nữa, hấn chính là hoàng hậu từ đại môn tiến cung đấy!”

“Phượng hoàng hậu! Phượng hoàng hậu! Hoàng thượng nên sủng ái nam hoàng hậu duy nhất chỉ có ở Đại Thiên triều chúng ta a!”

“Còn có thể không như vậy sao? Ha ha ha...”

Giọng điệu khinh thường trêu đùa khiến cho tả hữu thừa tướng cùng các thân vương cau mày, cũng khiến hoàng đế trong lòng không vui.

Cầu nô tài lớn mật! Cư nhiên dám ở trước mặt hấn mở miệng khinh thường, rõ là chán sống.

Hừ! Xem ra nếu không lập uy, sát kê cảnh hầu (giết gà dọa khỉ), lấy làm cảnh báo, trong tương lai loại tình huống này đại khái sẽ liên tiếp xuất hiện nữa!

Hoàng đế hàn lãnh ánh mắt thẳng tắp liếc nhìn triều thần vừa mới xuất khẩu khinh cuồng, ánh mắt băng lãnh cuồng nộ kia làm cho tửu yến vốn náo nhiệt thoáng chốc yên lặng không tiếng động, các triều thần vừa rồi nói năng lỗ mãng biết được đã chọc giận hoàng đế, vốn có bảy phần tửu ý tức khắc tan biến, ngồi trên ghế chịu đựng ánh mắt sắc như dao của hoàng đế, thân thể không khỏi khe khẽ run.

“Triệt yến!” Thanh âm tựa như lưỡi dao sắc bén vang lên, hiện ra hoàng đế nổi trận lôi đình. “Đem tặc tử mới vừa rồi xuất ngôn láo xược kéo ra ngoài luận hình, chém không tha! Hừ!” Nói xong, giận dữ bỏ đi.

“Hoàng thượng, tha mạng! Xin thứ cho thần ngu muội...”

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Xin tha cho mạng hèn của thần.”

“Thần tội đáng muôn chết, thỉnh hoàng thượng thứ tội...”

“Hoàng thượng, hoàng thượng! Van cầu ngài, van cầu ngài...”

Chúng thân vương cùng tả hữu thừa tướng thờ ơ nhìn bộ dạng đáng khinh của bọn họ, chẳng chút suy nghĩ nên vì bọn họ thoát tội.

Nghịch thần chỉ giỏi a dua nịnh hót, thường ngày cậy thế mồm mép, không ngừng làm mưa làm gió, hà hiếp bách tính cùng quan viên địa phương, sớm đã muốn trừ đi, giờ đây hoàng đế hạ lệnh trảm, đúng là đại khoái nhân tâm, sao còn có thể vì bọn họ xin tha tội?

Tận mắt chứng kiến, chúng thân vương cùng tả hữu thừa tướng biết rõ Phượng Băng Cao đối với hoàng đế lực ảnh hưởng vô cùng lớn, nếu như muốn khuyên giải hoàng đế, nên bắt đầu từ Phượng Băng Cao.

Bốn người lập tức ly khai Khánh Tường điện, cùng nhau bàn bạc đối sách.

Đêm lạnh như nước, trời gần vào thu, màn đêm thiếu đi ánh trăng, chỉ có trời đầy sao cùng nhau tỏa sáng, ngấm sao đêm như vậy, không khỏi cảm thấy thú vị.

Lúc này, có ba đạo nhân ảnh ở trên mái hiên phía tây điện.

Nếu nói là thưởng thức cảnh đêm, ngược lại cũng rất kỳ quái, bởi vì ba người tầm mắt không ngừng nhìn ngó bên dưới, tựa như thăm dò cái gì, không chút chú ý tới tinh quang trên đầu, nhưng nếu không phải vì ngấm sao, vì sao nửa đêm vắng vẻ lại ở trên mái hiên?

“Ha ha ha! Đùng... Trời hơi lạnh.” Một người vừa kéo kéo áo choàng trên người, vừa hít hít nước mũi chảy xuống nói.

“Mâu vương gia, nhỏ giọng một chút! Tướng quân nhĩ lực tốt lắm, vạn nhất bị hần nghe thấy thì sao?” Lý Tu Viễn lập tức nhỏ giọng nói.

“Được rồi!” Mâu thân vương cũng hạ thấp thanh lượng đáp lời. “Hoàng thượng sao chậm chạp như vậy? Hần vẫn là không hiểu được đạo lý xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim sao? Chậm trễ không đến, hại ta chờ đến nhiệm phong hàn.”

“Vậy phải trách chính người yêu cảnh náo nhiệt.”

Một đạo thanh âm hùng hậu trầm thấp không chút khách khí mà trách móc, nhưng lập tức choàng áo khoác lên vai Mâu thân vương, rồi lại hiện ra tri kỷ thân thiết của hần.

“Hừ... Tu Cần, chớ có lên tiếng!” Hai người cùng lúc bảo Lý Tu Cần câm miệng, bọn họ lúc này rất không cần chính là lời thành thật khuyên bảo.

Lý Tu Cần là đệ đệ của Lý Tu Viễn, hiện nay đang ở cạnh Mâu thân vương đảm nhiệm chức thiếp thân hộ vệ, tính cách trầm ổn giản dị lại không giỏi ứng đối, so với Lý Tu Viễn cứ như là huynh trưởng, lúc nào cũng dành cho lời khuyên thành thật.

“Ta khuyên các người thừa dịp hiện nay còn kịp dứt ra thì mau nhanh đi, bằng không chờ như thế này nếu bị phát hiện...”

Hai người hai tay rất ăn ý mà cùng lúc bịt miệng Lý Tu Cần đang tiếp tục khuyên giải.

“Mâu vương gia, nói người đừng dẫn hấn đến người không nghe, nhìn đi! Hiện tại thuyết giáo không ngừng nữa!” Lý Tu Viễn oán trách.

“Ta tay trái gà không chặt, không mang theo hấn, người nghĩ ta có năng lực tránh khỏi tai mắt của vệ binh cùng cung nữ, lén lút trèo lên mái hiên sao?” Mâu thân vương cũng có lý do chính đáng.

“Nói không sai, nhưng người có thể bảo ta a, ta có thể ôm người đặt lên đây...”

“Ta không muốn cho người ôm, người nhiều ác tâm...”

Hai người càng âm ỉ âm hưởng càng lúc càng lớn.

“Đừng cãi nhau nữa! Hoàng thượng tới!” Lý Tu Cần nhắc nhở làm cho hai người tối mày tối mắt.

Hai người nhanh chóng dừng lại tranh chấp, vạn phần kỳ vọng mà nhìn trước mắt hoàng kim loan giá chậm rãi tới gần.

Hì hì... Trò hay chính thức bắt đầu.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Các thái giám đi tới trước Hi cung chiêu cáo hoàng đế tối nay lâm hạnh, nhưng lại chậm chạp đợi không được bọn cung nữ đến đây nghênh giá, cổ quái chính là cũng không gặp nửa ánh đèn, cả tòa cung điện vắng vẻ không tiếng động, không có cấm binh túc thủ cửa điện, cũng không có bọn cung nữ triệu đến hậu giá, trong điện phẳng phất không một bóng người, không giống chút nào hôm nay vừa mới nghênh thú tân hậu nhập chủ Hi cung.

“Khải tấu hoàng thượng, Hi cung không một ai xuất hiện tiếp giá, hơn nữa ngay cả đèn đuốc cũng không có, rất kỳ quái.”

“Để trẫm nhìn qua.” Hoàng đế trong lòng hiểu rõ, sớm đã biết Phượng Băng Cao tuyệt không thể đơn giản khuất phục như vậy, chắc chắn lại là an bài trò gì để bức lui hấn.

Hoàng đế bước xuống loan kiệu, nhìn cửa cung khép kín, âm thầm cười nhạt.

Giả thần giả quý! Cho rằng cố ý bày ra không thành kế (kế vườn không nhà trống) có thể khiến hấn chùn chân, vậy cũng không tránh khỏi quá xem thường bản lĩnh cùng quyết tâm của hấn.

“Hoàng hậu có phần e lệ a! Hấn muốn cùng trẫm có chút riêng tư, các người cũng lui ra điện tường đi! Không ai được quấy rầy trẫm cùng hoàng hậu.”

Nếu Cao muốn tiếp tục chống lại, vậy hẳn nhất định thắp đèn. Hẳn mất mười năm để sắp đặt, thật vất vả mới đưa y vào giữa, mắt thấy sẽ thuận lợi, há lại có đạo lý không được hưởng?

“Nô tài lĩnh chỉ.” Các thái giám, cung nữ đáp lời, chậm rãi hướng tường vây cung điện lui ra.

“Được rồi, nếu như nghe thấy âm thanh gì cũng không cần ngạc nhiên, tất cả chờ ngoài điện không được phép vào đây quấy rối, nghe thấy chưa?”

Không biết Cao an bài trận gì chờ hẳn, có lẽ trước nên phân phó tốt, để tránh khỏi bị bọn nô tài này phá hủy đại sự, nhìn thấy cảnh không nên thấy, tức đi tự tôn của Phượng Băng Cao.

Hoàng đế thập phần hiểu rõ Phượng Băng Cao là nam tử cứng cỏi bao nhiêu, quyết không hy vọng khi hầu hạ bị nô tài bắt gặp trạng thái si mê.

Hắn nội tâm lộ ra kỳ vọng, quả là muốn gặp đáng vẻ quyến rũ lòng người của Phượng Băng Cao.

“Nhưng... trong Hi cung lộ ra cổ quái, đề phòng vạn nhất, hay là để nô tài cùng hoàng thượng vào điện, đợi thấy hoàng hậu nương nương, nô tài sẽ lui ra.” Khâm công công khuyên giải hoàng đế đừng mạo hiểm.

“Đa sự! Tất cả lui ra!”

Hoàng đế khước mắt dư quang đảo qua phía trên tây điện, lúc này dường như có bóng dáng hiện lên, tâm mắt vừa chuyển, tức khắc sáng tỏ, nhưng nếu không phải là Phượng Băng Cao quan sát tình hình, thì là có người tò mò quá mức, nhìn trộm cảnh náo nhiệt, từ xa xem hổ đầu.

“Trẫm tại Hi cung thập phần an toàn, không cần cảnh giới, không ai dám dấn thương trẫm.” Hoàng đế tin tưởng Phượng Băng Cao mặc dù muốn buộc hắn xóa đi ý niệm không đứng đắn nhưng quyết không đến mức tổn thương hắn.

“Nô tài thỉnh chỉ.” Khâm công công bắt đầu dẫn mọi người rời đi.

Chỉ chớp lát sau, hàng loạt thị tòng cầm binh toàn bộ thoái lui đến ngoại điện, chỉ còn hoàng đế đứng lặng im trước đại môn Hi cung.

“Cao, người đã không thích nhiều người hầu hạ, ta liền đem bọn họ rút lui, người cũng nên xuất hiện nghênh tiếp đi?”

Hoàng đế tiến lên đẩy ra đại môn thông với bên trong, vừa cẩn thận cất bước tiến vào, vừa quay về đại sảnh khép kín trong điện gọi hàng.

“...Dừng lại! Không được bước tới nữa!”

Giọng nói sâu thẳm như có như không từ tứ phía truyền đến, phảng phất gần bên tai rồi lại tựa như xa cuối chân trời, lay động tâm tình hoàng đế, bất giác dừng bước lại dưới bậc thềm.

“Hoàng thượng, ngài không nên tới.” Trong thanh âm bình thản khoan thai mang theo nồng đậm ý than vãn.

“Vì sao ta không thể tới? Hôm nay là ngày lành ta nghênh thú hoàng hậu, hỉ yến đã qua, ta vì sao không nên vào hỉ phòng? Đây chính là quyền lợi của tân lang.”

Hoàng đế đắc chí, nói xong đạo lý rõ ràng, thuận đường bóng gió tình hình thực tế trước mắt Phượng Băng Cao, hẳn chính là nghênh thú hoàng hậu, không còn đường cự tuyệt. “Vi thần không muốn cùng hoàng thượng tranh luận, mặc kệ nguyên nhân lí do là cái gì, vẫn thỉnh hoàng thượng rời đi!”

“Cao, ngươi muốn thất hứa sao?” Nghe vậy, hoàng đế lộ ra thần sắc hung ác.

“...Vi thần thất hứa cái gì?” Giọng nói y nguyên bình tĩnh, phảng phất nước gợn cũng không làm dao động mặt hồ.

“Đừng đùa với ta, ngươi rõ ràng nói qua chỉ cần làm được ba nguyện vọng của ngươi, liền đồng ý tháo hạ chiến bào tiếng cung cùng ta thần hôn, vĩnh viễn bên cạnh, những việc này đều là ngươi chính miệng答应, bây giờ lại giả ngốc?”

Hoàng đế giận dữ mà quát lớn, phần nộ hỏa thiêu lý trí cùng nhân đồng.

“...Không sai, vi thần có nói qua, nhưng vi thần đã thực hiện lời hứa, hoàng thượng không nên làm việc cưỡng cầu.”

“Ta ngay cả cửa cung của ngươi cũng phải đạp để tiến vào, vậy tính gì thực hiện lời hứa? Ngươi rõ ràng là cố tình cưỡng từ đoạt lý.”

Hoàng đế quả thực là muốn phá khẩu đại mạ (chửi ầm lên), thế nhưng nghĩ đến Phượng Băng Cao thái độ trầm tĩnh như vậy cũng chỉ hảo gắng gượng kiềm chế nóng nảy xung động.

“Thần không dám, những hứa hẹn kia thần nhất nhất thực hiện. Ngài muốn thần tiến cung, lúc này thần không phải là đợi tại trong cung sao? Ngài muốn thần cùng ngài thần hôn (sớm chiều bên nhau), nhưng lúc này không phải sáng sớm cũng không phải hoàng hôn, mà là đang đêm sao treo đầy trời, thần đương nhiên không cách nào ở cùng người. Nếu hoàng thượng hồi cung an nghỉ, ngày mai lúc lâm triều, thần nhất định cung kính chờ đợi hoàng thượng thánh giá; đến thời khắc hoàng hôn, hoàng thượng tới ngự thư phòng giải quyết công vụ, thần cũng sẽ ở Thiên điện yên lặng mà chờ. Về phần vĩnh viễn bên cạnh, vậy càng không cần nghi ngờ, Phượng thị tử tôn qua nhiều thế hệ, lúc nào cũng trung thành vì triều đình cống hiến, thần

đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, chỉ cần hoàng thượng không triệt quan lại không trảm vi thần, vậy đương nhiên là vĩnh viễn theo hoàng thượng.”

Lời giải thích kiên trì đầu vào đây chừng như đem hoàng đế trở thành oa nhi ba tuổi dạy bảo, Phượng Băng Cao kia thái độ lạnh lùng cùng lời đáp xem hoàng đế như kẻ dẫn độn lừa gạt cuối cùng khiến cho hắn bộc phát lửa giận.

“Nguy biện! Người biết rõ ta không phải ý này” Hoàng đế thanh âm cuồng nộ khiển trách.

“Có đúng không? Thần chính là cho rằng ý này!”

Phượng Băng Cao thủy chung lãnh đạm, cố tình đem hoàng đế coi như oa nhi không cho kẹo thì vô cớ gây rối, tỏ thái độ ứng đối ‘không phải người muốn như thế sao’.

“Thần khuyên hoàng thượng không nên nộ hỏa công tâm mà hành động thiếu suy nghĩ, nếu không cẩn thận đạp lên bậc thềm bước vào nội viện, sẽ kích hoạt cơ quan. Thần ở trong viện bày trận để ngừa tạp vụ tùy ý tiến nhập, vạn nhất hoàng thượng không biết mà chạm nhầm rồi kích hoạt cơ quan khiến bị thương long thể, vậy thần thực sự là có chết cũng không đền hết tội.”

“Tốt! Tốt lắm!” Hoàng đế nghe vậy giận dữ mà cười, hắn muốn tự mình thử xem năng lực Phượng đại tướng quân ra sao!

“Người giấu đầu rút đuôi toan tính cái gì? Không nên giả vờ bí mật, người sao không tự mình ra xem trăm có hay không có bản lĩnh đi qua trở ngại này?”

Tình hình nguy hiểm hết sức căng thẳng, hai người không ai nhượng ai.

Trong khi hai người trên mái nhà quan sát ôm bụng cười đến hệt hơi, Mâu thân vương thân thể thiếu chút rơi khỏi mái hiên, Lý Tu Cần thâm thở dài, bất đắc dĩ mà ôm quanh thắt lưng, ổn định thân thể hắn, ba người chậm đợi tình hình phát triển ra sao.

“Trận thức này chẳng qua là sơ sài bố trí một phen, mặc dù không có cách gì khắc địch chế thắng, nhưng nếu chỉ là muốn vây khốn một người thì có thể nói là dư dả. Hoàng thượng cần phải tinh tường bản lĩnh của thân, chinh chiến mười năm cũng không chỉ có lý luận suông, thỉnh hoàng thượng đừng mạo hiểm.”

Phượng Băng Cao đẩy cửa chính sảnh, đi ra khỏi phòng, cùng hoàng đế cách nội viện nhìn nhau, cự ly rất xa, bốn phía lại mở mịt không đèn, nhưng kỳ diệu là hắn lại có thể cảm thụ được thần thái giận dữ của hoàng đế, vả lại còn tinh tường phác họa trong đầu.

Đôi con ngươi như trước tản mát ra hào quang kiên quyết, cực kỳ giống ánh mắt xưa kia tiễn hắn xuất chinh, tràn ngập vẻ không cam lòng cùng quyết tâm, tựa như nói rõ lời thề, cuối cùng có một ngày, nhất định phải lấy được hắn.

Có lẽ từ năm đó đã bị đôi mắt kia làm cho mê đắm! Nếu không thì tại sao trong lòng lộ ra kỳ vọng chứ? Phượng Băng Cao cười khổ, thẳm mĩa mai bản thân lại có thể hy vọng hoàng đế thông qua trận thức.

“Nếu không muốn trẫm bị thương, vậy mau đem trận thức triệt đi, trẫm không muốn hoang phí đêm động phòng, trẫm thẳm nghĩ cùng ái hậu tại trên giường mặt đối mặt, cùng nhau vui vẻ.”

Thấy Phượng Băng Cao xuất hiện, lửa giận nơi hoàng đế thoáng giảm nhiệt, chậm rãi khuyến dụ.

“Thần...làm không được. Thỉnh hoàng thượng hay là hồi tẩm điện đi!”

Quyển luyện nhìn lại thân ảnh kia, Phượng Băng Cao xoay người muốn tiến vào chính sảnh điện môn, không muốn cùng hoàng đế dây dưa thêm, dù sao đứng một hán cuối cùng sẽ cam lòng rời đi.

“Cao, ngươi đừng đi!” Hoàng đế nóng lòng kêu gọi, nhưng lại lưu không được khi tâm ý người ấy muốn rời đi.

“Trẫm quyết không buông! Ngươi mãi mãi là người của trẫm, cuối cùng có một ngày làm cho ngươi cam tâm tình nguyện tiến vào trong vòng tay trẫm.”

13. Chương 12

“Ai...” tiếng thở dài của Tu Viễn xuyên qua cửa, tựa như cảm thán hoàng đế chấp mê bất ngộ, vừa tựa như lộ ra rung động trong lòng. Phượng Băng Cao xoay người muốn vào tẩm thất (phòng ngủ), nhưng lại bận tâm tình huống nơi nội viện, hấn sợ hoàng đế sẽ thực sự xông vào trận thức, mà theo tính khí bùng bình kia, e rằng sẽ xông vào không dưới một lần...

Nghĩ đến ấy, bước chân tiến vào tẩm thất dần dần trì hoãn, chậm rãi quay lại chính sảnh, lo lắng mà suy đoán hành động tiếp theo của hoàng đế.

“Oa! ... Chết tiệt! Cái vật quỷ gì đây?! Tránh ra! ... ※ *...”

Quả không ngoài dự đoán, nội viện truyền ra tiếng hoàng đế chửi bới cùng thanh âm trận thức kích hoạt, Phượng Băng Cao kiềm nén kích động muốn đi nhìn qua, vẫn như cũ tĩnh tọa tại ghế.

Vì cái gì hoàng thượng đến cuối cùng vẫn không buông tha cùng thỏa hiệp chứ?

Sống trên đời, chuyện không như ý hết tám chín phần, người dù thế nào cũng phải học khuất phục và cúi đầu, nhưng... Vì cái gì hấn lại có thể dũng cảm mà tiến ra đón nhận thách thức?

Bất khuất mà chiến đấu đến cùng, không đạt mục đích không buông xuôi...

Là bởi vì nắm trong tay quyền lực sao? Cho nên mới khiến hấn có cuồng vọng duy ngã độc tôn?

Cổ nhân có nói: “Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh.”

Vua vì nước, nên xem dân như con, cần chính là yêu dân, tận tâm tạo phúc cho bách tính, làm một vị vua hiền minh, như hấn thế này cá tính tùy hứng làm liều nếu không thay đổi, trước sau gì có ngày sẽ gặp phải đại họa.

Phượng Băng Cao nghiêm khắc mà xem xét bản thân, sờ rồi lại sờ, nhìn rồi lại nhìn, suy nghĩ, vẫn không cách nào minh bạch hoàng đế rốt cuộc say mê điểm nào nhất?

Ngực phẳng, eo lưng không hề có đường cong duyên dáng, mông chân lại rắn chắc... Căn bản không có bất luận cái gì câu dẫn dục vọng nam nhân, vì cái gì chỉ mình làm cho hoàng đế si mê không thôi?

Nếu chỉ nói về chi mao phẳng phát tựa như phu nhân, vậy cũng rất khiến cường, suy cho cùng nam nữ tú lệ tuyệt mỹ so với hấn nơi nào cũng có, hoàng đế nếu thật sự hảo nam sắc, vậy cũng tuyệt không nên vừa ý vô phu cứng nhắc không thú vị như hấn mới phải...

Tiền tư hậu tưởng (trước nhớ sau nghĩ), Phượng Băng Cao cho rằng sở thích của hoàng đế có chút quái dị.

“...Ai nha! Thứ đáng chết này từ đông sang tây cứ nhiên dăm ngăn cản đường trẫm đi?! Tránh ra! Thật đáng chết!...”

Nội viện không ngừng truyền đến thanh âm hoàng đế kịch liệt mắng chửi, nhưng cảm giác hấn kiên trì cùng nghị lực sắp tới hồi sụp đổ, Phượng Băng Cao đem tâm tư quay về hiện thực, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, lén lút đẩy song linh nhìn hành động của hoàng đế.

Chỉ thấy hoàng đế mồ hôi đầm đìa mà lệ lưng ròng, trong miệng lúc nào cũng chửi mắng, cước bộ cũng không ngừng đi tới, cả người thâm hại cực kỳ, long quan nghiêng lệch, tóc rơi lả tả, y phục bừa bộn, hai tay rũ xuống, cước bộ suy yếu, đi như thế nào đều là đánh lòng vòng trong sân, căn bản vô phương tiếp cận cửa phòng.

Bốn phía bài trí thạch điêu hoa thụ luôn không ngừng biến hóa vị hình, lại thập phần vừa vặn ngăn trở hoàng đế tiếp tục tiến bước, khiến cho hấn sa và mê trận không rõ phương hướng, may may không biết bản thân đang đánh lòng vòng, y nguyên ra sức giữ đôi chân đau nhức rảo bước tiến về trước.

Phượng Băng Cao lại đem song linh đẩy ra một ít, ngẩng đầu nhìn bóng đêm, lại tính toán, hoàng đế vậy mà đã đi gần một canh giờ! Mà hấn cứ nhiên lại không bỏ cuộc?!

Phượng Băng Cao không khỏi ngây người, thường ngày sống trong nhung lụa, xuất diện nếu không phải cưỡi ngựa thì là ngồi loan kiệu, hoàng đế lại có bản lĩnh chỉ bằng hai chân duy trì được tới lúc này?

Hắn chỉ cần không tiếp tục tiến về trước, lùi một bước sẽ khiến trận thế hòa hoãn lại, vậy liền có thể thoát ly phương trận, hồi Thần Long cung nghỉ ngơi, nhưng hắn lại như cũ chưa từ bỏ ý định muốn bước vào Hi cung nội điện.

Phần nghị lực kia thực sự là kẻ khác không thể khinh thường!

“Cao, ngươi cứ nhiên dám đối đãi ta như vậy, hãy đợi đấy, ta ắt phải đòi lại thập bội ở trên giường!”

Hoàng đế trước mắt tình cảnh tuy là thập phần thâm hiểm, nhưng vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định mà nói, cố tình không cho Phượng Băng Cao bình thần đi ngủ.

“Đồ dân dộng! Đồ đáng chết! Dám ngăn trở trẫm... Chờ trẫm ra khỏi đây gọi người đem bọn người đập nát thành phần, xem các ngươi còn dám hay không tác oai tác quái...”

Nhìn hoàng đế nghiêm túc như vậy mà lại phần nộ cùng những sinh mệnh thạch cao ấy tính toán chi li, Phượng Băng Cao từ thần tình kinh ngạc dần chuyển sang buồn cười, hoàng đế thâm hại cực kỳ như vậy thoát nhìn lại có thể còn ba phần ngây thơ chưa tan biến, làm cho hắn tâm tình vốn trầm trọng nhất thời thoải mái không ít.

“Hô hô...A...Phù phù... Nội viện chết tiệt này thế nào lớn như vậy? Đi cả buổi ngày cả bậc cửa còn không bước lên được...”

Hoàng đế cuối cùng thể lực suy kiệt mà nằm trên mặt đất, căn bản bất chấp mặt đất đầy bụi bẩn, miệng phát ra tiếng thở dốc không ngừng.

“Chết tiệt... Phù phù... Ta tuyệt đối không bỏ cuộc... Cao, ngươi tận lực xuất ra hết mảnh khóa đi... Phù phù... Bất luận ra sao, ta đêm nay không thể không vào Hi cung... A... Hừ! Ta nếu vào không được Hi cung, chớ nói đầu người không buông tha, ngay cả những ai có chủ tâm xem náo nhiệt, cười nhạo ta cũng đừng muốn sống a...”

Âm hưởng không lớn không nhỏ, vừa vặn làm cho người đang nằm bám trên mái hiên phía tây điện nghe rõ, làm bọn hắn trong lòng cực kỳ sợ hãi, nhìn nhau trốn tránh trách nhiệm.

“Đều tại ngươi! Cười đến khoa trương như vậy, ngươi xem! Bị phát hiện...” Lý Tu Viễn lập tức đem mâu đầu (mũi dùi) chỉ hướng Mâu thân vương, muốn đẩy hắn ra chịu tội thay, dù sao cũng là hoàng thân nhất tộc, cho dù hoàng đế trách cứ xuống hắn là cũng sẽ không bị chết thảm.

“Nào có?! Là ngươi mới đúng, ta tiếng cười đều bị Tu Cần đại chương che khuất, chưa truyền ra ngoài? Ngươi đừng cố tình đánh lừa dư luận, trốn tránh trách nhiệm.”

Mâu thân vương cũng không phải ngốc, đương nhiên hiểu rõ mục đích của Lý Tu Viễn là gì, hắn sẽ không mắc lừa đâu.

Từ nhỏ Cửu hoàng tử này đối với người mạo phạm tới hắn thì không lưu tình, làm sao bản tâm huynh đệ tình nghĩa mà khoan dung, nếu như thừa nhận sợ rằng rất thảm, chết còn liên quan một đồng người bồi táng.

“Hơn nữa Tu Cần có thể làm chứng, là người kéo ta tới xem náo nhiệt, cũng không phải ta gây chuyện... Đây! Đúng không? Tu Cần?”

“...” Lý Tu Cần không nói gì mà nhìn hai người cá tính như nhau, nội tâm thập phần bất đắc dĩ mà đại thán ba tiếng, ai kêu hắn đối y lúc nào cũng nghe lời... “Không sai! Nếu không phải đại ca xuất ngôn dẫn dụ trước, Vương gia sao có thể làm ra chuyện này?”

“Người là cái thứ ăn cây táo rào cây sung! Cứ nhiên bán đứng thân huynh đệ?!” Lý Tu Viễn lớn tiếng gào khóc, bất chấp kèm giảm âm lượng. “Người có hay không huynh đệ đạo nghĩa a?! Còn có đúng hay không họ Lý?!”

“Ta là giúp lý không giúp tình.” Lý Tu Cần không lay chuyển.

“Hay, ta chỉ biết Tu Cần rất công chính, đáng vẽ này người nào đó luôn muốn trừ tính hãm hại ta.”

Mâu thân vương tiểu ngữ châm biếm, hài lòng vô cùng mà kéo cánh tay Lý Tu Cần, thân mật tựa trên người hắn.

“Trưởng huynh như phụ, người cư nhiên vô tình vô nghĩa như vậy, hảo! Chúng ta hôm nay sẽ nói rõ...” Lý Tu Viễn đứng lên, trên cao nhìn xuống hai người ngồi ở mái ngói, kích động trình diễn vở kịch huynh đệ bất hòa.

“Lăn xuống đây! Lập tức!” Hoàng đế vừa mệt vừa khát lại thập phần tức giận, vô tâm nhìn thấy bọn họ tiếp tục âm ỉ thêm, đã không nổi mắng kẻ gây ra cục diện hiện nay, cũng chỉ hảo đem bọn họ làm cho hả giận, về bọn họ, hoàng đế cũng không nữa điểm thương tiếc.

Ba người lập tức nhanh như chớp quỳ trước mặt hoàng đế, tâm tình không lưu ý hoàng đế kia y phục bất chỉnh cùng người đầy bụi đất lại thêm tướng mạo thảm hại, để tránh càng thêm chọc giận hắn.

“Thật to gan! Cứ nhiên dám đang đêm dò xét hoàng thành?! Là ai xui khiến các người?! Là ai cho các người quyền hạn này?!”

Hoàng đế khiển trách, mang theo ba phần buồn bực bảy phần giận cá chém thớt.

“Thần biết tội.”

Thiên thác vạn thác trước nên nhận lỗi! Huống chi hoàng đế đang ở giai đoạn bạo phát.

Ba người thấp thỏm quỳ phục chờ đợi hoàng đế nguôi giận.

“Thấy rất thích có đúng không?” Hoàng đế lãnh tiểu, âm trầm như gió nhất thời thổi vào lòng Mâu thân vương. “Cẩn thận trăm cho các người nhạc cực sinh bi (vui quá hóa buồn)!”

“Hoàng thượng tha tội! Thỉnh cho thần một cơ hội chuộc tội!”

Lý Tu Viễn làm vẻ nước mắt lưng tròng mà cầu xin, khóe mắt hướng Hi cung nội điện chăm chú nhìn.

Hoàng đế là nhân vật thông minh ra sao, há có thể không rõ hắc ám chỉ, nhãn thần hiện lên tiểu ý, ngữ khí cũng nhẹ đi đôi chút: “A... Người muốn làm sao lấy công chuộc tội?”

“Vây...vây...đương nhiên là hoàng thượng nói như thế nào, thần làm như thế ấy...”

Lý Tu Viễn có điểm khiếp sợ, đảo mắt nghĩ đến vạn nhất Phượng Băng Cao nhận thấy là hắc án đứng, hậu quả ấy... Ô~~ Hắc không dám nghĩ~~

Phượng Băng Cao ngày thường đối nhân xử thế tuy rằng khiêm cung hữu lễ, ôn hòa thương cảm, nhưng nếu thực sự là làm cho hắc buồn bực...

Kia oán hận chính là sẽ nhớ thật lâu a... Hơi sợ!

Nhưng nếu là bị thánh uy bức bách, vậy tự nhiên có khác biệt, tướng quân muốn trách cũng không trách được hắc, dù sao thân là thần, nào có cách làm trái chủ thượng? Hắc lại không giống tướng quân, không nên lớn mật đối hoàng thượng làm càn?

“Hừ! Người rất xảo quyệt, không dám gánh trách nhiệm có đúng không?”

Mâu thân vương thấy hoàng đế hoãn hạ thần sắc, biết nguy cơ đã qua, liền bắt đầu khôi phục thần thái bình thường, tiếp tục tranh cãi.

“Mâu thân vương thật là quá lời, hạ thần nào dám cả gan làm loạn muốn hoàng thượng thay thần gánh trách nhiệm? Hạ thần bất quá là thay hoàng thượng suy nghĩ, nếu tướng quân... Ách... Hoàng hậu trách tội cho thần, lại là trọng tội, vậy hạ thần không nên thừa cơ vì hoàng thượng cống hiến sao? Căn cứ vào nhiệt tâm như vậy xem ra, mất đi hạ thần chính là tổn thất của quốc gia xã tắc a...”

Mâu thân vương này công phu qua cầu rút ván thật đúng là luyện đến thượng thừa, lại có thể lập tức như người không vô can đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên người hấn.

“Đủ rồi! Tất cả im ngay! Đừng tiếp tục cãi nhau nữa, trầm không kiên nhẫn nghe những lời dối trá đâu.” Hoàng đế khó chịu mà ngăn chặn, phát tay muốn bọ họ đứng lên. “Mau thay trầm giải quyết phương trận chết tiệt này, bằng không ai cũng đừng nghĩ đến chuyện thoát tội.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Không phải muốn lấy công chuộc tội sao? Còn không mau triệt trận thức này.” Mâu thân vương tức khắc nghênh ngang mà đứng cạnh hoàng đế, sai khiến Lý Tu Viễn khẩn trương động tác.

“Người đi theo bên cạnh Phụng tướng quân nhiều năm, ngay cả trận tượng nho nhỏ này cũng không mở được sao?” Mâu thân vương còn không quên kèm theo cười mỉa, khiến Lý Tu Viễn bực đến đỏ mặt tía tai.

“Hừ! Hôm nay cho người đại khai nhân giới, ta Lý Tu Viễn không thể ngồi im như vậy. Trận này chính là mượn ngũ hành chi vị nghịch chuyển mà thi hành, nếu bước vào trận sẽ sa vào mê loạn, đánh mất phương hướng, nếu liên tục tiến về trước lại dẫn đến càng thêm rối loạn, khiến cho người trong trận đánh mất sức phán đoán cùng tinh lực, kiệt sức mới thôi... Đây là chi trận trên chiến trường dụ địch, sau khi đem địch nhân đưa vào không gian khép kín, bọ họ khí lực thần trí đều kiệt quệ, tiếp đó sẽ toàn bộ sa lưới, nói trắng ra chính là gây ông đập lưng ông.

Lý Tu Viễn đắc ý vênh vang mà bày ra tri thức.

“Nói không cũng vô dụng, ai muốn nghe người giải thích trận này, ý hoàng thượng là triệt trận chứ không phải hỏi trận này ảo diệu ở nơi nào.”

Mâu thân vương không chút khách khí mà giới nước lã, rập tâm làm cho Lý Tu Viễn khó xử, ai kêu hấn mới vừa rồi cứ nhiên muốn hãm hại mình, có thể thấy được chuyện hấn cùng mình đang đem dò xét hoàng thành xem náo nhiệt có điều bất ổn, căn bản là kéo mình chịu tội thay.

“Ách... Triệt trận... Vậy... Sợ rằng...” Lý Tu Viễn ấp a ập ứng.

“Người muốn nói người làm không được?” Hoàng đế ngữ khí dần dần hung ác âm trầm.

“Không, không phải... Ôi... Là... Triệt trận... Hạ thần quả thực bất lực, nhưng thần có thể chỉ cho hoàng thượng cách thức nhập trận.”

Lý Tu Viễn thập phần bất đắc dĩ nhìn Mâu thân vương đáng vẻ hưng tai nhạc họa thì buồn nôn, bây giờ hấn ít nhiều có thể cảm tạ Phụng Bạng Cao vì tình cảm sâu đậm mà khoan dung cho hấn, suy cho cùng thật không mấy người làm được, ít nhất hấn nhớ kỹ Mâu thân vương này giàu đồ bìm leo ‘ân tình’, một ngày nào đó nhất định phải hảo hảo ‘báo đáp’.

“Vậy nói mau!” Hoàng đế mất đi nhẫn nại mà quát lớn.

Lúc trước nghe thấy những lời nói nhảm chẳng đâu vào đâu cũng đủ làm hấn phiền muộn, bây giờ còn dây dưa kéo dài, muốn tìm cái chết sao?

“... Tu Viễn, người đừng đa sự!” Giữa bầu không khí căng thẳng truyền đến tiếng Phượng Băng Cao ngăn cấm, bí mật mang theo nồng đậm cảnh cáo. “Đây là vấn đề của ta cùng hoàng thượng, khuyên người ít quản một chút, để tránh khỏi tai vạ đến nơi.”

“Tướng quân, người xin thương xót đừng làm khó dễ thuộc hạ, quân mệnh khó trái, cũng đừng mang ta kẹp giữa, rơi vào hai phía không phải người.”

Lý Tu Viễn ra sức làm rõ quan hệ.

“Cao! Người có hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn triệt điệu trận thức để trầm đi vào; một là trầm tự mình phá trận đi vào, người muốn chọn cái nào?”

Hoàng đế tâm tình thoáng vui vẻ hỏi, chỉ mong sao lập tức ôm lấy giai nhân vào lòng.

“Thần cái gì cũng không chọn, nếu hoàng thượng có bản lĩnh chi bằng dựa vào sức mình tiến trận đi!”

Tu Viễn đáng ghét! Từ nhỏ cũng chỉ gây phiền phức cho hấn, nếu không thì gây sự cho hấn thu dọn, chờ lần này nguy cơ qua đi nhất định phải giáo huấn thật nghiêm. Phượng Băng Cao âm thầm hạ định quyết tâm, hận này, hấn sẽ nhớ kỹ.

“Hại nhân giả nhân hễ hại chi.” Thông minh狡 hoạt như Lý Tu Viễn chẳng biết lúc này đã phạm phải sai lầm khiến sau này hối hận không thôi, hấn bởi vì việc này mà trả giá bằng nhân duyên của bản thân, vận mệnh cùng hướng với Phượng Băng Cao...

Tục ngữ nói: “Thà đắc tội quân tử cũng đừng đụng chạm đến tiểu nhân.”

Mà sau sự kiện này xem ra, Phượng Băng Cao thật có thể nói là tiểu nhân điển hình tiêu biểu a!

“Cao, người ở nơi nào? Mau ra đây!” Qua Lý Tu Viễn chỉ điểm, hoàng đế thuận lợi mà tiến nhập Hi cung nội điện.

“Đừng kháng cự ta, Cao! Người trốn ta cũng mười năm rồi, lẽ nào việc tiếp nhận ta khó như vậy sao? Mẫu hậu mất sớm, phụ hoàng tuy là thương hại ta từ nhỏ mất nơi nương tựa mà đặc biệt sủng ái chiều cố, nhưng sinh trưởng giữa hậu cung mưu tính hại nhau, ta vẫn là cái đinh trong mắt các hoàng phi, thỉnh thoảng muốn mượn cớ hãm hại, làm cho ta mất đi sủng ái của phụ hoàng... Nhưng cũng chỉ có người, thương yêu ta nhưng không dung túng ta, lúc nào cũng nghiêm khắc giáo dục ta chăm sóc ta, mặc dù là lúc đó ta tuổi còn nhỏ nhưng cũng cảm thụ được người yêu ta không vụ lợi... Vì cái gì khi đó người nguyện ý yêu ta, bây giờ người lại từ chối ta?”

Hoàng đế cô đơn mà đứng lặng giữa chính sảnh yên tĩnh phân tích nội tâm, tuy rằng không gặp được Phượng Băng Cao, nhưng hắn cảm giác được y đang ẩn thân tại một nơi bí mật gần đó.

“...Hoàng thượng, thần vẫn yêu hoàng thượng, nhưng là quân thần chi ái, không liên can tình ái dục vọng, hoàng thượng cần phải thận trọng...”

Phượng Băng Cao rút cuộc tự góc tối hiện thân, hắn đứng ở bình phong đặt bên phải thính đường, nhẹ nhàng thản nhiên mà phúc đáp.

“Cao, ngươi cuối cùng chịu ra đây gặp ta.” Hoàng đế lời nói mang hân hoan, lập tức tiến lên ôm hắn.

“Đừng lại gần đây, hoàng thượng!” Phượng Băng Cao xoay người, tránh hoàng đế. “Thần không muốn đối hoàng thượng vô lễ, nhưng nếu hoàng thượng khẳng khẳng muốn thần thị tẩm, đừng trách thần động thủ phạm thượng.”

“...Ngươi quả thật không thể?” Hoàng đế trầm hạ hỉ sắc, dần dần đổi thành thần tình hung ác, cuồng tính dần dần chi phối lý trí.

“Hoàng thượng, thỉnh nghe khuyên ngôn của thần, cảm giác ngài đối thần chẳng qua là bị ảnh hưởng, đem khát khao thân tình kia xem như tình cảm với thần, đây là nhầm lẫn...”

“Trẫm mặc kệ!” Hoàng đế giận đỏ hai mắt, nén giận nói “Nếu ngươi bất tuân, trẫm mỗi ngày sát một triều thần, mãi cho đến ngươi cam tâm tình nguyện trên giường hầu hạ trẫm mới thôi...”

“Ngươi thật muốn như vậy bức ta?” Phượng Băng Cao vô cùng bi ai hỏi, tâm, đang rỉ máu, vì trốn không khỏi số phận.

“Bằng không thì ngươi đợi trông thấy Thiên triều khuyênh hủy hãy đến xem trẫm có bao nhiêu nghiêm túc! Ngươi đồng ý hay không?”

Hoàng đế cuồng tính bạo phát, lạnh lùng bức bách, đã không đủ kiên nhẫn cùng Phượng Băng Cao tiếp tục dây dưa mơ hồ, hắn không thể không đến gần y.

“Không đồng ý... Được không...” Thê lương nhất tiếu, Phượng Băng Cao hướng hoàng đế vươn tay “Cẩn tôn thánh ý.”

14. Chương 13

Beta: Rei Hanazawa

Hoàng đế kéo mạnh tay Phượng Băng Cao, dùng sức, lập tức đưa hân khóa chặt trong tay, môi vội kề môi, thân quần lấy thân, quyến luyến mút lấy làn môi đỏ hồng không thôi.

“Cao, trẫm trông mong giờ khắc này đã lâu... Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn mà đợi, trẫm cũng không trách ngươi nữa...”

Lời nói làm dao động lòng người, thân là hoàng đế cửu ngũ chi tôn, chưa hề chờ đợi qua cái gì?

Làm sao từng chờ đợi qua cái gì?

Lúc nào cũng tùy thích chiếm đoạt, chưa từng lúc nào không như ý, mà... kẻ quyền cao chức trọng như vậy, vị hoàng đế quyền khuynh thiên hạ lại luôn miệng nói ngóng trông hân, hi vọng tình cảm hân sẽ toàn tâm toàn ý, gỡ hết đủ loại thủ đoạn ra chỉ vì muốn lưu lại hân...

Nếu nói hân hoàn toàn không bị làm cho cảm động thì thực sự là nói dối, nhưng nếu nói hân cảm thấy vui vẻ, thì lại không đến mức đó.

Đối với phần cổ chấp này, Phượng Băng Cao chỉ cảm thấy bi ai vô tận.

Thầm than không thể kháng cự, chỉ có thể tự mình khuất phục; xót thương lâm vào tình huống, hoàng thượng khó có thể tự kiềm chế... Đơn phương cưỡng cầu có thể nào đổi lấy tình yêu lâu dài; kết hợp thân thể vì dục vọng sao có thể hiểu được cực điểm hạnh phúc của tình cảm giao hòa?

Vì sao hoàng đế vẫn không hiểu?

Chẳng lẽ hân đã cầu xin một điều quá đổi xa xỉ? Hay mơ ước về tâm linh hòa hợp vốn là vọng tưởng quá hão huyền?

Phượng Băng Cao vừa nghĩ vừa cảm thấy hoạt động thăm dò của hoàng đế càng ngày càng dè dặt, đã bắt đầu kéo lấy thất lưng bên hông, hân lập tức thôi bi ai xót xa, ra lệnh bản thân phải tỉnh táo lại suy xét cẩn thận.

Thực sự không còn cách nào?

Thật sự muốn hoàng đế tùy ý chiếm lấy thân thể?

Không không không!

Nếu hai bên không tình nguyện, hân tuyệt đối không thể hoàn toàn từ bỏ việc chống cự, chắc chắn phải có biện pháp làm cho hoàng đế biết khó mà lui...

Phượng Băng Cao chậm rãi hạ mi mắt, che khuất con ngươi, thả lỏng cơ thể không hề chống cự mà tùy ý hoàng đế ôm lấy, nhằm hạ thấp sự cảnh giác của hoàng đế, nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt, chỉ mong nghĩ ra cách bức lui hoàng đế mà không làm hại đến chúng thần.

Hoàng đế say mê không ngừng hôn Phượng Băng Cao, tinh tế khẽ miêu vành môi hắn, lại mút mạnh, muốn chiếm đoạt mặc sức thưởng thức Phượng Băng Cao, không hề may mắn phát hiện hắn đột nhiên ngoan ngoãn khác thường, chỉ coi như hắn cuối cùng cũng đồng ý tiếp nhận sự thật, dự định nhận mệnh mà phục tùng.

“Cao, Cao... Trẫm muốn yêu ngươi... Hãy để trẫm hảo hảo yêu ngươi một lần...”

Hoàng đế vội vàng tìm xuống dưới, bàn tay rất nhanh mà mở ra lý y phong phanh, xoa nhẹ lên vùng ngực ẩn chứa sức mạnh kia, xúc cảm mịn màng khiến đầu ngón tay lưu luyến không thôi, mà thủ du phần hông kia cũng khiến ngón tay không nhịn được qua lại vân vê khẽ véo một cái, cảm nhận phần kia đã cứng.

Cơn sóng tình xa lạ chảy trong cơ thể Phượng Băng Cao, làm cho nhiệt độ cơ thể vốn hơi thấp dần dần tăng lên, da chậm rãi phủ lên sắc hồng, khiến cho hoàng đế đã rơi vào trạng thái sắc dục chi phối càng thêm cuồng loạn, hắn say mê dùng môi nhất nhất phủ xuống, còn gấp rút mở rộng vạt áo và ôm chặt thắt lưng Phượng Băng Cao, hoàng đế lộ ra khát khao bức thiết.

“Hoàng thượng, đừng nóng lòng, nơi này sảnh đường, người muốn ta ở đây mà hầu hạ người hay sao? Chúng ta hay là đi vào tẩm điện, để ta hầu hạ người một chút, tẩy đi bụi đất, mồ hôi, tiếp đó sẽ thư thả đến trên giường... Như vậy, chẳng phải rất tốt?”

Phượng Băng Cao cố gắng khống chế sức lực, có thể coi là thái độ ôn thuận trấn an sắc dục công tâm của nam nhân trước mặt, đồng thời kéo khéo môi, bức ra một nụ cười hắn tự nhận là dịu dàng.

“Ngươi không phải muốn sử dụng chiến thuật trì hoãn chứ?”

Tuy rằng lý trí bị dục vọng chi phối không ít, nhưng hoàng đế vẫn thận trọng hỏi lại, dấu sao hiệu quả của việc hắn mới vừa rồi liệu chết không từ cũng còn rất nhiều, tuyệt đối không cho phép bất cứ cái gì làm cho hắn vượt mất cơ hội.

“Ta biết rất rõ quyết tâm cường liệt của hoàng thượng, tuyệt không dám lừa dối hoàng thượng, nhất định hảo hảo hầu hạ hoàng thượng, cho hoàng thượng trải nghiệm suốt đời khó quên... Chẳng lẽ, hoàng thượng hy vọng kỷ niệm đêm động phòng hoa chúc đáng giá của chúng ta là trải qua ở trong sảnh đường sao?”

Phượng Băng Cao mỉm cười thập phần ôn hòa, đã không tận lực hầu hạ cũng không khuất ý lấy lòng, chỉ là dùng giọng nói mềm mại thần nhiên trấn thuật, khuấy động nhu tình trong lòng hoàng đế “Ngươi nói đúng, trẫm cũng không hy vọng đêm động phòng hoa chúc lưu lại ấn tượng không tốt với ngươi, dẫn đường đi! Trẫm với ngươi cùng nhau tẩy thân, hưởng thụ một chút tư vị yên ương dục cũng không phải không tốt.” (yên ương dục: tình nhân tắm chung, nghi lễ cổ J)

Nghe vậy, cũng cho rằng rất có lý, cuối cùng không thể như cầm thú ngay tại chỗ xâm phạm hân, vẫn là đến trên giường êm ái thơm mát thì hợp hơn.

“Đa tạ hoàng thượng.”

Phượng Băng Cao kéo tay hoàng đế, dắt hân đi đến mặt sau tấm điện.

Hai người một trước một sau đi trên đình lang rộng lớn, Phượng Băng Cao thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hoàng đế cười mỉm, trầm tĩnh mang theo ôn nhã, khiến hoàng đế chìm đắm trong say mê, dần dần bình hạ dục vọng, chuẩn bị chậm rãi hưởng thụ đêm đẹp này...

“Hoàng thượng, như vậy hầu hạ người hài lòng chưa?”

Dáng tươi cười như trước không thay đổi, thái độ cũng thập phần ôn thuận, lời nói càng dịu dàng, nhưng động tác biểu hiện ra ngoài lại tương phản, Phượng Băng Cao đang cầm vạt áo đem hoàng đế cột vào thành giường.

“Cao, mau buông ta ra! Người như vậy là muốn tạo phản sao?”

Nhìn hai tay bị trói, hoàng đế bất thất kinh, không rõ tình thế làm sao xoay chuyển ngược lại, biến thành cục diện bây giờ?

Hân vừa mới hưởng thụ qua sự ôn nhu quan tâm chăm sóc của Phượng Băng Cao, dùng tay khéo léo cởi ra vạt áo hân, cùng hân mặc (tắm chung), còn cẩn thận tỉ mỉ mà dùng ngón tay mềm mại ấn vào cổ, giúp hân thư giãn cơ thể, hân cuối cùng tâm không cảnh giới, bắt đầu tin tưởng về Phượng Băng Cao nguyện ý hầu hạ hân là thật, đồng thời rất kỳ vọng hai người sẽ cùng nhau vui vẻ...

Trong nháy mắt hân mất đi ý thức, đợi khi tỉnh lại thì phát hiện bản thân không thể động đậy, mà Phượng Băng Cao đang cầm vạt áo đem hai tay của hân buộc vào thành giường, đây rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?

“Biết làm sao? Ta đối hoàng thượng chính là trung thành và tận tâm, sao dám dĩ hạ phạm thượng?”

Phượng Băng Cao vừa dùng giọng điệu vô tội hồi đáp, vừa cố sức buộc chặt vạt áo, để ngừa có người thoát.

“Vậy ngươi hiện tại là đang làm cái gì?!” Hoàng đế nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của hân, may may không tin biểu hiện vô tội ấy.

“Chuẩn bị hảo hảo hầu hạ hoàng thượng!” Phượng Băng Cao nhìn lại hoàng đế, lộ ra nụ cười có thể nói là hoàn mỹ. “Yên tâm! Ta sẽ hầu hạ khiến người cảm thấy toàn thân khoan khoái, cảm thấy cuộc đời này không tiếc.”

Chẳng biết làm sao, hoàng đế nhìn nụ cười dịu dàng kia lại có cảm giác đại nạn lâm đầu...

15. Chương 14

Beta: Rei Hanazawa

“Người đừng làm càn...”

“Xin hoàng thượng hãy yên tâm. Việc hầu hạ này cũng có nhiều cách, ta không quá thành thạo cũng không biết hoàng thượng ưa thích cách nào, cho nên buộc lòng phải dùng cách thức bản thân ưa thích mà làm, nếu như hoàng thượng có thể thích thì tốt, nếu không vừa lòng, cũng xin coi như thương yêu ta, đừng tính toán với ta.”

Trong miệng nói áy náy xin thứ tội, nhưng động tác Phượng Băng Cao lại càng thêm suồng sã, sau khi cột chắc hoàng đế, lập tức động thủ cởi bỏ vạt áo trước, cởi bỏ đai lưng, đem ngoại bào dỡ xuống.

“Người lời nói và việc làm không đồng nhất, động tác cởi quần áo thuần thực như vậy là học theo ai?”

Hoàng đế kêu gào, giãy mạnh thân mình muốn thoát ra.

“Hoàng thượng, ta dù sao cũng tự mình thay y phục hai mươi mấy năm, thế nào lại không thuần thực chứ? Người đừng cố tả hữu mà nói chuyện khác, muốn phân tán sự chú ý của ta, yên lặng một chút để ta hảo hảo mà, hảo hảo mà phục, thị, người...”

Phượng Băng Cao mở to hai mắt nhìn chăm chăm hoàng đế lộ ra cơ bắp, có phần bị mê hoặc.

Hắn lúc nào cũng đợi tại thâm cung nội uyển, không có cơ hội luyện tập thì sao có thân thể tráng kiện thể này?

Khi mặc y bào nhìn không ra vùng ngực rắn chắc, cánh tay cường tráng, thắt lưng khỏe mạnh... Cực kỳ kích động lòng tự trọng của người thân cũng là nam nhân như Phượng Băng Cao, choáng váng vì thân thể hoàng đế —— sững sờ.

“Cao, người đang suy nghĩ gì đó? Sao bỗng nhiên chẳng nói năng gì?”

“Lão Thiên thật là không công bằng... Ta rõ ràng nỗ lực cực điểm rèn luyện thân thể, vì cái gì lúc nào cũng luyện lại không được thể trạng cường tráng rắn chắc như vậy?” (Rei: vì anh là uke đó:))

Tựa như không để ý mà dùng đầu ngón tay đảo qua vùng ngực rộng của hoàng đế, mắt lóe lên ý xấu, hơi cố tình tránh điểm mẫn cảm hồng nộn, khiến hoàng đế khàn giọng, mất đi khẩu khí, những kháng nghị muốn nói ra đành nuốt trở lại.

“Dùng chút lực...” Hoàng đế thở hổn hển đề nghị.

“Hả? Dùng sức? Ác! Người nói là như vậy à?”

Phượng Băng Cao dùng thêm sức xoa lấy vùng ngực rộng kia, cảm thấy sự đàn hồi nơi lòng bàn tay lướt qua, rất khác với phụ nữ ôn nhuận mềm mại, lại có cảm giác cơ da mềm dẻo, rất dễ lay động lửa lòng.

“A...”

Thanh âm trầm thấp ngấm lộ ra dục vọng nồng đậm, hoàng đế nguyên là tình ý đã thoáng giảm nhiệt lại bị khiêu khích dâng lên.

“Loại phản ứng này thật đúng là mới mẻ, ta cũng chưa hề thể nghiệm qua.”

Phượng Băng Cao tiếp tục đi xuống thăm dò, đi tới thắt lưng bằng phẳng, hiểu kỳ mà vuốt ve nhào nặn.

Ân... Rèn luyện rất khá! Ngay cả cơ bụng cũng rất rắn chắc, có thể thấy được hoàng đế ngày thường rất coi trọng chăm sóc sức khỏe.

Phượng Băng Cao vốn chỉ là có ý định trêu đùa hoàng đế, vuốt vuốt không nhịn được hăng hái đứng cao lên, bắt đầu nghiêm túc lần mò thân thể hoàng đế, dò xét sự khác nhau của hai người.

“Ân hừ... Người! Thật lớn gan, người đang đem ta so với ai?”

Hoàng đế đỏ mặt, nhịn xuống mong muốn bật lên tiếng rên rỉ, vất vả mà đem lời nói khiển trách đẩy tức giận theo kẽ răng truyền ra.

Không xong, sao thoải mái như vậy?

Kế hoạch lúc đầu là áp đảo Phượng Băng Cao, để hắn ném đến tận cùng nhân gian cực lạc hoan ái, từ nay về sau an phận thủ thường ở thâm cung, vậy mà tình thế chuyển biến, ngược lại là hắn bị áp đảo?

Ô ~~ thoải mái chịu không nổi ~~ tay kia ~~tay kia là đang sờ nơi nào a ~~~!!

“Ha ha... Ta mặc dù không giống hoàng thượng có tam cung lục viện, bảy mươi hai tần phi, nhưng cũng

từng có qua một, hai thị thiếp, đối với... chuyện chăn gối tất nhiên không lạ, chỉ có điều... Hầu hạ nam nhân thì là lần đầu a... Hoàng thượng không cần lo lắng cho ta sẽ làm không tốt, dựa vào kinh nghiệm ngày trước xem ra, các nàng cũng đều nói ta là một nam nhân ôn nhu, khiến các nàng rất thoả mãn!”

Phượng Băng Cao nhìn xuống rụt rè, quyết tâm, tay tiến vào trong y phục dò xét, đặt lên đỉnh dục vọng của hoàng đế, rung động lạ lẫm lập tức truyền tới lòng bàn tay, nhiệt độ cực nóng làm phồng đầu ngón tay hắn, khiến hắn quả thực muốn lập tức bỏ cuộc...

Không được! Cần phải cho hoàng đế một bài học! Không thể mỗi lần đều để hắn tùy hứng làm liều như vậy, cuối cùng cũng phải cho hắn biết cái gì gọi là thất bại, tính cách bột phóng túng đi một chút mới phải.

“Dừng tay! Trẫm ra lệnh ngưng lập tức dừng tay!”

Chết tiệt! Nói như vậy ý là coi hắn như nữ nhân?! Hoàng đế một bên chống cự những sung sướng mà thân thể truyền đến, một bên tức giận quát bảo ngưng lại.

Đây quả thực kẻ khác khó có thể tiếp nhận! Hắn chính là đường đường đại Thiên triều hoàng đế, đế hoàng chí cao vô thượng! Đâu thể nào bị người áp đảo... Thậm chí, thậm chí mạo phạm chứ?!

Không thể! Hắn không thể chấp nhận loại chuyện này xảy ra!

“Khó mà làm được, ta không thể để hoàng thượng thất vọng, nói cho cùng người trăm phương ngàn kế sắp đặt nhiều năm, không phải chính là muốn ta khuất ý hầu hạ? Ta cũng không thể phụ lòng người dụng tâm, nhất định phải cho người thể nghiệm cả đời khó quên.”

Phượng Băng Cao thử lấy tay ma sát thứ dục vọng kia, ân~~ hắn cũng không khó tưởng tượng!

Hoàng thượng quả nhiên tuổi trẻ khí thịnh, dễ khiêu khích, trái lại bản thân, tuy rằng không phải không hề cảm giác, nhưng nhiều lắm là hô hấp trầm đi một chút, còn không đến mức hưng phấn... Phượng Băng Cao vừa nghĩ vừa tăng nhanh động tác trong tay.

Phân thân nóng phồng tay kia của hoàng đế liên tục bị kích thích, lại cộng với việc hắn phải cắn răng chịu đựng kẻ xác xược kia, càng khiến hắn liên tục thở ra mấy hơi, thấy vậy, Phượng Băng Cao càng mạnh dạn mà trượt đến vị trí giữa đùi, chuẩn bị tầm u một phen...

“Ồ oa ~~ không, không, không cần! Trẫm đổi ý, trẫm muốn ngưng bây giờ... lập tức buông trẫm ra! Nếu không, nếu không thì trẫm...”

Không xong! Sao càng đi xuống dưới càng làm cần...

Hoàng đế bất chấp dục vọng bỗng nhiên dừng đứng vội vã bảo dừng, cũng không thể mặc kệ y tiếp tục tiến

hành, theo tình hình ấy xem ra, thật muốn hấn mất mặt, thất thân mới phải.

“Hoàng thượng cuối cùng là muốn thế nào? Không dễ dàng gì ta nguyện ý phối hợp, sao lại nhất thời thay đổi chứ?”

Phượng Băng Cao nhin cười, làm ra vẻ bất đắc dĩ mà ngừng tay, trong lòng lại thầm thở ra nhẹ nhõm, may là hoàng đế bảo dừng trước, bằng không để hấn tiếp tục xuống phía dưới thật đúng là có phần làm khó.

“Cao... Trẫm, trẫm biết rồi, không bức bách người, người mau cởi vạt áo, trẫm biết sai rồi.”

Thấy đầu ngón tay hấn thực sự dừng lại, hoàng đế không nhin được lau mồ hôi lạnh, vui mừng vạn phần.

Ôi! Xem ra phải trước nhường một bước để lần nữa vạch ra biện pháp đối phó, bằng không thì chiếu theo tình hình ấy phán đoán tiếp, bất lợi chịu thiệt sẽ là mình, sau này còn có rất nhiều thời gian, không cần nóng lòng.

Hoàng đế ngoài miệng chán nản nhận thua, nội tâm cũng không nản lòng mà xây lại tự tin.

Không đạt mục đích tuyệt đối không từ bỏ! Hấn không thể làm một nam nhân dễ dàng chịu thua như vậy, một ngày nào đó, phải hảo hảo cùng Phượng đại tướng quân vui vẻ.

“Hoàng thượng nói như vậy chẳng phải là chiết sát hạ thần? Hay là để ta hầu hạ người đi? Ta sẽ rất nguyện ý mà tuân theo...”

Ngoài miệng dục cự hoàn nghênh (trong lòng rất chán ghét nhưng ngoài mặt vẫn phải giả tươi cười, ngậm bồ hòn làm ngọt chẳng???) mà giả vờ khước từ, trên thực tế Phượng Băng Cao đã bắt đầu cởi ra vạt áo trói chặt hai tay hoàng đế, hấn tin dù cho hoàng đế không bị trói cũng không thể động vào hấn, nói cho cùng hấn chẳng qua là không muốn đả thương đến long thể hoàng đế, không thể vô pháp chế phục như vậy, mà hoàng đế cũng thập phần hiểu rõ nơi này khác biệt mới phải.

Bình pháp có ghi: “Cùng khẩu mạc truy.” (giặc cùng đường đừng truy đuổi)

Người chỉ cần bị dồn ép đến giai đoạn nào đó sẽ phản kháng lại, mà hậu quả của việc phản kháng kia thường làm phe mình hi sinh vô ích, thậm chí còn có thể phải trả giá vô cùng nghiêm trọng, cho nên Phượng Băng Cao hiểu rõ binh pháp thấy hoàn cuộc nên thu quân, để cuộc chiến hi sinh đến mức thấp nhất, đem cách ấy vận dụng đến người cũng tốt.

“Không cần! Trẫm thật thích người biểu hiện thành ý, thế nhưng hôm nay trẫm mệt chết đi, muốn sớm nghỉ ngơi, người chắc hẳn cũng mệt mỗi cả ngày, hay là mau ngủ đi!”

Thoát khỏi trói buộc, hoàng đế lập tức xoay người lại, lui ba bước lớn, bắt đầu chỉnh lý y quan nhếch nhác,

lấy lại chút tôn nghiêm.

Phượng Băng Cao thảnh thơi mà tựa tại cạnh giường, thầm cười hoàng đế kia động tác hoảng hốt, sau đó tầm mắt đi xuống ngắm nơi y phục nhô lên giữa hai đùi của hoàng đế...”Có đúng không... Không phải nhẹn rất khó chịu sao?”

Tuy rằng giọng nói mang theo thương tiếc, nhưng trong lòng lại hưng tai nhạc họa mà thầm nghĩ: “Tự làm tự chịu.”

“Không, sẽ không!” Hoàng đế vội xoay người lấp liếm, lại lui vài bước đi nhanh đến trước cửa tắm điện, vội vàng vàng buông lại một câu: “Người mau chóng nghỉ ngơi đi! Trẫm hồi cung.”

Tiếp đó khẩn trương mở cửa, làm ra vẻ bình thản mà bước ra tắm điện, thân ảnh rất nhanh chìm vào trong bóng tối.

“Ha ha ha ha...”

Phượng Băng Cao rốt cục nhẹn không được mà cất tiếng cười to, ôm bụng ngồi phịch trên giường, cười đến toàn thân phát run.

Gần một khắc sau mới chậm rãi thu lại tiểu ý, lau đi nước mắt vì cười quá nhiều mà chảy ra, thổi tắt đèn, buông màn, chuẩn bị đi ngủ.

“Hừ hừ! Cuối cùng hòa nhau một một, xem người còn dám hay không trở lại cầu hoan? Ha ha...”

Phượng Băng Cao trong lòng vui vẻ chìm vào giấc ngủ... Khi ý thức dần dần đi xa, trong đầu hiện lên một ý niệm: hoàng đế hẳn là an phận rồi a!

16. Chương 15

Beta: Rei Hanazawa

“Thần khấu kiến hoàng thượng, không biết hoàng thượng cấp bách triệu kiến vi thần là vì chuyện quan trọng gì?”

Sắc trời mới tờ mờ sáng, Lý Tu Viễn đã bị truyền triệu đến ngự thư phòng tấn kiến, hẳn đến mà trong lòng thấp thỏm không yên, không biết hoàng đế sẽ xử trí hắn như thế nào.

Hoàng đế vừa mới đại hôn nghênh thú hoàng hậu, chiếu theo nghi lễ Hoàng gia từ trước, phải đại xá thiên hạ, đình triều ba ngày, nếu như không có sự kiện trọng đại chứ thần bách quan không được quấy nhiễu.

Nhưng hoàng đế lại sau đêm động phòng hoa chúc lập tức triệu kiến hần... Không phải là... không đạt được?

Lý Tu Viễn lén lút ngẩng đầu trộm ngắm thần sắc của hoàng đế...

Không xong! Sắc mặt ngưng trọng mà mắt lại có tia máu, xem ra chính là đáng về cả đêm không ngủ, cũng không giống như là do hoan ái cả đêm mà tinh thần không phấn chấn, suy cho cùng người hưởng thụ qua ngư thủy chi hoan (1) sẽ không lộ ra thần sắc mệt mỏi khó coi như vậy... Trái lại dường như giống... dường như giống bị cái kia...

Không thể nào? Chẳng lẽ tướng quân dũng mãnh như vậy, lại có thể áp đảo hoàng thượng sao?!

Lý Tu Viễn tại trong đầu tùy tiện suy đoán, lộ ra vẻ mặt quỷ dị, khiến hoàng đế khó hiểu mà nhìn hần, không rõ hần vì sao thần sắc bất định...

A! Không nên nghĩ lung tung chứ?

Sợ sẽ bị biết chuyện đêm qua ăn thịt baba không được lại phải gặm lương khô (tức là ăn phải quả đắng ý), hoàng đế hắng giọng mở lời nói: “Lý phó tướng!”

“... Vâng, có vi thần.” Lý Tu Viễn vội thu lại tâm trạng nghiêm mặt hưởng ứng.

“Người cũng biết trăm triệu người tới có chuyện gì quan trọng?” Hoàng đế trầm hạ thần sắc, bắt đầu phát ra áp lực.

“Thần ngu muội, thỉnh hoàng thượng nói rõ.”

Hoàng đế ngồi trên loan ý cao cao, dùng ánh mắt thẩm tra xử lý nhìn chằm chằm Lý Tu Viễn đang quỳ phía dưới, hồi lâu không nói, cảm giác này tựa như bị chậm rãi xâu xé khiến Lý Tu Viễn trong lòng không ngừng hoảng sợ, ánh mắt bắt đầu phân li bất định, suy đoán tâm ý hoàng đế muốn gì.

Trong lúc ý nghĩ biến đổi kì quái giữa hai người, thời gian chậm rãi trôi qua, một khắc sau, hoàng đế mới bằng lòng mà bắt đầu đề tài.

“Ân khụ... Đứng lên đi! Lý phó tướng, về chuyện đêm qua người tự mình dò xét hoàng thành cấm cung, trăm có thể không truy cứu... Chỉ có điều, người làm sao báo đáp lòng khoan dung của trăm đây?”

“... Hoàng thượng có chuyện nói thẳng được rồi, thần là võ quan, không hiểu được câu từ hoa mỹ, phô

trường học vấn.”

Sau khi kinh qua ánh mắt lẳng trì như vậy, tin tưởng bất luận kẻ nào cũng không dám làm trái tất cả yêu cầu của hắn. Lý Tu Viễn rất cam chịu mà đáp ứng.

“Được! Nói thẳng.” Lộ ra mỉm cười, hoàng đế rất thẳng thắn nói: “Vây trăm cũng không nhiều lời vớ vẩn, một câu nói thôi, hoàng hậu có nhược điểm gì?”

“Hoàng hậu? Hoàng hậu... Ác! Hoàng thượng là nói tướng quân sao?”

Ai nha! Quả nhiên là chuyện về tướng quân, ngấm lại cũng đúng, hoàng thượng có chuyện quan trọng phải truyền gọi hắn cũng chỉ có việc này, bằng không làm sao mới qua canh năm liền lập tức tuyên hắn tiến cung...

Ôi! Tướng quân quả thật là tai họa! Cư nhiên vào cung lại mang đến cho hắn không ít phiền phức.

Lý Tu Viễn ở trong lòng âm thầm oán giận không thôi, thật không nghĩ tới, đây đều là tự mình gây ra, chẳng trách được người khác.

“Hắn đã là Thiên triều hoàng hậu được chính thức sắc phong, không nên sử dụng danh xưng cũ.” Hoàng đế dừng một chút, lại nói: “Người nhiều năm đi theo bên cạnh hoàng hậu, về việc ấy, nên thận phần hiểu rõ chứ.”

“Vâng, vâng. Nhược điểm của hoàng hậu... Ân... Về phương diện nào đây?”

Lý Tu Viễn tại trong đầu suy tư, chẳng biết hoàng đế dụng ý hỏi như vậy vì cái gì?

Nhưng suy đoán ra, đêm động phòng hoa chúc của hoàng đế khẳng định là không tật mà chết (ý là hỏng cả), không thì làm sao hỏi loại vấn đề này...

Ôi! Lý Tu Viễn không khỏi nhìn bằng ánh mắt thông cảm —— ta biết tướng quân không phải dễ dàng bị xử như vậy mà!

“Nhược điểm của hắn rất nhiều sao? Lại còn có chia ra phương diện nào? Nói ta nghe một chút.” Hoàng đế vô cùng hiếu kỳ, thông thường nói đến nhược điểm nhiều lắm chỉ có một, hai cái chứ?

“Nói nhiều a... Cũng tầm tạm, xem hoàng thượng là nhắm vào phương diện nào mà hỏi a!” Lý Tu Viễn vừa suy tư vừa hồi đáp, “Nếu là phương diện đối xử với mọi người, tướng... Hoàng hậu xử sự rất hòa thuận khách sáo, nhất là phụ nữ và trẻ em, thương tật, càng ôn nhu thương cảm... Trừ chuyện đó ra, người sợ nhất thể công ôn nhu, chỉ cần có người khốc lóc kể lể vài câu với người thì người đã mềm lòng mà cái gì cũng đáp ứng, nhưng, cũng sẽ xem sự tình nặng hay nhẹ, nếu phạm quân pháp, thì ngay cả thân đi nói hộ

cũng không được.”

“Phương diện này trầm rất rõ, rất giống thái độ làm người của hần... Nếu là về phương diện tình cảm thì sao? Hần có từng cảm mến qua người nào? Bên người có từng có... người nào tiếp xúc thân mật?”

Hoàng đế thoáng khần trương hỏi, mấy năm nay hần luôn nghĩ nên như thế nào để loại bỏ làn sóng phản đối, chưa bao giờ nghĩ đến Phượng Băng Cao sẽ chung sống thân mật với đối tượng khác.

“Không có a! Người ở quân doanh đều là một mình, chưa thấy qua người dung nạp ai hầu hạ bên người.”

Lý Tu Viễn hồi tưởng về ngày xưa, hần căn bản là chưa từng nghe qua Phượng Băng Cao đặc biệt quan tâm tới nữ tử nào, ngay cả huynh đệ trong quân thỉnh thoảng hẹn nhau đến kỳ lâu cũng chưa từng đi chung, hại hần có lúc không tránh được phải hoài nghi tướng quân có hay không... ừ... có chút “không được” ...

“Vậy hần từng có thị thiếp chứ?”

“Ác! Hoàng thượng là đang nói các nàng!” Bỗng nhiên tỉnh ngộ, Lý Tu Viễn lúc này mới biết dụng ý trong câu hỏi của hoàng đế, hần lập tức thay Phượng Băng Cao làm sáng tỏ, để tránh bị hoàng đế hiểu lầm.

“Đó là khi sinh thần thứ mười tám của người, lão tướng quân tự chủ trương thay người nạp vào hai thị thiếp, lệnh cha khó trái, hoàng hậu mới dung nạp. Thế nhưng khi hoàng hậu phụng chỉ đến Thanh châu trấn thủ biên cương thì đã cấp một khoảng hồi môn to, đem các nàng đi tái giá, hiện nay bên cạnh cũng không có ai là hồng phần tri kỷ, hoàng thượng có thể yên tâm.”

Nói tước hiệu không quen thật đúng là không thuận miệng, hai chữ hoàng hậu này cùng tướng quân thật đúng là khó đáp, dù sao nam tử xưng Hậu, vẫn rất kì quặc. Lý Tu Viễn một bên cân nhắc từng chữ mà hồi đáp, một bên ở trong lòng nghĩ thầm.

“Có đúng không?” Hoàng đế ôn hoà hạ đi vẻ nghiêm khắc, “Hần có từng nói qua thích nữ tử thể nào không?”

“Tướng... Hoàng hậu chưa từng cùng thần đàm luận chủ đề loại này.”

Lý Tu Viễn có phần xấu hổ, làm sao cùng hoàng thượng thảo luận chuyện riêng tư của tướng quân chứ? Nếu để tướng quân biết được mình bán đứng hần... Trời ơi! Thật là có mấy cái mệnh cũng không đủ chết.

“Lý phó tướng, người hần là rất hiểu tâm ý trầm đối hoàng hậu rất cố chấp, cho nên trầm cũng không nhiều lời, bây giờ hỏi lại người một câu: trầm nên làm như thế nào mới có thể đạt được tâm hần?”

Hoàng đế bước xuống loan ý, đi tới bên cạnh Lý Tu Viễn, thần sắc buồn phiền không thôi, biểu lộ ra nội tâm khó chịu.

“Hoàng thượng, thần cả gan hỏi lại một câu, người có thật tâm?”

“... Trẫm tác phong cường ngạnh có lẽ đã gây nên rất nhiều bất mãn, mà quyết định kiên quyết thú một nam tử làm Hậu càng làm mọi người chê trách, thế nhưng, tâm ý của trẫm đối với Cao có nhật nguyệt chứng giám, tuyệt không phải rắp tâm lừa dối hoặc là giả vờ lừa dối, mà là thật tâm muốn thu cái người phiêu mạt mong manh kia che chở trong lòng, mãnh liệt đến cho dù hắn không muốn cũng quyết không buông tay.”

“Tướng quân... Ách... Hoàng hậu thật đúng là người hạnh phúc! Có thể làm cho hoàng thượng cố chấp như vậy, ha ha ha...” Lý Tu Viễn hài lòng mà thoải mái cười to.

Từ đôi mắt hoàng thượng lộ ra kiên quyết nhưng không gặt người, tướng quân a! Theo ta thấy, phần thắng của người quả thực không lớn! Cho nên, đừng trách thuộc hạ ta phản chiến, ta chính là trung thành và tận tâm mà thay tướng quân mưu cầu hạnh phúc sau này, hơn nữa, ta cũng không có gan ngăn hoàng thượng, thay vì chọc giận thánh ý, chi bằng thuận thế tương trợ, đạt được nhân duyên tốt đẹp, nếu như tướng quân trách tội xuống, dù sao cũng có hoàng thượng là khối kim bài miễn tử che ở phía trước, hắn tính sao cũng cho rằng thập phần có lợi.

Lý Tu Viễn không phụ ủy thác mà quyết định lửa cháy thêm dầu, giúp hoàng đế lấy được lòng Phượng hoàng hậu.

“Hoàng thượng, xin ghé tai lại, hãy lợi dụng nhược điểm dễ mềm lòng của hoàng hậu...” Lý Tu Viễn tiến lên một bước kề bên tai hoàng đế nói nhỏ, nói xong khiến hoàng đế liên tiếp gật đầu, hai người đều lộ ra dáng tươi cười sâu sắc...

Phượng hoàng hậu, cẩn thận a!

Rùng mình một cái, tay bắt giắc kéo cao ti bị (chắn bằng tơ tằm) trên người, Phượng Băng Cao từ trong mộng chuyển tỉnh, chậm rãi mở mắt.

Ấn a... Giờ nào rồi?

Hắn miễn cưỡng ngáp một cái, vươn vai, tiếp đó chống người, lấy tay vén màn, nheo mắt nhìn ánh sáng chiếu qua song cửa.”Ấn... Có lẽ mới giờ mao... A a... Muốn ngủ quá, đêm qua làm cho hoàng thượng ồn ào đến khuya như vậy, ngủ thêm một tí là được rồi.”

Trở người, kéo ti bị ôm vào trong ngực, Phượng Băng Cao thoải mái hừ một tiếng, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp.

Một khắc, hai khắc, ba khắc... Phượng Băng Cao liên tục trở mình qua lại trên giường, chính là không sao ngủ được, cuối cùng tuyệt vọng xoay người xuống giường, định sơ tẩy (rửa mặt chải đầu).

Rõ ràng mệt mỏi, sao cứ ngủ không được chứ? Trong đầu dường như đè nặng chuyện gì, rầu rĩ mà không thể nói rõ, dường như có dự báo chẳng lành... Phụng Bạng Cao lắc lắc đầu, ngẫm chế giễu tự mình quá nhạy cảm, nghi ngờ quá mức.

Vắt khô khăn lau đôi mắt còn buồn ngủ, sau đó uống chén trà để làm mát cổ họng khô khốc, Phụng Bạng Cao thay ngoại bào, đi ra khỏi tắm điện, chuẩn bị đi đến nội uyển, thuận đường dần dần làm quen với môi trường xung quanh.

“A... Thật sáng khoái.”

Thả lỏng tâm trạng, Phụng Bạng Cao thoải mái dạo bước tại đình các, hưởng thụ ánh mặt trời buổi sớm ấm áp cùng không khí trong lành.

Lững thững chuyển qua một con đường mòn, tùy ý nhìn trái phải hai bên mặt tường mỹ lệ dùng đá lưu ly ghép lại, thăm ca ngợi công tượng (thợ thủ công) khéo léo.

Bỗng nhiên, cảnh tượng rộng mở, Phụng Bạng Cao trước mặt bày ra một rừng trúc thanh nhã, trong rừng trúc thấp thoáng có thể thấy được một ngôi nhà gỗ phong cách cổ xưa thanh nhã, bốn phía có dòng suối nhỏ xoay quanh, tiếng nước róc rách thấm vào tâm hồn Phụng Bạng Cao.

Nơi này phẳng phát một u cảnh thế giới khác, cùng kiến trúc hoa lệ tinh xảo khắp nơi trong cung rõ ràng khác biệt.

“Đây là tâm ý người đối với ta sao? Hoàng thượng...”

Thấy cảnh này, lệ chậm rãi từ đôi con ngươi đen nhánh tràn ra, theo gương mặt mịn màng rơi xuống, Phụng Bạng Cao trong lòng cảm thụ được rung động to lớn, bản thân bất lực mà rơi lệ vui mừng, ký ức ngày xưa rõ ràng hiện về, ngày hân cùng hoàng đế mới quen nhau.

Năm ấy hân mười bốn tuổi, đi cùng phụ thân vào cung báo cáo công việc, gặp cửu hoàng tử vừa mới mười tuổi...

“Người là ai?” Giọng trẻ con uy nghiêm vượt quá tuổi.

“Thần là con của Ký Viễn tướng quân —— Phụng Bạng Cao, ra mắt cửu điện hạ, thần phụng chỉ đảm nhiệm thị độc (2) của điện hạ, sau này cùng với điện hạ tại Thanh Duyệt điện đọc sách.” Cảm thụ được người kia tôn quý uy nghi, bất giác, Phụng Bạng Cao quỳ xuống, xác định rõ ranh giới chủ tớ, bước ngoặt gặp gỡ giữa hai người bắt đầu.

Nhưng, từ đó đủ loại sự kiện phát sinh xem ra, có lẽ đây là khởi đầu sai lầm... Phụng Bạng Cao lộ ra nụ cười châm biếm, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cảm thấy hồi ức vừa ngọt ngào vừa đau khổ ùa về trong đầu.

“Cao sau này muốn cái gì? Vinh hoa phú quý? Quyền cao lộc hậu? Tơ lụa mỹ đoạn? Khuynh quốc giai nhân? Danh tiếng hơn người?”

Cửu hoàng tử ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, khẩu khí nghiêm túc hỏi khiến người ta vừa yêu thương vừa buồn cười.

“Vì sao lại hỏi?”

“Trả lời đi!”

“Vâng, vâng! Thần nghĩ... Ân... Không cần quyền cao lộc hậu, cũng không cần hưởng thụ vinh hoa phú quý, thần thầm nghĩ sau khi báo ân quốc gia, tìm một rừng trúc thanh u, một gian phòng nhỏ, khi nhàn hạ thì đọc điển chương, sống đời ở ẩn khoan thai, có thể bên cạnh có một vị tri kỷ bầu bạn, như vậy, đã đủ rồi.”

“Mong muốn thật nhỏ thật bình thường, Cao, khí phách của ngươi chưa đủ.”

“Ha ha... Điện hạ hiện nay còn nhỏ, đương nhiên không thể lĩnh hội tinh diệu bình thường. Kỳ thực, sau khi phồn hoa tan mất cuối cùng sẽ chỉ còn những thứ bình thường, đây là quy luật vạn vật luân hồi, thần chỉ là thuận theo mà thôi.”

“Vẫn không hiểu! Chỉ có điều, nếu Cao thích cuộc sống loại này, ta đây nhất định cũng không phản đối.”

Dừng một chút, hoàng tử bé ra vẻ người lớn nói: “Sau này ta sẽ làm một rừng trúc thật to, tiếp đó là gian phòng, bên trong toàn là điển chương thư quyển, cho ngươi vui lòng.”

“Đa tạ ân điển điện hạ.”

“Ta là nói thật!”

“Vâng, vâng, thần biết rồi. Đến đây, điện hạ, thỉnh người giải thích một chút Kinh Thi – quốc phong thiên – tương trọng tử lý ‘Tương trọng tử hề, vô du ngã lý, vô chiết ngã thụ kỷ. Khởi cảm ái chi? Ủy ngã phụ mẫu!’ Ý nghĩa đoạn này.”

“Cao, ngươi hãy nghe ta nói! Ta là rất nghiêm túc, ngươi phải nhớ kỹ!”

“Biết rồi, biết rồi, thần không dám quên...”

Nhìn rừng trúc này, Phượng Băng Cao cuối cùng nhận thức được tâm ý nồng nàn của hoàng đế.

Hoá ra... Hoá ra hoàng thượng thực sự rất sớm, rất sớm đối hẳn nỗ lực thật tình, là hẳn quên mất tâm ý này, là hẳn không thêm chú ý đến nỗ lực của người, hoàng thượng... Thần, không đáng, không đáng...

Ánh dương xuyên thấu rừng trúc, rơi trên người Phượng Băng Cao, hẳn lại hoàn toàn không biết mà si ngốc đứng nguyên một chỗ, rơi vào nỗi niềm hồi tiếc tràn đầy cùng với cảm động.

(1) ngư thủy chi hoan: chỉ tình cảm vợ chồng thân mật hài hòa

(2) thị độc : gần như là học cùng các hoàng tử, là đọc sách cùng rồi giảng giải ý nghĩa cho ý

17. Chương 16

Beta: Rei Hanazawa

Đằng đằng đằng... Tiếng bước chân nho nhỏ từ phía sau truyền đến, Phượng Băng Cao vội thu lại tâm tình kích động, chậm chậm định thần lại, hẳn lòng tràn đầy mong đợi mà xoay người, suy đoán người đến phải chăng là hoàng đế...

“Nô tỳ bái kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên thiên tuế.” Một nhóm ước chừng sáu bảy cung nữ đồng loạt quỳ dưới thân hành lễ.

“... Miễn lễ, đứng lên cả đi!” Nghe danh xưng xa lạ, Phượng Băng Cao có chút kinh ngạc, thích ứng một hồi mới hiểu rằng các nàng gọi hẳn, “Đừng gọi ta là Hoàng hậu nương nương, hãy gọi là Phượng tướng quân đi!”

“Nô tì không dám!” Chúng cung nữ vừa mới đứng dậy lại kinh hoảng quỳ trên mặt đất thỉnh tội.”Nếu bất kính như thế, chúng nô tì sẽ bị hoàng thượng quở trách, thỉnh nương nương đừng giận nô tì!”

“Quên đi, quên đi, không phải vấn đề lớn, không cần kinh hoảng như vậy, đều đứng lên đi!” Phượng Băng Cao chính là chán ghét những lễ nghi phiền phức trong cung này, cho dù trải qua bao lâu vẫn không thể thích ứng.”Các người có chuyện gì sao?”

“Vâng! Đa tạ nương nương!” Chúng cung nữ tạ ân thỉnh thân.”Khâm công công lệnh nô tì đến thỉnh Hoàng hậu nương nương đến Hi Trữ điện dùng bữa, ngoài ra, Hợp phi nương nương dẫn theo tam phi, ngũ tần, thất tiệp dư, thập nhị mỹ nhân cũng đang ở trong điện kính chờ đợi nương nương.”

“Vậy sao? Ta biết rồi, các người dẫn đường đi!”

Hợp phi tự nhiên dẫn theo nhiều người như vậy đến đây? Toàn bộ phi tần ngũ phẩm trở lên đều tề tựu, đây là dụng ý gì?

Thị uy? Hay là chế giễu? Cố tình đến xem rốt cuộc là nam tử thế nào, lại có thể mê hoặc hoàng đế mà phong Hậu sao?

Mặc kệ mục đích là gì, Phượng Băng Cao cũng không định tỏ ra yếu kém, lại càng không muốn cho người chế giễu.

Nếu không thoát được vận mệnh nhập cung làm hậu, vậy hân cũng chỉ có thể đối mặt hiện thực...

Trước kia hân từng nghe qua trong hậu cung tranh đấu gay gắt, trong lòng mặc dù thập phần không đồng ý, nhưng đó là chuyện riêng của hoàng đế, không phải chuyện mà thần tử có thể can thiệp, hiện nay, đã gánh vác danh hiệu hoàng hậu, tam cung lục viện đương nhiên dưới quyền hân, được rồi! Để hân hảo hảo mà chấn chỉnh sửa đổi hậu cung, cho hoàng đế hiểu được việc cố chấp để một nam tử làm hoàng hậu sẽ có kết quả gì, nếu dám có cái gì bất mãn, cùng lắm thì đưa hân sung quân đi biên cương thôi!

Cũng tránh hân nội tâm dày vò, e sợ nguyên nhân phong hậu là chuyện thẹn với Phượng thị liệt tổ.

Ôi! Không ngờ chiến tranh chân thương thực đạn đánh xong còn phải đối mặt nội cung tranh đấu văn minh chiến, xem ra, đời người thật đúng là tranh đấu mãi không xong.

Tuy rằng với tính cách đậm bạc của hân vốn không hợp, nhưng thân ở hồng trần nếu không bị hồng trần nhiễu nhương, e rằng chỉ là xa cầu (nguyện vọng khó có thể thành sự thực), phạm phu tục tử như hân cuối cùng không thể tránh được, nếu không muốn nước chảy bèo trôi (thuận theo), buộc lòng phải tận lực chống lại.

Phượng Băng Cao lưu luyến nhìn lại nơi ẩn cư thanh tĩnh kia một cái, cổ nén khát vọng thâm kín, bất đắc dĩ mà xoay người rời đi, chuẩn bị chứng tỏ bản lĩnh.

Trận này thật đúng là không được khinh thường!

Phượng Băng Cao chậm rãi bước đi thông thả vào chính điện, trước mặt trái phải hai bên ngồi đầy cung tần y phục hoa lệ, xinh đẹp vô cùng, người người trên mặt đều lộ vẻ sương lạnh, thậm chí còn có phi tần thấy hân tiến vào điện thì trừng mắt nhìn.

Lại ngẩng đầu nhìn phía trước, một nữ tử người đầy quý khí châu sức đang ngồi tại loan ý hoàng hậu thái độ cứng nhắc bệ vệ như tư thái của người làm chủ trong cung, đôi mắt đẹp liếc nhìn hân, vẻ mặt kia biểu đạt vẻ khinh miệt kỳ thị.

Kia chắc là Hợp phi được đương kim hoàng thượng sủng ái nhất? Nếu không thì sao dám như thế làm càn?

Thân là cung phi lại dám công khai ngồi trên loan ý của hoàng hậu?

Nếu không bị chiều đến hư, quyết không đến mức dám cả gan làm hành động ngông cuồng ấy... So bì tị nạnh với người khác, ngược lại lộ ra bản thân khí độ hẹp hòi, thiếu rộng lượng.

Phượng Bạng Cao trong lòng hiểu rõ, các nàng ấy lần này đến đây, cũng không phải mục đích đơn thuần triều kiến như vậy.

“Hoàng hậu nương nương, người sớm tinh mơ đi đâu vậy? Nô tài tìm thật lâu, các vị nương nương cũng đợi đã lâu, định kiến lễ hành nghi (thực hiện nghi thức ra mắt của kẻ dưới với người trên) với Hoàng hậu nương nương.”

Khâm công công nhanh tay lẹ mắt vội bước xuống hành lễ, sít chặt bầu không khí, cùng lúc nhắc nhở chúng cung tần người trước mắt chính là đường đường chính chính nhập cung, không phải là nam sủng thấp kém bình thường.

“Thật có lòng đến đây kiến lễ sao? Nếu là vì kiến lễ mà đến, tại sao sau khi ta tiến vào chính điện, lại không một người đứng dậy chứ? Chẳng hay cung chế quy định như vậy sao?”

Phượng Bạng Cao tao nhã mím môi cười, dáng tươi cười mang theo ba phần giận giữ bảy phần đùa cợt, khiến không ít mỹ nhân lập tức hoảng hốt mà đứng dậy quỳ lễ, lòng thấp thỏm lo âu, thấy con người trước mắt tư thế oai hùng hiên ngang, cử chỉ đoan chính thanh nhã cao quý, các nàng liền biết bản thân là thế nào cũng thua kém, chớ trách hoàng đế nổi cơn điên đường như đem hết thủ đoạn, chỉ để đạt được con người như tiên giáng trần này, các nàng, lấy cái gì mà tranh?

Hợp phi cao cao ngồi tại loan ý, tam phi khác – Đức phi, Cẩn phi, Hiền phi lại ngồi tại kỳ hạ thủ (mấy cái ghế ở đầu hàng dưới ý), tam phi mở to mắt thấy các cung tần khác đều quỳ xuống hành lễ, không khỏi chủ ý luống cuống, vội ra hiệu Hợp phi ngấm lại biện pháp, nếu không thì mục đích các nàng cùng đi đến đây ra oai phủ đầu chẳng phải công cốc?

Hợp phi ở trong lòng âm thầm cười nhạt, lũ vô dụng ngu xuẩn này, tùy tiện nói một hai câu đã đem các nàng hù dọa thành bộ dạng này, sau này có thể thành đại sự gì, chớ trách cuối cùng tranh không được tâm hoàng đế.

Không thể suy đoán ý bề trên, tranh sủng cái gì chứ?

“Phượng tướng quân, người thân là trọng thần Thiên triều, bảo cương vệ quốc, cống hiến rất nhiều, sao bây giờ lại làm điều ngang ngược, mị hoặc hoàng thượng, thân là nam tử lại nhập cung phong Hậu? Người làm như vậy không có lỗi với Phượng thị tổ tiên lịch đại trung liệt cùng Đại Thiên hoàng triều chư vị tiên đế sao? Chẳng phải là muốn bại hoại cơ nghiệp tổ tiên sáng lập?”

“Hợp phi nương nương, nói thể phạm thượng, đừng nói nữa...”

Khâm công công lập tức tiến lên khuyên, ý của hắn hoàn toàn muốn tận tình khuyên bảo, hiểu rõ lời này chính là phạm vào tội kỵ của hoàng đế, hơn nữa dùng “Phượng tướng quân” là danh xưng cũ của hoàng hậu, chẳng phải tuyên bố nàng không thừa nhận sắc phong của hoàng đế sao?

Phượng Băng Cao ngăn Khâm công công khuyên can, cười cười, biểu thị hắn sẽ không để ở trong lòng, muốn Khâm công công lùi về một bên đừng can dự vào.

“Hợp phi đã chụp lên ta cái tội danh này thật lớn a! Ta không có bản lĩnh lớn như vậy, nếu không phải hoàng thượng tận lực tương bức, ta có gì để mình thân là nam tử lại nhập cung, tự làm trò cười?”

“Lại còn *cưỡng từ đoạt lý*? Rõ ràng là ngược lại! Trách nhiệm triều thần ở chỗ nào? Ngoại trừ tận tâm vì nước ra, phải giám sát hoàng thượng, nếu hoàng thượng có chỗ suy nghĩ chưa tốt, nên tận tình khuyên nhủ mới phải, hành vi Phượng tướng quân bây giờ, chẳng phải không làm tròn bổn phận?”

Hợp phi giấu đi tiểu ý, lạnh lùng lớn tiếng khiển trách, hé ra mặt cười tràn ngập đồ kỵ khó coi, khiến mọi người kinh hãi, bốn phía cung tần đều nơm nớp lo sợ quỳ phục trên mặt đất, không dám lên tiếng.

“Hợp phi nói đúng, quả thực là không làm tròn bổn phận, không biết Hợp phi có kiến nghị gì?”

Phượng Băng Cao không nhanh không chậm mà hồi đáp, thái độ chẳng mấy may dao động vì Hợp phi quả trách.

“Tướng quân quả nhiên đã từng là danh tướng, rõ ràng thông hiểu lý lẽ như vậy, bản cung cũng không dùng nhiều lời, tin người tự mình hiểu nên làm như thế nào chứ?”

Một câu nói xong vừa tán dương vừa châm biếm, rõ ràng trong khen ngợi ngấm mĩa mai, Hợp phi âm thầm thích thú, cho rằng Phượng tướng quân này chỉ thường thôi, nói nặng một chút khiến cho hắn biết khó mà lui.

“Đương nhiên hiểu rõ...” Dùng một chút, Phượng Băng Cao vẫn như cũ mỉm cười tao nhã, không chút tức giận.

“Từ nay về sau, ta sẽ để ý việc hậu cung hơn, cũng sẽ hết sức tận lực hoàn thành chức trách chăm sóc hoàng thượng, suy cho cùng hoàng hậu là người đứng đầu tam cung lục viện, nếu không hảo hảo quản lý, chẳng phải sẽ để những phi tần không hiểu cung nghi vô cớ phạm thượng, kín đáo mạo phạm?”

“Người, người nói cái gì?!” Hợp phi ghen lời mà giận dữ nhìn Phượng Băng Cao, vẻ phẫn hận kia thật là kinh khủng, tựa như muốn hung hăng xé xác hắn ra.

“Quy nghi trong hậu cung ra sao, Hợp phi nên thận phần hiểu rõ, hình phạt ngộ nghịch với hoàng hậu nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ... Nhưng trục xuất cung đình là rất dễ, cũng không cần qua hoàng thượng... Hợp phi rất hiểu ta đang nói cái gì chứ?”

Dáng vẻ tươi cười, Phượng Băng Cao ánh mắt như kiếm mà đảo qua tứ phi, ngoại trừ Hợp phi tự mình cố gắng bình tĩnh chống đỡ ra, còn lại tam phi sớm đã dao động trước khí thế không nộ mà uy ấy, chân nhũn ra, phủ phục xuống đất.

“... Người, người chỉ bằng nam sủng thấp hèn, lại dám như thế kiêu ngạo?” Hợp phi vẫn không ngừng chửi mắng to tiếng, sớm mất đi dáng vẻ ung dung.

“Phượng thị ta nhiều đời làm quan trong triều, đời đời trung lương, tận tâm vệ quốc, thay Thiên triều gây dựng đại phiên giang sơn (đất nước rộng lớn), có công với triều đình, huyết hồ trong huyết mạch còn chảy huyết thống hoàng thất, không phải là thứ nam sủng thấp hèn gì. Ngay cả ta lấy thân nam tử nhập cung, cũng là kiêu ngạo từ đại môn tiến vào, danh chính ngôn thuận mà nắm giữ ngôi vị hoàng hậu, thống lĩnh tam cung lục viện, sao lại nói kiêu ngạo?”

“Người còn nguy biện? Riêng chuyện thân nam tử mà trèo lên ngôi hậu đã là nghịch tố, trên đời há lại có đạo lý nam tử làm hậu?!”

“Vậy chỉ có thể nói hoàng thượng thủ đoạn cao siêu.” Phượng Băng Cao bắt ngờ lộ ra cười khổ.

Ôi! Ai biết buồn khổ trong lòng hần chứ? Có thể nữ tử trong thiên hạ này đều yêu thích và ngưỡng mộ tình cảnh của hần, nhưng hần một chút cũng không thích!

“Có ý gì?! Người đừng đem trách nhiệm quy hết lên người hoàng thượng, rõ ràng chính là người không biết xấu hổ, yêu mị hoàng thượng...”

“Thật vô cùng láo xược.” Phượng Băng Cao lãnh hạ giọng nói, quyết định không nhiều lời qua lại. “Ta vốn định cho qua việc này, không đáng truy cứu, nhưng hôm nay dễ dàng tha thứ hành vi láo xược của người như vậy, ngày khác làm sao phục chúng? Khâm công công!”

“Có nô tài! Nương nương có gì phân phó?” Khâm công công cấp bách bước lên phía trước.

“Chiếu theo lễ chế, hậu cung hàng năm bổng ngân bao nhiêu?”

“Bẩm nương nương, hàng năm ước chi năm trăm vạn lượng bạc.”

“Nhiều như vậy?” Hần biết là không ít, nhưng số tiền này quả cao hơn hần phỏng đoán. “Đợi lát nữa người đem trình lên chi tiết, cũng đem toàn bộ nhân số phi tần, cung nữ, thái giám trong cung kiểm tra thử xem, hậu cung này cần phải hảo hảo chỉnh đốn một phen.”

“Vâng! Tuân chỉ.”

“Về phần lược thi bạc trừng... Khâm công công, đem chi tiêu của các điện, các viện trong hậu cung cắt đi

một nửa, chuyển đến Sâm châu cùng Đàm châu cứu trợ thiên tai, năm nay lũ lụt nghiêm trọng, đúng lúc có thể cứu dân bị nạn, kiến thiết địa phương.”

“Vâng! Nô tài lập tức truyền lệnh.”

“Quý tha ma bắt Phượng Băng Cao! Người nhất định ức hiếp bản cung đến bước này?!”

Hợp phi cuối cùng mất đi kiềm chế mà ra sức tiến lên muốn bắt được Phượng Băng Cao, hấn một cái lắc mình né qua, không đáng xung đột.

“Bình tĩnh một chút! Đừng mất tư cách khiến người chê cười, nữ tử yếu đuối như người không thể động đến ta, khuyên người tự trọng.”

“Hừ! Bản cung không liều mạng với người không được!”

Hợp phi bỗng nhiên đuổi đánh khắp nơi, không chút để ý đến thể diện, các cung tần xung quanh đều né tránh, hoảng sợ thét chói tai, Phượng Băng Cao rất bất đắc dĩ, đành phải không ngừng lùi về sau, tránh né công kích.

Mất thấy thối lui ra đến chính điện, Hợp phi vẫn không ngừng tiến đến, Phượng Băng Cao đang nghĩ có nên hay không gọi vệ binh đến đây ngăn cản, một đôi cánh tay vững chắc từ phía sau kéo lấy eo hấn ôm vào trong lòng, theo đà ấy, hấn phải dựa vào trên lồng ngực rộng rãi rắn chắc.

“Dừng tay! Đang làm cái gì đây?!”

Một tiếng hét lớn uy nghiêm truyền đến, các cung tần ngừng kêu gào, cũng chấn động Hợp phi tay phải đang vung lên.

“Hoàng thượng?!”

“Hoàng thượng?!”

18. Chương 17

Hoàng đế cùng Lý Tu Viễn mưu đồ bí mật một phen, đang kích động vội vàng đến Hi Hoàng cung, chuẩn bị cùng mỹ nhân dùng bữa sáng, ra vẻ ân cần, kiểm tra thử phương pháp hai người nghiên cứu có hiệu quả hay không... Nào ngờ, lại gặp phải tình cảnh hỗn loạn này...

Thực sự là to gan, lại có thể không qua hấn cho phép mà tự tiện đến Hi Hoàng cung làm càn, trong mắt còn có tồn tại hoàng đế là hấn không?

Lửa giận điên cuồng tự trong lòng mãnh liệt dấy lên, đối tượng phát tiết là cung tần tập trung tại hiện trường.

“Hoàng thượng! Nô tì... Nô tì oan ức quá a... Người nên vì nô tì làm chủ... Ô ô...”

Tựa như điện quang hỏa thạch bàn, Hợp phi lập tức nhào tới trước mặt hoàng đế, cũng âm thầm xé rách ngực áo, tạo ra vài đạo vết thương, tiếp đó ôm chân hoàng đế nũng nịu khóc lóc kể lể oan ức.

Loại khóc kể này là rất chú trọng kỹ xảo, không thể gào khóc, cũng không thể nghẹn ngào thất thanh, càng không thể nước mũi nước mắt lan tràn, những thứ ấy chẳng những sẽ phá hoại mỹ cảm mà còn làm cho đối phương cảm thấy phiền phức, nếu muốn đạt đến hiệu quả tốt nhất, tư thế nhất định phải ưu mỹ, như là không xương mà gục tại trên thân nam nhân, vẻ mặt như hoa kiều mị ngẩng lên, nghiêng một góc 45 độ, viền mắt phải óng ánh châu lệ, cái miệng nhỏ nhắn khê dấu ra, lời nói nhỏ nhẹ kể rõ uất ức, như vậy, không có bất luận nam nhân nào lại không thương tiếc, nhất định sẽ nhẹ giọng dỗ dành, chiếm được đồng tình.

Đối với việc ấy, Hợp phi chính là cao thủ, đã sớm rèn luyện toàn thân bản lĩnh, thường mượn chiêu ấy để đạt được mục đích, lật đổ vô số địch thủ.

“Người ta, người ta hảo ý mang theo tỷ muội các cung đến đây hướng hoàng hậu chào hỏi, sao biết hấn không cảm, còn muốn lấy quyền thế lăng nhục nô tì... Hoàng thượng, người xem vết trảo trên người nô tì, đau quá a! Người nên thay nô tì làm chủ...”

Hợp phi ra vẻ hiền lành liên tục chạm vào hoàng đế, nỗ lực đổi trắng thay đen.

Tốc độ trở mặt thật nhanh a! Phượng Băng Cao khen ngợi mà nhìn trước mắt khuôn mặt nguyên là như hung thần ác sát lập tức thay thành nét mặt yêu kiều lê hoa đài lệ, bản lĩnh này có thể nói là nhất tuyệt.

Hấn không phải không có năng lực xử lý loại tình huống này, song vẫn như cũ án binh bất động mà tựa vào lòng hoàng đế, hấn muốn biết hoàng đế xử lý như thế nào loại tình cảnh này, là sẽ bênh vực hấn? Hay là tin vào Hợp phi nói?

“Hoàng thượng, hoàng thượng, người sao không nói lời nào? Người cứ như vậy mặc cho người khác hiếp đáp nô tì? Hoàng thượng...”

“Câm miệng! Người xem trẫm là lão thất phu ngu đần vô năng sao? Hay là có mắt không trông? Tự tiện rơi hai giọt nước mắt sẽ tin người? Trẫm rõ ràng thấy người dương tay đánh người, sao ngược lại đứng lên cáo trạng trước, rắp tâm vu cáo hãm hại hoàng hậu sao?! Đáng chết! Trẫm hận nhất trong hậu cung cấu kết với nhau mưu tính hại người, rõ là tự tìm đường chết!”

Hoàng đế giận dữ, một cước đá văng Hợp phi, chán ghét người kia làm ra dáng vẻ nhu mì.

“Đừng thô bạo như vậy, nàng dù sao cũng là nữ tử yếu đuối!”

Phượng Băng Cao kinh hô, nhìn Hợp phi té rớt trên mặt đất, hoa dung thất sắc, trong lòng nổi lên thương hại, vẫn là phi tử yếu điệu, cho dù có sai, cũng không cần phải động thủ, sao chịu đựng được một đá như vậy, hắn vội đẩy hoàng đế ra tiến lên xem xét Hợp phi có hay không bị thương, chứng phi tần bên cạnh đều cúi đầu khóc không thành tiếng, không dám lên tiếng khuyên tha, để tránh lửa giận cháy lan.

“Cao, ngươi cần gì xin hộ nàng? Tiện nhân này dám đối với người vô lễ, miệng nói lời ngông cuồng, trẫm vả cái miệng tạo thị phi kia, xem nàng còn có dám hay không làm loạn?”

Hoàng đế giận đỏ mắt, mất lý trí, thầm nghĩ đem Hợp phi băm thây vạn đoạn.

Hắn tiến lên giật lại Phượng Băng Cao, theo đó lại dùng lực hướng phía bụng Hợp phi mà đập, Hợp phi chịu lực, khóc lóc kêu đau, thân thể lăn qua lăn lại, lăn đến dưới loan ý mới dừng, búi tóc tán loạn, hồng trang thoát tá, châu sức rơi xuống, hoa phục vỡ tan, toàn thân phát đau, thảm hại cực kỳ, toàn bộ dáng vẻ nhu mì tất cả đều bị hoàng đế đá cho mất hết.

Nhìn cảnh ấy, không ai dám tiến lên khuyên ngăn hoàng đế cũng không dám nâng dậy Hợp phi, chỉ có thể yên lặng nhìn Hợp phi ôm thân thể nằm trên mặt đất kêu rên.

“Đừng! Nàng chịu không dậy nổi! Ta đã khiển trách qua, người động thủ lần nữa chẳng lẽ không phải vô ích?”

E sợ hoàng đế lại lần nữa thi bạo, Phượng Băng Cao vội ôm cánh tay hoàng đế ngăn cản hấn tiếp tục tiến lên, đồng thời sử dụng ánh mắt ra hiệu Khâm công công nâng Hợp phi dậy.

“Người mềm lòng không tính toán, nhưng khó bảo nàng đã tâm che đậy, ngày sau lại làm hại người! Trẫm rất hiểu rõ tính đáng sợ của ghen ghét, vì trừ tai họa về sau, cần phải lập tức đem các nàng trục xuất cung đình, cách đi sắc phong, biếm làm thường dân!”

Hoàng đế hung hăng nhìn chằm chằm những phi tần này, may may không có nửa phần thương tiếc, một lòng chỉ nghĩ đến làm sao bảo hộ Phượng Băng Cao, không cho hấn gặp phải bất luận hãm hại gì.

“Không được, Hợp phi chẳng qua là nhất thời mất kiểm soát. Hoàng thượng, người thân là ngôi cửu ngũ, chương lý thiên hạ vạn sự, mà ta thật may mắn, được người phong làm hoàng hậu, đã là hoàng hậu, cần phải mẫu nghi thiên hạ, quản lý tam cung lục viện, đây là trách nhiệm cùng quyền lợi của ta, xin người đừng vượt qua phân giới, việc hậu cung thì giao cho ta giải quyết đi!”

Phượng Băng Cao một bên dùng giọng nói nhẹ nhàng trấn an hoàng đế, một bên phát tay bảo mọi người rời đi.

“Các người còn không mau lui ra? Đừng làm cho hoàng thượng phiền muộn trong lòng nữa, tất cả đều lui! Khâm công công, gọi ngự y cho Hợp phi nương nương xem thương thế, đừng để lại bệnh căn, hầu hạ cho tốt vào.”

“Vâng! Nô tài lập tức đi làm!”

“Tạ ơn hoàng thượng ân điển! Tạ ơn hoàng hậu ân điển!”

Mọi người nhanh chóng dìu Hợp phi tạ ân lui ra, không dám dừng lại, chỉ chốc lát, trong phòng to như vậy chỉ còn lại hoàng đế cùng Phượng Băng Cao.

“... Cao, người thật nghĩ vậy chăng? Cũng biết lời này nói ra hậu quả là gì?”

Hoàng đế đại hỉ, hần cần phải làm rõ ý nghĩa của lời nói đó chứ?

Chỉ có điều, sao trải qua một đêm hần lại đòi tính? Đêm qua còn liều chết chống lại như vậy... Nghi hoặc chợt lóe lên, hoàng đế kiềm nén phần khởi, bình tĩnh hỏi: “Người không nuốt lời? Đều suy nghĩ cẩn thận rồi chứ?”

“Rồi, ta đã tỉnh ngộ, nguyện ý thần nhiên tiếp nhận tình huống hiện tại, bây giờ hướng người xin một ân điển, tha cho Hợp phi cùng chúng tần đi?”

Mặc kệ đúng sai, hần đã mất đường lui, không thể làm gì khác hơn là đối diện với phần tình cảm này.

“Cao, người nếu quá mềm lòng chính là sẽ gây ra hậu họa vô cùng.” Hoàng đế không nhắc tới tán thành mà trở tay ôm Phượng Băng Cao.

“Sẽ không đâu, mười năm soái lĩnh, cái gì hung thần ác sát chưa thấy qua, cái gì tình cảnh nguy nan không gặp qua, sớm đã luyện toàn thân bản lĩnh, hoàng thượng, người đừng để tâm đến việc này, ta sẽ hảo hảo xử lý.”

Kéo kéo ống tay áo của hoàng đế, Phượng Băng Cao tỏ ý hoàng đế buông hần ra, ở trong sảnh đường ôm ấp còn thể thống gì?

“Thật không muốn trăm thay người ra mặt?”

Hoàng đế không muốn buông tay khỏi vòng eo nhỏ nhắn kia ra, hần rất thích cảm giác ôm thắt lưng kia, không giống nữ tử mềm mại đầy đà, mà là có khả năng xuyên thấu qua lớp vải mỏng cảm thụ được sự mềm dẻo của cơ thể, cảm giác hần thật gây, làm tâm kẻ khác khó nhận, rất muốn nắm giữ.

“Không nên! Ta lấy thân nam tử nhập cung đã rất bị người chê trách, nếu ở giờ phút nhạy cảm này hạ trục phi tần ra cung, chẳng phải là khiến người chê cười? Thêm một chuyện không bằng ít một chuyện, người cũng đừng hao tâm tổn trí.”

“Ý người chính là...” Hoàng đế mềm giọng, bắt đầu sử dụng thủ đoạn dụ dỗ. “Cao, trầm nghe lời như vậy, cuối cùng có thể khen thưởng không?”

“Muốn khen thưởng cái gì?” Hồ nghi nhìn khuôn mặt ửng hồng quý đệ kia, Phượng Băng Cao phỏng đoán ý tứ hoàng đế.

“Một cái... hôn, có thể chứ?” Hoàng đế thấp thỏm hỏi, tràn đầy chờ mong rồi lại không dám hy vọng xa vời. Phượng Băng Cao sẽ dễ dàng đồng ý, trong lòng ngầm hạ quyết tâm, cho dù bị đánh chết cũng phải hôn một cái.

Phượng Băng Cao nghe vậy cảm thấy lúng túng tức giận, người này sao đã xà tùy còn như vậy, cho chút ít ân huệ liền muốn lợi dụng?

Đường đường đế hoàng lại có thể đi làm hành vi lưu manh còn đồ kia?

Nhân thần rùng mình, đang muốn nổi giận, trong nháy mắt lại nghĩ đến gian phòng nhỏ trong rừng trúc kia, nhu tình tự trong lòng hiện lên, hoàng đế đối mình dụng tâm cùng coi trọng là thật, những lời tùy tiện của mười năm trước lại có thể ghi nhớ không quên, đủ thấy chân tâm.

Người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình?

Nhất là khi biểu hiện tình cảm của hoàng đế đến hần lại mãnh liệt như vậy...

Cảm thấy băng trong lòng dần tan, cuối cùng làm cho hần có ý niệm lấy thân nam tử tiếp nhận ân trạch, tuy chỉ là chột lóe rồi biến mất, lại khiến hần thấy rõ lý trí bị giam cầm đang dần buông hạ —— cấm kỵ, nguy hiểm, điên cuồng, nhưng có lực hấp dẫn chết người, kẻ khác muốn đắm chìm vào trong đó.

Phượng Băng Cao cười tươi như hoa, thăm thì nỉ non: “Muốn hôn ta?”

“Đương, đương nhiên muốn!” Hoàng đế vui mừng quá đỗi mà lớn tiếng trả lời, vốn tưởng rằng sẽ bị ăn mắng, lại nhận được muôn vàn nhu tình, không khỏi làm hần có cảm giác được sủng ái mà lo sợ.

“Muốn bao nhiêu?” Mí mắt buông xuống, môi mấp máy, Phượng Băng Cao hai gò má ửng đỏ hỏi.

“Rất muốn, rất muốn...” Nhìn gương mặt trước mắt e thẹn, đây chính là hần khát khao mong nhớ ngày đêm, giờ đối mặt, hoàng đế dĩ nhiên chỉ có thể vụng về biểu đạt...

A ~ không được ~ tâm tình háo hức dâng lên, chốc lát, một cổ nhiệt lưu từ mũi chảy xuống, máu tươi nhỏ giọt, nhiễm hồng vật long bào.

“Trời ơi! Người sao chảy máu mũi?! Mau, mau ngồi xuống! Ta đi gọi người cầm máu đến.”

Phượng Băng Cao vội dùng ống tay áo che mũi hoàng đế, kéo hẳn ngồi ở ghế.

“Không sao, đừng để ý tới vấn đề nhỏ ấy, Cao, ta muốn hôn người, rất muốn... thực sự rất muốn...”

Hoàng đế nắm lấy tay Phượng Băng Cao không cho hẳn rời đi, trong mắt lộ ra khao khát, mong truyền đến tâm Phượng Băng Cao, làm hẳn không khỏi run lên, vừa thẹn vừa khiếp.

“... Ngốc, cầm máu trước rồi hãy nói.” Ánh mắt chuyên chú kia thật khiến cho người ta rung động, Phượng Băng Cao kiềm nén kinh hoàng trong lòng, làm ra vẻ bình tĩnh mà trả lời.

Hoàng đế không nói, tiếp tục lặng người dùng ánh mắt nhìn chăm chăm Phượng Băng Cao.

Dục vọng như lửa quấy rối cơ thể hẳn, muốn liều lĩnh dứt bỏ lễ giáo, quy tắc bó buộc, tìm đến cái ôm của hoàng đế, từ đây chìm đắm trong lưới tình... Nhưng, lý trí lại vẫn nhắc nhở hẳn... Không được, không được...

Ai! Vì sao chỉ phối hẳn, không phải tình cảm mà là lý trí chứ?

Phượng Băng Cao mãi lo suy nghĩ, bị hoàng đế nắm chặt cổ tay không ngừng truyền đến tình cảm nồng nàn...

Chỉ chốc lát, Phượng Băng Cao khẽ thở dài, ý chí khuất phục, đáp ứng yêu cầu. “... Người nhắm mắt lại, không được nhìn lên.”

Hoàng đế lập tức tuân theo.

Phượng Băng Cao đặt tay lên vai hoàng đế, cả người chậm rãi cúi về phía trước, nhìn đôi mắt tha thiết chờ đợi của hoàng đế từ từ nhắm lại, trong lòng tràn đầy yêu thương, tuy rằng vẫn cảm thấy có chút do dự, có chút không thích hợp, còn có vài phần ngượng ngùng, nhưng không thể phủ nhận —— hẳn cũng có khát vọng được hôn hoàng đế.

Mí mắt khép hờ, môi chậm rãi hạ xuống, đầu mũi nhẹ tiếp xúc đầu mũi, dây dưa một hồi, khẽ hé môi bao lấy phiến môi mềm mại kia, nhẹ mút, say mê thưởng thức vị nam nhân kia, lý trí xa dần, tình dục che mờ tất cả, chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc tràn đầy, thân thể không khỏi mềm nhũn, ngã nằm trong lòng hoàng đế.

Hoàng đế vững vàng mà ôm lấy thân người hần, hai tay xiết chặt vòng eo nhỏ nhắn, làm cho Phượng Băng Cao nghiêng người nằm trên đùi, lưỡi đưa vào, bỗng nhiên xâm lấn nơi ngọt ngào kia —— thăm dò, mút, giao triền —— khó mà chia lìa.

“Ân... đừng...Ân đừng...”

Tay vô lực đặt trên vai hoàng đế, Phượng Băng Cao phát ra những tiếng vô nghĩa, toàn bộ suy nghĩ cùng giác quan đều bị nụ hôn này mê hoặc, nhiệt độ nơi hai đầu lưỡi giao triền tăng lên, thiêu huỷ toàn bộ luân lý lễ giáo, tam cương ngũ thường, Phượng Băng Cao cũng không cách nào tiếp tục lừa dối bản thân, hần quả thực thất thủ mất rồi... Toàn tâm tự nguyện mà rơi vào lưới tình của hoàng đế.

“Ân... Đủ... rồi...” Phượng Băng Cao khó thở mà đẩy hoàng đế ra, mặt thẹn đến đỏ ửng, thở gấp không thôi trên đùi hoàng đế, nụ hôn mãnh liệt như vậy không thích hợp vào ban ngày, thật khiến người ngưỡng chừng.

“... Hôn thật tốt... Ngọt ngào, nồng tình, khiến người khó quên...” Hoàng đế vẫn nhẹ nhàng hôn lên cánh môi đỏ hồng kia, không nỡ rời đi.

“... Đừng được tiện nghi mà còn khoe mẽ, mau buông ta ra.” Chỉnh lý vạt áo hơi mất trật tự, thu lại dục vọng sôi sục, Phượng Băng Cao đứng dậy rời khỏi.

“Dù sao tử hũ cũng vô sự, người vợ vĩ muốn đi đâu? Chúng ta cứ thành thoi mà trải qua ngày đầu tiên sau đại hôn đi!”

“Còn phải tham gia triều kiến lễ, khánh hạ lễ, diên yến lễ... còn phải chủ trì một đồng lễ yến, vợ muốn chết, người còn có thời gian nhàn hạ tại đây?”

“Đừng để ý những nghi thức xã giao ấy, chuyện phiền toái này người khác đi làm là được, ta đã tìm người đại diện, vài ngày sau hai người chúng ta an nhàn mà trải qua đi! “Tìm người đại diện? Người tìm ai?” Phượng Băng Cao tò mò hỏi. Đại diện quan trọng kiểu này có thể tìm ai đại diện dự thánh chứ?

“Tứ hoàng huynh.” Hoàng đế lại chủ động ôm thắt lưng Phượng Băng Cao, không buông tha bất luận cơ hội thân mật nào.”Hần chính là ngày thường quá mức nhàn hạ, cho nên mới phải cả ngày bày ra những trò nhàm chán vô cùng, hiện nay tìm chút chuyện để hần làm, mới không làm loạn khắp nơi.”

“Ngay sau đó hơn mười ngày hoạt động đại điển đều giao cho Mâu Vương gia phụ trách sao? Người thật quá đáng...”

Mâu Vương gia thể nhược, sao chịu được mỗi ngày từ giờ mao cử hành đến giờ tý mà lại liên tiếp hơn mười ngày đại lễ? Chắc chắn mệt đến suy sụp.

“Không đâu, hần là lựa chọn tốt nhất, bằng cái lưỡi không xương của hần, bản lĩnh mạnh vì gạo, bạo vì

tiền, nhất định có thể hảo hảo trấn an hoàng thúc cùng chúng thần, người cũng đừng để tâm đến việc này.” Hoàng đế lôi kéo Phượng Băng Cao hướng về cửa điện, “Cao, ta mang người đi một chỗ, người thấy nhất định sẽ thích.”

“Thật không? Không có lợi dụng việc công để trả thù cá nhân?”

Phượng Băng Cao vui vẻ đi cùng, không vạch trần hấn từ lâu biết chuyện hoàng đế vì hấn dựng rường trúc.

“Không có, không có! Ta sao dùng loại thủ đoạn đê tiện này?” Hoàng đế mặt không đỏ khí không suyễn lập tức trả lời. “Đi mau, đi mau! Ta cho người một phen kinh hãi, cho người vui vẻ không thôi.”

Hai người thân ảnh dần dần biến mất, tiến vào nơi thanh u kia...

Về phần Mâu thân vương, căn cứ vào lời đồn trong vương phủ truyền ra, mỗi khi nửa đêm, đi qua tẩm cung của Mâu thân vương, sẽ nghe được tiếng rít từ bên trong truyền ra...

“Nhẹ thôi, xoa nhẹ thôi... Ai u! Đau chết ta... Thắt lưng đau, lưng đau, chân đau... Tu Cần, nhẹ tay thôi... Ai u...”

Ôi! Thiện ác cuối cùng đều tự có báo ứng, chỉ có thể nói gieo nhân nào thì gặt quả ấy, thiện tai, thiện tai.

19. Chương 18

Editeur: MrSuxi232

Trong Huyền Trữ điện, Hợp phi điên cuồng mà quăng ném đồ đạc, các cung nữ hoảng sợ, không dám tiến lên khuyên can, tất cả đều trốn ở một góc, sợ mình sẽ thành bại.

Ba vị ngự y cũng lúng túng trong Huyền Trữ điện đợi lệnh, chờ chưa trị thương thể cho Hợp phi.

“Đi ra! Đều cút hết đi! Bản cung không muốn sống nữa! Còn chữa trị làm gì? Oa a...Đừng cản ta! Để ta chết đi... Bản cung có thành quỷ cũng bắt con tiện nhân kia đi theo...ô...ô...”

Trút giận xong, Hợp phi cuối cùng mệt mỏi ngồi bệt xuống đất khóc rống lên.

“Nương nương, người cần gì phải làm khổ mình chứ? Nên để Thẩm đại nhân xem thương thế! Nếu bị thương đến gân cốt, sau này hậu họa vô cùng.” Lâm công công lập tức nhân cơ hội này nâng Hợp phi dậy, nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Tất cả tại ai?! Hoàng thượng lại vì con tiện nhân đó mà đánh ta...Bản cung không muốn sống nữa...Sống tiếp cũng không còn ý nghĩa gì...Ồ...ô...”

Hứa thị đã phát tiết xong nên tùy ý Lâm công công đỡ mà tiến vào nội thất, không hề chống cự.

“Thẩm đại nhân, thỉnh xem mạch cho nương nương!”Sau khi đưa Hợp phi an trí tại giường, Lâm công công xoay người mời Thẩm ngự y chẩn mạch.

“Thật là, đã phiền công công rồi.” Thẩm ngự y vội nhân khi Hợp phi nằm trên giường bước đến chẩn mạch.

Ông cẩn thận dùng khăn bao quanh cổ tay Hợp phi, sau đó cẩn trọng nghe mạch căn, không dám có chút sai sót, sau đó lại chuyển cho hai vị ngự y khác nghe mạch, rồi ba người vội vã rút khỏi nội thất, tại thiên đình thảo luận một phen, cẩn trọng dùng được.

“...Thỉnh nương nương an tâm, không có thương tổn đến xương cốt, an tâm tĩnh dưỡng mấy ngày liền không sao, chúng ta sẽ kê chút an dược cho người, sau đó sẽ dùng thêm chút dược trị thương.”

Hội chẩn xong, ba vị ngự y đứng trước giường hướng Hợp phi báo cáo, đợi Hợp phi phát tay ra hiệu mới chậm rãi ra ngoài.

Lâm công công lạnh tay lệ mắt vội vã đứng ra tiễn:” Ba vị đại nhân vất vả rồi, để nô tài tiễn các vị.”

“Không dám, công công xin dừng bước, đây là gân cốt dược cao, cho nương nương dùng có thể loại đi máu bầm trong cơ thể.”

“Vâng, nô tài sẽ làm theo, cung tiễn ba vị đại nhân.”

Sau khi các ngự y rời đi, Lâm công công tức khắc quay vào tấm điện, thấy Hợp phi vẫn như cũ nằm trên giường khóc thút thít, chúng cũng nữ sợ hãi không dám đến gần chăm sóc, liền phát tay bảo bọn họ lui ra, rồi cầm thuốc đến bên giường, sau khi xin phép, liền cởi ngoại sam của Hợp phi, giúp nàng thượng dược.

“Nương nương, người nghỉ ngơi đi, không có gì phải thương tâm, nô tài đã sớm khuyên người, người không cần cùng Phượng Hậu đối chọi, hắn mới vào cung chính là đang đắc sủng, thị đang có chỗ dựa, người không nghe,ai! Đê bây giờ rước lấy thịnh nộ của Hoàng đế?”

Lâm công công nhẹ nhàng giúp Hợp phi thượng dược, từ từ kích động lòng ghen ghét đố kỵ của Hợp phi, chậm rãi dẫn dụ nàng sập vào bẫy của hắn.

“Ô ô...Bản cung không cam tâm...Hắn dựa vào cái gì cùng bản cung tranh sủng...Ngày thường bắt quá xinh đẹp tý chút...Hoàng thượng lại có thể cư nhiên vì hắn mà đánh ta...Ô oa...Bản cung không muốn sống nữa...Ta chết quách cho rồi...”

Hợp phi đưa thương mà khóc thất thanh. cơ thể mảnh mai nằm trên giường, da thịt trắng nõn nà nay có những vết bầm tím, thế mới biết, Hoàng đế thật nổi giận cực điểm, ra tay không nhẹ.

“Nương nương, núi xanh còn đó, lo gì không có củi đun. Người bây giờ chịu thua một trận, chẳng phải sẽ khiến Phượng Hậu càng thêm kiêu ngạo, một mình giữ lấy Hoàng đế?”

Thực là một nữ nhân ngu dại, ngoại trừ khóc lóc với dọa treo cổ thì chẳng biết gì khác, thiếu chút nữa phá hỏng đại sự của ta, nhưng cũng không hẳn đã hết, hảo hảo lợi dụng cơ hội này...Lâm công công bên trong tính toán, đối Hợp phi dốt nát thấy thật phiền, nhưng ngoài mặt vẫn kính cẩn.

“Không thì bản cung có thể làm gì bây giờ? Hoàng thượng có thể vì hấn mà đánh ta! Còn có cái gì mà Hoàng thượng không làm được? Ô ô...”

“Nương nương phải tạm hạ mình, để Hoàng thượng và Hoàng hậu vui lòng, an phận làm một phi tử ôn nhu khiêm cung, lâu ngày Hoàng đế tự nhiên sẽ cảm được thâm tình của nương nương, hướng chi Phượng Hậu là nam tử, sao có thể sinh hậu duệ cho hoàng thất, đó chính là tử huyết của hấn, cho dù Hoàng đế có đặc biệt ân sủng, cũng không thể để hoàng thất tuyệt tự, bá quan cuối cùng sẽ hợp lực can gián, cuối cùng vẫn là cơ hội của nương nương.”

Thuận theo ý Hợp phi, Lâm công công xảo quyết dùng lời lẽ kích động Hợp phi, biến Hợp phi thành quân cờ trong kế hoạch của hấn.

Lâm công công này rốt cuộc là người thế nào? Sao hết lần này đến lần khác mưu đồ gây sóng gió ở hậu cung?

Lâm công công vốn tên Hốt Hại Khắc, là người Lôu Khuyết tộc ở Tây Vực.

Lôu Khuyết quốc là đại quốc ở Tây Vực, dân sinh chủ yếu trên thảo nguyên, qua các triều đại vẫn luôn dòm ngó Trung Nguyên, nơi có đất đai màu mỡ, tiếc rằng xuất binh nam hạ, lúc nào cũng gặp đại quân Thiên triều hùng mạnh ngăn cản, khó có thể thành công.

Hấn vốn là quan của Lôu Khuyết quốc. phụng chỉ tự hoạn thân, lấy tư cách hoạn quan trà trộn vào hoàng cung Thiên triều, âm thầm truyền tin về nước, hy vọng sớm có thể giúp Lôu Khuyết quốc thống nhất giang sơn tươi đẹp này, nhưng Thiên triều hoàng cung giới quy nghiêm ngặt, hấn với tư cách là hoạn quan đã bị tầng tầng ràng buộc, ngoại trừ cung hấn phụ trách, nếu không đi cùng chủ tử thì không được tùy tiện đến nơi khác, nếu không sẽ bị trách hình (phanh thầy)

Vì thế hấn vẫn cẩn trọng, không dám quá lộ liễu, chỉ có thể lợi dụng khi bóng đêm buông xuống thì lén điều tra địa thế bố trí ở hoàng cung, vào cũng hơn mười năm, không thu hoạch được bao nhiêu, không nắm bắt được bất luận có mật gì có lợi.

Lúc này, có Hợp phi là cầu nối, vừa vặn có thể xúi giục nàng trộm quân tình cơ mật, hoặc sử dụng nàng để gây náo loạn hậu cung, chuyển sự chú ý của Hoàng đế, làm lung lay cơ nghiệp Thiên triều, Lôu Khuyết

quốc hần có thể sớm dẫn binh nam hạ, một lần diệt luôn Thiên triều.

“Người nói rất đúng, nhưng muốn bản cung phải đợi đến khi nào?” Không biết hần có dã tâm, Hợp phi lau nước mắt, bắt đầu ước định khả năng thành công. “Vạn nhất hoa tàn lá rụng, lấy cái gì mà so với thanh xuân mỹ mạo của các phi tần khác?”

Lâm công công chậm rãi đưa Hợp phi vào bẫy. ” Nương nương, cơ hội là do người tạo, chỉ cần khiến Phượng Hậu ly khai Hoàng đế là được, người có thể nhân cơ hội xen vào, phát huy nữ tử nhu mì trời sinh, khiến Hoàng đế hồi tâm chuyển ý, lại được sủng ái như xưa.”

“Có thể khiến hần ly khai? Bản cung không hiểu, làm sao có thể khiến hần ly khai Hoàng đế?”

Ai, đã cắn câu...Lâm công công trong lòng đắc ý, ngoài mặt lại làm vẻ bối rối...”Nô tài có một kế, không biết có nên nói ra hay không, sợ sau này sẽ liên lụy...”

“Mau nói! Có chuyện gì bản cung sẽ đứng ra.” Hợp phi sốt ruột hỏi, hoàn toàn rơi vào bẫy của hần.

“Nếu vậy, nương nương nghe này. Hoàng hậu trước đây là đại tướng quân trấn giữ biên cương, hiện nay Thiên triều đang cường thịnh, biên cương vô sự, vì vậy Hoàng thượng mới có thể triệu hần về kinh, phong làm Hoàng hậu, chứ thần không thể không chịu, giận mà không thể nói, buộc lòng phải nhìn hậu cung vì nam tử này mà sinh chuyện hoang đường...Nhưng nếu biên cương có chuyện, Hoàng hậu bị quân thần lẫn ngoại xâm uy hiếp, tất phải mang binh đi trấn áp, như vậy tâm tư Hoàng đế sẽ lại chuyển về phi tần hậu cung, lúc đó nương nương hãy tranh thủ lấy hoàng đế ân sủng.”

“Bản cung thân ở trong nội cung, sao có bản lĩnh khơi mào làm rối loạn biên thù? Nghĩ cách khác.” Hợp phi cảm thấy việc này thật vô căn cứ.

“Trừ việc đó, sao có thể tùy tiện khiến Hoàng đế để Phượng Hậu rời kinh thành? Nương nương nên nghĩ kỹ, không nhanh chóng để hần rời cung, muốn Hoàng đế hồi tâm chuyển ý đã khó khăn, huống chi bỏ qua cơ hội này chờ cơ hội khác...e rằng không dễ!”

“Vậy...Nên làm thế nào?” Hợp phi đã bị thuyết phục.

Lâm công công xảo quyết cười, cúi người bên tai Hợp phi nói nhỏ “...Nương nương hiểu chưa?”

“Làm như vậy...Có phải là thông đồng với địch phản quốc?” Hợp phi lưỡng lự, nàng mặc dù không hiểu chính sự nhưng cũng không minh bạch cái gì là quân tình, nhưng chút nhận thức cơ bản vẫn có, việc này liên quan quá lớn, sợ rằng khó có thể yên ổn mà thoát thân.

“Sẽ không, nương nương, chúng ta chỉ cần...”Lâm công công cố lấy ba tác lược, ba hoa mê loạn lý trí Hợp phi.

Cuối cùng Hợp phi gật đầu, đồng ý. Không ngờ cái gật ấy khiến nàng hủy đi đường lui, cũng tạo thành một trận sinh ly tử biệt cho bách tính trăm họ...

Phượng Băng Cao nhẹ dùng cọng cỏ treu chọc hàng mi tinh tế của Hoàng đế, nam tử cao cao tại thượng giờ đây tựa như một hài tử nằm bên chân y nghĩ, trên mặt vẫn còn mang theo một mặt tiểu ý, khiến khuôn mặt thanh tú tăng thêm tính trẻ con.

Được một lúc tính trẻ con nổi lên, y vươn tay điểm vào hai má Hoàng đế. “Ngay cả ngủ cũng cười mỉm, thật thích cùng ta ở một chỗ? Cùng ta một chỗ thì hài lòng như vậy sao? Thật đơn thuần...Đồ ngốc...”

Bốn phía kinh sử thư tịch vất lung tung, trên bàn thấp bên cửa sổ đặt một lư hương, khói vẩn vút lượn lờ, trong phòng u tịch ngoại trừ hương khí, vẫn còn tràn ngập mùi sách, mùi cây mộc hương, vương nơi hai người, khiến tâm hồn thanh thản không ít.

Bọn họ ở trong ngôi nhà gỗ, vũ trụ riêng của hai người, đã ba ngày, không để tâm đến thế sự.

Trời sáng, cùng ra sau ăn điểm tâm rồi lại cùng tới rừng trúc phẩm trà giải sầu, hoặc tại đình các đánh đàn, thập phần thoải mái, sau ngộ thiện lại cùng đến thư lâu, kinh sử sách luận, thi từ ca phú, không có gì không bàn đến.

Y thật thần phục học vấn uyên thâm của Hoàng đế, cũng khâm phục ý chí của hắn, biết hắn trong mười năm làm hoàng đế cũng không ngừng việc học hỏi, không rời sách mà luôn trau dồi học vấn, mà điểm ấy làm hắn thấy vui mừng cùng khoái trá. Hoàng đế như vậy không giống vẻ bề ngoài điên cuồng, bất kham, coi thường lễ pháp, không đếm xỉa đến bá tính trong thiên hạ, hắn chẳng qua là cá tính mạnh mẽ, hành xử theo cảm tính, hắn chẳng qua giống một hài đồng đã được nuông chiều, không có người bên cạnh để uốn nắn, chứ không phải bẩm sinh tàn bạo.

Ba ngày nay, Hoàng đế đối với y có thể nói là muôn vàn quyến rũ, muôn vàn thương yêu, cũng nhất nhất nghe lời y, lúc nào cũng bên cạnh y, dùng ánh mắt tràn đầy nhu tình mà nhìn y, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của y, ba ngày ngắn ngủi nhưng khiến Phượng Băng Cao nảy sinh cảm giác hai người không hề xa cách, thoáng cái cách biệt mười năm như kéo lại gần, tâm tâm tương ứng, bảo y sao có thể tiếp tục tỏ ra xa cách?

Ngón tay dọc theo ngũ quan anh tuấn tràn ngập khí phách nam nhân, nhẹ nhàng vẽ dọc theo, trong lòng dâng lên vô vàn thương yêu.

Nhân tâm thật kỳ diệu! Phượng Băng Cao không hiểu được sao cuối cùng bản thân mình lại nảy sinh loại cảm tình như vậy, lại không ngờ đối tượng lại là một đại nam nhân, bất quá...Cảm thấy khóe môi hư hỏng hướng phía nam nhân kia chậm rãi cong lên, bất giác mỉm cười, vui vẻ nhìn khuôn mặt say ngủ của Hoàng đế, nhìn mãi mà không chán...

Nếu có thể tiếp tục mãi thế này thì thật tốt...

20. Chương 19

Editeur: MrSuxi232

“Cốc, cốc!” Nơi cửa truyền đến hai tiếng gõ nhẹ, tựa như nếu không để tâm sẽ không nghe thấy, gõ hai tiếng liền dừng.

Đại đế là Khâm công công đưa điểm tâm tới...Nơi đây chỉ cho Khâm công công, trừ thời gian cố định để quét dọn ra, các cung nữ thái giám khác không thể tự tiện vào đây, nơi đây đặc biệt thanh tịnh, đẹp đẽ, thật là thể ngoại chi cảnh.

Nhà gỗ trong rừng trúc này kiến trúc thập phần tinh xảo, nếu từ trước rừng trúc nhìn vào chỉ thấy một căn nhà xinh xắn bằng gỗ, vào trong mới biết cảnh bồng lai có khác, kết cấu bên trong mở rộng, chia làm tứ viện, bát thính các san sát nhau, đều ẩn giữa rừng trúc, đường nét độc đáo, y thực sự yêu thích, theo y, trong hoàng cung không cung điện nguy nga tráng lệ nào có thể hơn căn nhà gỗ thanh nhã này.

Với lại, theo Khâm công công nói, phòng ốc là do đích thân Hoàng đế thiết kế, tự hấn giám sát, chuyên chú ba năm mới hoàn thành, hấn còn tự tay viết hai chữ “Phượng Các”, ngoài dụng tâm khỏi nói cũng biết, bên trong còn là tình ý sâu đậm, khiến y rung động.

Phượng Băng Cao tiếp tục ngắm khuôn mặt biểu cảm của Hoàng đế khi ngủ, có chút không muốn phá vỡ sự tĩnh mịch này, nhưng nếu lỡ đi, y biết Khâm công công sẽ tiếp tục đứng ngoài cửa.

“Vào đi.” Y thấp giọng đáp lại, sợ ảnh hưởng đến Hoàng đế đang say ngủ.

“Ê a...” Khâm công công bưng trà, nhỏ giọng đẩy cửa vào, nhìn người này đang nằm trên chân người kia. “Hoàng thượng đang nghỉ?”

“Ân! Ngươi cứ để trà lên bàn rồi ra trước đi!” Phượng Băng Cao không muốn rời đi, mắt vẫn chăm chú ngắm Hoàng đế đang ngủ.

Khâm công công y lệnh hành sự, để khay trà xuống, nhưng rề rà không lui ra, thần sắc như muốn nói rồi lại thôi, khiến Phượng Băng Cao chú ý.

“Sao thế?”

“Hoàng Hậu, nô tài có việc...không biết có nên nói không...”

“Có việc thì mau nói! Sao cứ ấp úng thế?”

“Vâng!” Khâm công công như trút được gánh nặng, vừa dùng khước mắt để chú ý không đánh thức Hoàng đế, vừa nhanh chóng nói: “Phó tể phu nhân chờ ngoài rừng tại Trầm Thăng đình đã hai ngày, đợi yết kiến nương nương.”

“Tỷ tỷ?” Sao đột nhiên lại tiến cung gặp y? Chẳng lẽ là vì chuyện y được phong hậu sao? “Có nói vì sao mà đến không?”

“Không có, nàng mỗi ngày giờ mao liền mang theo thị nữ đến đây, ngồi trong đình phẩm trà thưởng cảnh, phải đến hai canh giờ mới hồi phủ, sau đó giờ mùi lại tới, nô tài khuyển cũng không đi, đành phải đến bẩm báo để nương nương định đoạt.”

“Thật không...Được, ta ra gặp nàng, Khâm công công, người trước tiên đưa nàng tới Thần Hi các đợi, ta lát nữa sẽ đến.”

Lúc này, Hoàng đế dụi đôi mắt còn ngái ngủ, chậm rãi cử động thân thể “...Các người đang nói gì đó?”

“Đã đánh thức người?”

Mấy ngày nay ở chung vô cùng thân thiết khiến Phượng Băng Cao không sử dụng kính ngữ ngăn cách hai người, mà sự thay đổi ấy khiến Hoàng đế vui vẻ trêu chọc không ngớt, tin tưởng cuối cùng có một ngày, Phượng Băng Cao sẽ bỏ cả tước hiệu mà gọi đích danh hắn, có lẽ đến lúc đó hắn có thể đương đầu với sự chỉ trích của toàn thiên hạ.

“Không, ta đã sớm tỉnh, chẳng qua luyện tiếu cảm giác hưởng thụ thoải mái này...” Tay Hoàng đế lặng lẽ đặt lên bắp đùi mềm mại, lập tức Phượng Băng Cao cố sức chụp lại, kèm theo một cái nhìn giận dữ.

“Không biết xấu hổ?” Phượng Băng Cao xoay mình bước xuống, mang giày, không quay đầu lại mà bước ra khỏi Thư lâu, Khâm công công nín cười theo sát phía sau.

“Chậm đã, Cao! Người sao lại bỏ đi?” Hoàng đế cuống quýt đuổi theo, rốt cuộc đến trước cửa điện thì đuổi kịp thân ảnh kia. “Đừng tức giận, ta chỉ đùa một chút thôi mà.”

Dáng điệu vội vã cung kính chấp tay, miệng xin lỗi không ngớt, làm Phượng Băng Cao vừa bực vừa buồn cười, cơn giận đành phải hạ xuống.

Y có thể đối mặt với sự đe dọa của Hoàng đế, cũng có thể coi nhẹ cơn thịnh nộ của hắn, nhưng không thể làm ngơ khi hắn hồn nhiên khóc la om sòm, khi đó y sẽ ngoan ngoãn nghe theo hắn, đáp ứng toàn bộ những yêu cầu vô lý.

Có lúc không khỏi hồ nghi: Hoàng đế có phải bắt được nhược điểm này của y mà ra sức lợi dụng?

Y nhìn gương mặt bộ dạng giống tiểu cầu vẩy đuôi nình hót lấy lòng, đã mềm lòng hơn phân nửa, sao còn có thể cùng hần tính toán những chuyện vụn vặt chứ!

“Ta không giận, chẳng qua tỷ tỷ tới, ta đi gặp nàng.”

“Tỷ tỷ người? Đến làm gì?” Nghe vậy, Hoàng đế nhú mày. “Vô duyên vô cớ tiến cung gặp người? Thật là lạ.”

“Có gì mà lạ? Ta sau khi trở lại kinh thành vẫn chưa gặp tỷ tỷ! Tỷ đệ ta cách biệt mười năm, nàng tới tìm ta cũng phải.”

“Ta cũng muốn đi cùng.”

“Cùng cái gì? Người không phải nên đến ngự thư phòng một chút sao! Tấu chương đã chất thành một đống.”

“Không muốn!” Vung tay, Hoàng đế hướng nội thất đi vào.

“Ai! Người, cái phản ứng này là sao?”

Phượng Băng Cao nhúc nhích đầu mà nhìn hần buồn bực giận dữ, được một lúc cũng tức giận mà mặc kệ, xoay người bước đi...

Bước được vài bước, tâm tư lại lo lắng không nhin được, nghĩ lại không cách nào bỏ mặc hần, đành phải bảo Khâm công công đi trước, y thì quay lại nội thất.

Bước vào nội thất, thấy chăn trên giường đang trùm kín thành một đống, Phượng Băng Cao không khỏi cảm thấy đống chăn thật buồn cười, chớ nói hần đã là đại nam nhân, thân đứng đầu thiên hạ lại hành động như trẻ con, thật khiến người ta dở khóc dở cười, rồi lại không thể không để ý...Lắc đầu, đành phải bước đến.

“Ai vậy? Cư nhiên tính nết như trẻ con? Không biết xấu hổ?”

“...Người không phải muốn đi gặp tỷ tỷ? Đi đi! Đừng để ý đến ta!” Thanh âm tỏ ra không hề giận từ trong chăn truyền ra.

Nghe thấy giọng điệu khoa trương này, Phượng Băng Cao thiếu chút nữa nhin không được đã cười thành tiếng, rõ ràng đang dối, sao còn cố ra vẻ, thực là ương ngạnh.

Mặc dù trong tâm không cách nào không để ý, nhưng cũng không thể dung túng quá độ, mặc hần đòi hỏi,

nên làm thế nào chấn chỉnh bất hảo Hoàng đế, Phụng Bể Cao chau mày suy nghĩ...

Chốc lát, bản thân đã có biện pháp, nếu hắn đã thế này, tốt nhất là lấy độc trị độc.

21. Chương 20

Editeur: MrSuxi232

” Ta làm sao cam lòng không để ý đến người...” Phụng Bể Cao ôn nhu dụ dỗ, chờ phản ứng của Hoàng đế.

“?!” Hoàng đế bỗng nhiên xốc chân ra, xoay người ngồi dậy, khuôn mặt thập phần kinh ngạc, hoài nghi có phải mình nghe nhầm không, y tính cách cực ngạnh sắc lần này có thể nói ra mật ngữ? Không thể nào không cẩn thận...” Cao, người nói thật sao?”

“Không thật thì sao ta phải quay về? Đã có người không tin, ta đây cũng không bận tâm nữa...” Về mặt thất vọng, trong chớp mắt Phụng Bể Cao xoay người muốn rời đi.

“Đừng đi! Cao!” Hoàng đế vội xuống giường, hấp tấp từ đằng sau ôm Phụng Bể Cao. “Người không nỡ bỏ mặc ta đúng không, có phải đã đồng ý ta rồi không? Biết được ta đối với người là chân thật? Vậy chúng ta có thật đang là vợ chồng không?”

Hừ! Cuối cùng cũng chịu nói sự thật, hóa ra mấy ngày nay ngoan ngoãn nghe lời với làm nũng đều là muốn lấy lòng y, mục đích cuối cùng của hắn vẫn là thân thể này!

Phụng Bể Cao vừa rời buồn bực, nhưng cũng có chút đắc chí, nếu nói đến thủ đoạn đùa giỡn, Hoàng đế suy cho cùng vẫn còn non kém, nhanh như vậy đã khai hết.

Phụng Bể Cao tâm vừa chuyển, bắt đầu giả vờ, lấy khủy tay thúc về sau, eo Hoàng đế ăn một chỗ, kêu lên đau đớn, nhưng vẫn ôm chặt không buông, sợ nếu lỏng tay y sẽ thoát ra.

“Người đến giờ vẫn vậy? Chẳng lẽ người đối tốt với ta chỉ vì muốn làm ta dao động? Tất cả đều có mục đích?” Phụng Bể Cao trừng mắt, bắt đầu lớn tiếng.

Hoàng đế gấp đến toát mồ hôi lạnh, vừa phải nín kéo y, vừa phải khẩn trương tìm lý do, tình thế cấp bách, lời nói nhất thời hỗn loạn.

“Không có...Đều không phải...Ai...Người đừng hiểu sai ý ta, ta lại là người như vậy sao?”

“Nếu không phải, thế sao lúc nào cũng kiếm có giận dữ? Luôn lợi dụng lúc ta mềm lòng để chiếm tiện nghi?” Phụng Bạng Cao chăm chú nhìn Hoàng đế, thái độ lạnh lẽo, không hề tin lời hắn.

“Cao, ta không phải chiếm tiện nghi với ngươi, là vì yêu ngươi nên ta mới nghĩ cách gần gũi ngươi, chưa bao giờ chán khi ở cạnh ngươi!”

Phụng Bạng Cao nhắm mắt làm ngơ, buông xuống một câu: “Ngươi lúc nào cũng xảo biện, ta không cãi với ngươi.”

Lập tức đưa tay nắm cổ tay Hoàng đế, khéo léo xử khiến hắn cảm thấy cổ tay tê dại đi, không còn sức lực, Phụng Bạng Cao liền nhân cơ hội đó thoát ra, không quay đầu lại mà rời khỏi nội thất.

“Cao, đừng đi, ngươi nghe ta giải thích, ta thực sự không có nghĩ đến chuyện đó...” Tiếng cầu xin liên tục truyền đến, Hoàng đế khổ sở mà đuổi theo Phụng Bạng Cao.

Cũng không thấy y đi nhanh lắm, nhưng sao đuổi mãi vẫn không kịp? Hoàng đế hết sức nôn nóng, buột miệng phải gào lên: “Ngươi muốn thế nào mới tin? Ta cái gì cũng liền ứng thuận...”

Phút chốc, Phụng Bạng Cao xoay người, lộ ra ý cười thỏa mãn.

“Ngươi ngoan ngoãn tới Ngự thư phòng xử lý chính vụ, phê tấu chương, như thế ta mới tin ngươi là chân thật với ta, không hề có mục đích.”

Lúc này mới biết bị mắc lừa.”...Ngươi thật xảo hoạt!” Hoàng đế không cam tâm mà oán trách, sớm nên biết mưu kế của y mới phải.

“Có đi không?”

“...Đi...”

“Ngoan! Ta thật là cao hứng!”

Cười tươi như hoa, khiến Hoàng đế không khỏi bưng tỉnh, sớm biết y tuần tú thanh nhã, nhưng mỗi khi nhìn thấy nét cười kia, thần trí vẫn như cũ lảng đãng mà đi mất.

Phụng Bạng Cao tuy rằng cao hứng vì đạt được mục đích, nhưng thấy hắn ủ rũ, cũng không nỡ, đành ôn nhu nói: “Ngươi nếu làm tốt, sau khi gặp tỷ tỷ, ta sẽ đến Ngự thư phòng với ngươi, được không?”

Hoàng đế mừng rỡ khôn xiết, “Hảo! Ta chờ ngươi, ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà đợi tại Ngự thư phòng phê tấu chương, ngươi phải nhanh đến.”

Mấy ngày nay, Phượng Băng Cao đối với hần ngày càng dễ chịu, không giương cung tuốt kiếm như lúc mới trở về kinh, hoàn toàn thay đổi, nói cho cùng là nhờ đề xuất của Lý phó tướng, Cao đúng là người ưa mềm không ưa cứng, cường bức đe dọa, chẳng bằng giả ngốc quần quýt si mê, biện pháp ấy thật có thể khiến y động lòng.

“Biết rồi, ta tiễn ngươi ra ngoài.”

Không biết Hoàng đế đang tính toán gì, Phượng Băng Cao lần này đã giải đáp được liền thấy thật cao hứng, xem ra chưa biết ai thắng ai, hãy còn chưa rõ ràng.

“Tỷ tỷ, đã lâu không gặp! Ngươi thân thể vẫn an khang?” Vừa vào Thần Hi các, Phượng Băng Cao thấy thân ảnh mảnh dẻ quen thuộc, vui mừng mà vội vàng hỏi han.

Lần này quay về kinh, vừa khéo là lúc Phượng Băng Nhận hạ sinh quý tử, vì cấm kỵ, không thăm hỏi nữ nhân đã xuất giá, sau đó lại phát sinh nhiều việc, làm y không có thời gian, tỷ đệ xa cách mười năm bấy giờ mới lại trùng phùng.

“Băng Cao! Ta rất nhớ ngươi!” Nữ tử cũng vui mừng đứng dậy ôm chầm lấy y.

“Ta cũng rất nhớ ngươi, ngươi vừa sinh em bé, thân thể có khỏe không?” Phượng Băng Cao chăm chú nhìn người tỷ tỷ dung mạo so với y đa phần tương đồng.

Sau khi song thân nói nhau qua đời, Phượng thị chỉ còn hần và tỷ tỷ, hai người dựa vào nhau mà sống.

“Đương nhiên tốt, ta vốn rất khỏe a.”

“Đúng, nhưng cũng phải cẩn thận a! Đã hơn ba mươi rồi...” Y cũng đã gần ba mươi, tỷ tỷ thì đã hơn ba mươi, tuổi tác như vậy mà còn hạ sinh hài tử thì rất hao tổn sinh lực, khi nhận tin, y thực sự rất lo lắng, hôm nay thấy nàng thần sắc hồng nhuận, tình thần sung mãn, có thể nói không có gì đáng ngại, khiến y yên tâm.

“Câm miệng! Đừng nói những lời khiến ta tức giận!” Tay ra sức véo má Phượng Băng Cao, Phượng Băng Nhận đuôi mắt nổi giận mà khiển trách.

“Vâng, vâng! Tỷ tỷ, đã lâu không gặp tính tình ngươi vẫn bá đạo như vậy.” Vỗ vỗ hai gò má đã phát đau, Phượng Băng Cao không khỏi liên tục cười khổ, tính tình nàng vẫn không đổi, có thể thấy bên chồng đã thập phần sủng nịnh nàng.

“Vậy không tốt sao?” Phượng Băng Nhận cười chum chim, tự hào mà đáp lại.

Thấy bộ dạng tự cao như vậy, Phượng Băng Cao nhin không được cười khúc khích, cũng chỉ có nàng mới

có thể nói ra những lời này.

“Người hôm nay đến đây là để nói chuyện này sao?” Y vừa hỏi vừa mời tỷ tỷ ngồi xuống, cũng ra hiệu cho Khâm công cùng cung nữ lui ra.

“Không phải! Ta đâu có rảnh mà vì kiếm người nói chuyện phiếm mà bỏ hôn phu thân yêu viows hải tử của ta để tiến cung chờ người suốt hai ngày!”

“Ta cũng nghĩ vậy, chúng ta không có gì là không thể nói, người có việc gì cứ nói thẳng!”

“Băng Cao, người...thật làm...Thiên triều Hoàng hậu?” Phượng Băng Nhận nhã thần bắt đầu bối rối, ấp úng hỏi.

“Thật! Tỷ tỷ nghĩ sao?” Đáp lại vô cùng thẳng thắn.

Phượng Băng Nhận mở to mắt, kinh ngạc mà nhìn dáng vẻ thập phần bình tĩnh của y, nàng có chút không thích ứng được, đây có phải là đệ đệ của nàng không?

“Người nhất định rất khó chấp nhận chuyện này, thân là con cháu Phượng thị lại làm chuyện nghịch thiên, chính ta cũng không rõ mình làm sao có thể chấp nhận..nhưng ta chỉ có hai chữ “bất hồi”...”

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay Phượng Băng Cao, chỉ thấy mặt Phượng Băng Nhận đỏ lên, nhã thần phát ra tia sáng, vô cùng phấn khích.

“Quá tuyệt vời! Băng Cao! Ta thật khờ tin người lại có khí phách như vậy, có thể dũng cảm thừa nhận tình cảm! Tỷ tỷ rất cao hứng a!”

“Hả?!” Miệng méo xệch, Phượng Băng Cao vô cùng ngạc nhiên.

“Người từ nhỏ đã làm ra vẻ trưởng thành, một chút cũng không đáng yêu, suốt ngày ngoài miệng cứ là “trung hiếu nhân nghĩa”, bực chết đi được, không nghĩ tới qua mười năm đã có tiến triển như vậy, có thể thừa nhận tình cảm của bản thân! Tỷ tỷ ủng hộ người!”

“Hả?!” Y thực sự không nghe nhầm? Tỷ tỷ...rất tán thành? Phượng Băng Cao mồm miệng mở lớn, hết sức kinh ngạc.

Y sớm biết tỷ tỷ tính cách không giống người thường, không thể suy đoán theo lẽ thường được, nhưng...nhưng nàng, thật là quá đặc biệt!

“Ai nha! Tỷ tỷ còn tưởng rằng người sẽ giữ vững khiêm cung lấy một nữ tử khuê các, sau đó hạ sinh mấy

tiểu tử duy trì huyết thống Phượng thị, giáo dục chúng thành tính cách cứng nhắc ngoan cố như người, cuộc sống về sau bình thản nhạt nhẽo cho tới khi bước vào hòm, ta còn vì vậy mà đã sớm mặc niệm cho người...Không ngờ người có thể bỏ qua ánh mắt của người đời, đường đường chính chính mà bước lên ngôi Hậu, tính ra cũng không phải là bôi nhọ danh tiếng Phượng thị.”

Kinh ngạc nói tiếp khiến Phượng Băng Cao lần nữa bất động, thần sắc y vụt biến đổi, tìm cách ứng đối lại: “Ty tỷ người nói năng lộn xộn, văn lý bất thông, thật là khó nghe.”

“Sao lại cứng nhắc vậy a? Thực sự là vậy mà!” Phượng Băng Nhận hao tay chống thắt lưng, dung nhan nổi nóng. “Túm lại, tỷ tỷ sẽ giúp người!”

“Giúp thế nào? Có thể nói ta nghe không?” Phượng Băng Cao nâng chung trà lên, khẽ nhấp một ngụm, hương trà thơm ngát lan tỏa, thật khiến tâm tĩnh tại. “Hai nam tử kết phu thê vốn là nghịch lý, huống chi lại là vua một nước? Chớ nói trời đất không dung, triều thần bách tính cũng sẽ không cho phép, tỷ tỷ thật ngây thơ.”

“Đến lúc này người vẫn còn bình tĩnh mà phân tích? Tính với chả toán!” Phượng Băng Nhận bất mãn cướp chén trà trong tay y, nghiêm mặt nói: “Nữ nhân a! Phải vì tình mà chiến đấu đến cùng!”

“...Thật dũng mãnh.”

“Đúng! Không mạnh tay sẽ không thành công!” Nhìn y, Phượng Băng Nhận nhẹ giọng, nàng sớm biết y đang lo lắng và buồn bã, nếu có thể khiến y cũng hạnh phúc như nàng, cho thiên hạ thấy rõ tấm chân tình đáng ngưỡng mộ, nàng sẽ không tiếc gì cả.

“Tỷ tỷ biết rõ cái khó của người, trước tiên người thâm là nam tử mà lại được phong hậu, sau người là độc đinh của Phượng thị, có trách nhiệm duy trì huyết thống, chắc người bị áp lực lắm?”

Cho dù có Hoàng thượng cũng khó mà bỏ qua?”

“Tỷ tỷ...” Nghe Phượng Băng Nhận nói ra nỗi sầu lo lớn nhất trong nội tâm, Phượng Băng Cao cố sức duy trì chút lý trí đã bị dao động.

“Được rồi! Người biết ta sinh hạ nam hài chưa?”

Đột nhiên chuyển đề tài khiến Phượng Băng Cao nhất thời ngạc nhiên, nhưng vẫn đáp “...Có, Tu Viễn đã nói với ta rồi, chúc mừng tỷ tỷ.”

“Từ khi về phủ Thừa tướng, sau khi sinh hạ Thiệu Nho cùng Thiệu Võ, vốn định sinh hạ một nữ hài bầu bạn với ta, nhưng không được như ý, lòng ta đã chết, Cứ nghĩ số ta chỉ có thể có hai đứa con trai! Không ngờ năm năm sau lại sinh hạ một hài tử, thực ra là ngoài ý muốn, nhưng ta cũng thật cao hứng đón chờ hài tử này, có lẽ hần sẽ ra vào giáng sinh này, không phải là có duyên với người sao!”

“Nói vậy có ý gì?”

“Ta đặt tên hài tử là Thủy Linh, họ Phương, để hấn là người kế tục của người. duy trì huyết mạch Phương thị.”

“Tỷ tỷ! Không được! Ta sao có thể để người hy sinh! Thừa tướng sẽ nói thế nào? Người tự quyết như vậy, không sợ bị hưu? Phương Băng Cao cực sợ hãi, không tin nằng cả gan làm loạn như vậy, nếu người phủ Thừa tướng biết được không phải rất nguy hiểm sao?”

Hấn được sắc phong Hoàng Hậu đã khiến Tướng phủ hổ thẹn, nhất quyết không thể để chuyện gì quết sạch danh dự của Phương thị!

“Đừng lo, ta đã hỏi qua gia gia cùng phu quân, bọn họ cũng khoog phản đối, xem như báo ơn người đã cứu phủ Thừa tướng khỏi họa diệt môn.” Phương Băng Nhận cười vô cùng xán lạn.

“Như vậy...không được...Có thể nào...”

Tâm trạng vô cùng hỗn loạn, Phương Băng Cao cũng không để ý bản thân mình thất thố, không biết xử lý thế nào, biết rõ không được, nhưng nghĩ mãi cũng không ra cách khác.

“Người đừng suy nghĩ nhiều, đồng ý là được, chờ sau khi hấn đầy một tuổi ta sẽ đưa vào cung, cho người tự mình giáo dục, tỷ chỉ hy vọng người hạnh phúc, người chỉ cần hành sự theo lòng mình là tốt rồi.”

“Ta rất cảm kích...Nhưng chúng thần sẽ nói sao về việc này, nam tử làm Hậu, căn bản không thể truyền hậu duệ, nếu ta đem hài tử này tiến cung, chẳng phải sẽ bị chê trách, nói ta muốn mưu vị...Ta nguyện chường đã nặng, chúng thần đã bắt đầu đệ tấu đả kích...”

Xoa đầu, Phương Băng Cao không biết làm sao để nàng hiểu rõ sự tình không đơn giản như vậy.

“Ai nha! Đầu óc nam nhân thật hạn hẹp! Trong đầu ngoại trừ quốc gia đại sự không cong gì quan trọng nữa sao? Lại quay về nói cái gì hại dân hại nước, dâm loạn cung đình, bại hoại triều cương nữa rồi, rồi đến diệt quốc các loại, người để ý làm gì? Nếu như không thể dập tắt, vậy hãy nỗ lực bên Hoàng đế xây dựng một Đại Thiên triều thịnh thế trước nay chưa từng có, khiến cho những kẻ bảo thủ ấy ghen hòng, không thể nói gì, như vậy không phải được rồi sao? Nam tử hấn đại trượng phu, khí phách phải như thế mới phải!”

Phương Băng Nhận khởi riếu ý, lớn tiếng mà quát, nàng vẫn mắng đệ đệ này có lúc quá câu nệ tiểu tiết, mặc dù thông minh vượt trội hơn người, nhưng lại bị ràng buộc của luân thường phẩm hạnh, lễ giáo, suy nghĩ không khỏi cứng nhắc, chẳng vui tý nào, nếu không có người bên cạnh nhắc nhở, chắc chắn sẽ giữ nghiêm cái gì gọi là quy tắc, cự thân...thật khiến người ta chịu không được.

Giống như được cảnh tỉnh, tinh thần Phương Băng Cao chấn động.

Hai người im lặng mà đối mặt với nhau, căn phòng lớn như vậy mà không hề có tiếng động, Phượng Băng Nhận chậm rãi đợi y tỉnh ngộ, mà Phượng Băng Cao thì rơi vào cuộc chiến nội tâm, tình cảm cùng lý trí tranh đấu kịch liệt.

Lý trí khuyên y không được làm vậy, phải để quốc gia xã tắc lên hàng đầu, không thể để tâm phóng túng, rơi vào nghịch đạo.

Tình cảm thì lại muốn y vứt bỏ hết thảy, tập trung vào...tình yêu...đắm chìm trong hạnh phúc.

Lựa chọn bên nào cũng rất khó khăn...

Cuối cùng không nén được, Phượng Băng Nhận lên tiếng phá vỡ im lặng, sốt ruột hỏi: "Người còn chưa hiểu? Tỷ try tận tình khuyên người, thật còn không hiểu?"

"...Ta thực u mê...Thật là...Đã hiểu... Đa tạ tỷ tỷ..."

Phượng Băng Cao chậm rãi mỉm cười, mỹ lệ mà như mộng, khiến Phượng Băng Nhận tâm động không ngớt, mơ mơ hồ hồ, lần đầu tiên nàng thấy tác động mê hoặc nhân tâm như vậy, tuy là đệ đệ, nhưng vẫn khiến mặt nàng phỉm hồng.

A! Chớ trách Hoàng đế lại cố chấp như vậy, kiên trì đem hết mọi thủ đoạn để đạt được.

"Phải hạnh phúc a! Băng Cao!" Phượng Băng Nhận tiến lên nói lời chúc phúc.

"Ân!" Phượng Băng Cao thoải mái cười, đem những băn khoăn trong lòng rũ sạch.

Đúng! Y sẽ dừng cảm theo đuổi tình yêu, hạnh phúc thuộc về mình, không hề do dự.

22. Chương 21

Editeur: MrSuxi232

Thời gian chậm chậm trôi đi, chớp mắt đã thu đi đông đến, thời tiết chuyển đông, trong kinh thành tuyết phủ trắng xóa. Hàn khí mờ mờ ảo ảo lan tỏa... Kinh thành náo nhiệt nhuộm màu trắng, mọi người ai cũng khoác áo da cừu vừa dày vừa nặng để tránh rét, trong trà quán, tửu quán nóng hôi hổi, người người tranh nhau uống trà nóng, ăn cháo nóng để sưởi ấm, xua đi cái lạnh nơi thân thể, tiếng nổ tong tiệp ăn nổi lên ầm ĩ, bên ngoài trời rét cắt da cắt thịt, đường phố chợ búa vắng vẻ, chỉ có hai ba thân ảnh đi rất nhanh trên đường.

Sau giờ mùi, trong nội uyển, hoàng cung, cảnh tượng cũng trắng xóa như thế.

Nơi đình các cung điện, ngoại trừ cấm vệ binh đi tuầnqua lại như con thoi ở bên ngoài thì không hề có cung nhân nào khác, phần lớn đều lợi dụng lúc này để nghỉ ngơi, tận hưởng thời gian nhàn rỗi hiếm có.

Hi Hoàng cung, Cận Tương lâu.

Bên trong lò lửa ấm áp, xua tan hàn khí, trên giường hai thân ảnh ôm siết lấy nhau, say ngủ.

Bàn tay to lớn của Hoàng đế dĩ nhiên khoác lên thắt lưng Phượng Băng Cao, chân cũng gác lên chân y, đem thân thể cong như cánh cung mà gắt gao dán vào người y, chỉ cần trong lồng ngực hơi thay đổi liền vô thức vòng tay ôm siết không tha, cho dù đang ngủ cũng thể hiện ý muốn chiếm giữ mãnh liệt.

“Ân...” Phượng Băng Cao chậm rãi mở mắt, vì cảm thấy thân thể bị bó chặt mà tỉnh dậy. “Thật là, lại đè ta...Nặng như vậy sao ta ngủ được...”

Lắm bầm làm ra bộ oán trách, Phượng Băng Cao mang theo tiểu ý mà nhìn dung nhan Hoàng đế đang ngủ, trong lòng dâng lên vô vàn nhu tình mật ý.

Nam tử khôi ngô tuấn vĩ này, quyền khuynh thiên hạ, hùng bá giang sơn nhưng lại ngủ trong lòng ngực y như một oa nhi, còn lộ vẻ thích thú, thỏa mãn, khiến y cũng chìm đắm vào mối quan hệ gắn bó này, dùng toàn bộ thể xác và tinh thần để đón nhận, gần như quên mất sự tồn tại của bản thân.

Mình có thể hạnh phúc như vậy sao?

Bất an cùng lo âu len vào tâm trí, khiến tâm đang đắm chìm tỉnh táo lại, nhớ lại những lời lúc trước...

Hôm qua, Mật thân vương cùng Di thân vương, tả hữu thừa tướng đều tới Hi Hoàng cung, mỗi người sắc mặt tái nhợt, tâm trạng nặng nề, Phượng Băng Cao biết sớm muộn gì cũng phải đối mặt, trốn không được, hết sức thản nhiên tiến lên nghênh tiếp.

Sau khi ngồi xuống, Phượng Băng Cao đợi bọn họ chất vấn, quyết không nói lại, như đã dự liệu, trong chốc lát, vô số âm thanh...khuyên nghị về lý, về tình thao thao bất tuyệt, không hề giận dữ, những lời nói văn hoa, không có khinh thường, ý nhục mạ phỉ báng...có chăng chỉ là bốn người hơn năm mươi, hiện đang trưng ra bộ mặt giả nua mặt nhọc.

Phượng Băng Cao không đành lòng, y không thể chỉ biết đến hạnh phúc cá nhân, nhưng cũng khát khao có được tình yêu, suy cho cùng sau khi được hưởng quyền sung (chịu chuộng nâng niu) ai có thể chịu được cô đơn tịch mịch?

Một lúc sau, Mật thân vương mới chậm rãi mở miệng:”Chúng ta hôm nay tới đây, có việc quan trọng phía

cho người biết...Tây di-Lâu Khuyết quốc xâm phạm, hiện đã công phá Tử quan, rồi uy hiếp Gia Đồng quan, tướng sĩ biên ải tận lực thủ vững, mấy vạn bách tính chiến hỏa lưu lạc, tướng lĩnh cố gắng phong tỏa tin tức, tránh cho bách tính trăm họ ở kinh đô hoảng sợ vô ích, chúng thần cũng nhanh đến Nghị sự điện, mọi người đều nhao nhao mời người nghênh chiến với Lâu Khuyết, Hoàng thượng lại trì hoãn quyết định, sự tồn vong của Thiên triều, không phải việc nhỏ nhưng Hoàng thượng nhất định không chịu cho người biết...Thế nhưng chiến tướng ở Thiên triều có năng lực mưu trí với võ lực song toàn không nhiều, có thể nói trừ người ra không có người thứ hai, hiện tại tuy rằng Lý phó tướng có thể lãnh binh bất cứ lúc nào nhưng không thể là đại tướng lãnh đạo đại quân được, đại quân sắp xuất chinh nhưng Hoàng thượng vẫn lơ đãng, ngày ngày không thượng triều...”

Phượng Băng Cao nghe vậy kinh hãi, “Chuyện từ khi nào?!” Ngay lập tức đem tình ái quảng ra sau, nhiệm vụ hỏi tình hình cụ thể.

“Khoảng mười ngày trước, khi Lâu Khuyết quân tấn công Tử quan, khoải mã đã đi suốt đêm truyền tin đến bộ binh, ta với Tả thừa tướng lập tức tiến cung cầu kiến Hoàng thượng, nhưng phải chờ ngoài cung suốt một đêm, đến khi vào triều mới có thể bẩm báo sự việc...” Hữu thừa tướng thở dài.” Hoàng thượng chỉ phân phó bộ binh điều binh nghênh chiến, phong tỏa tin tức, không được để lộ ra ngoài, sau đó không chịu vào triều tấu nghị, bệ hạ quan không còn cách nào khác là phía vào hậu cung gặp tướng quân, xin tướng quân khuyên giải Hoàng thượng, phía ngoài xuất binh trấn áp.”

Bốn người vì trách nhiệm nặng nề mà thở dài, đều vì chiến sự mà hao tổn tinh thần.

Phượng Băng Cao nổi giận, “Ta sao lại không biết Hoàng đế không thượng triều? Hẳn rõ ràng giờ dần khởi hành, vậy là hẳn gạt ta...Khâm công công, phát sinh đại sự bức này, sao không cho ta biết ngay?”

“Hoàng hậu nương nương thứ tội, thật sự là Hoàng đế không cho nô tài nói, mà phải tận lực giấu kín.” Khâm công công lập tức thỉnh tội.

“Người lập tức đi triệu Lý phó tướng tiến cung thương thảo quân tình...” Phượng Băng Cao dừng một chút rồi nói tiếp:”Chỉ bằng lừa Hoàng đế trước.”

“Như vậy không ổn, Hoàng hậu nương nương?” Khâm công công nhíu mày. “Nếu Hoàng đế nổi giận trách xuống...”

“Ta chịu trách nhiệm, nhanh đi!” Phượng Băng Cao sắc mặt bình tĩnh, lời nói tràn đầy uy nghiêm không cho phép kẻ khác kháng cự.

Khâm công công toàn thân run lên, lập tức đi ngay.

“Mật vương gia, Di vương gia, Tả Hữu thừa tướng, các người yên tâm, việc này để ta xử lý, Hoàng thượng ta sẽ tự nói, chờ ta và Lý phó tướng bàn bạc xong lập tức chỉnh quân xuất trận.”

Phượng Băng Cao vẻ mặt lãnh tĩnh, dặn dò từng việc rõ ràng, gặp nguy không loạn, hiển lộ khí phách đại

tướng quân anh tuấn phi phạm, kiến thân vương cùng thừa tướng bỗng nhiên an tâm.

“Còn có chuyện này,,Băng Cao, người cùng Hoàng đế...” Mật thân vương ấp a ấp úng không biết nói thế nào, vô cùng bối rối. “Thực sự có chuyện như vậy?”

Khẽ cười, Phương Băng Cao mang theo một chút bất đắc dĩ cùng ray rứt “Đúng, xin Mật vương gia, Di vương gia thứ lỗi.”

“...” Trầm ngâm trong chốc lát, hia người phẩy tay, thở dài, đứng dậy xin cáo từ. “Thôi, thôi tùy các người thôi! Chúng ta tin tưởng người biết điểm dừng.” Đa tạ vương gia.” Thông minh như y sao không biết ý Mật vương gia, không nhận được mà mỉm cười.

Cuối cùng cũng đỡ được một chuyện phiền não!

Quay lại hiện tại, Phương Băng Cao trong vòng ty ám áp từ từ rúc sâu vào lồng ngực Hoàng đế, quyến luyến không rời, y tận hưởng thời gian khi hai người bên nhau, vươn tay dọc theo khuôn mặt say ngủ, vuốt sang bên những sợi tóc lòa xòa, say đắm ngắm, như muốn đem chân dung này khắc ghi vào lòng.

Vừa rồi Lý Tu Viễn bí mật truyền tin: Đại quân đã chỉnh trang xong, dự định giwof mero ngày mai xuất phát.

Như vậy, tính ra có lẽ chỉ còn đêm này là có thể bên Hoàng đế, nhất định phải quý trọng.

Phương Băng Cao biết nguyên nhân Hoàng đế không đồng ý để y xuất binh, càng biết mưu đồ không muốn y ra chiến trường, cho nên không trách hấn đã cố giấu kín, trái lại cảm thụ được niềm hạnh phúc khi được yêu sâu nặng, nếu không yêu quý y, sao có thể không cần quan tâm đến an nguy quốc gia, tồn vong của xã tắc mà làm đủ mọi cách ngăn y xuất binh?

Y nắm bàn tay to của Hoàng đế, ngón tay xen vào nhau xiết chặt, vô cùng hưởng thụ.

Y không ngờ bản thân mình lại quyến luyến thân thể ấm áp này, cũng không biết trong tâm yêu đã đậm sâu, vừa nghĩ phải xa hấn đã khiến y trong lòng khó chịu, lồng ngực đau đớn, lệ đọng đầy khóe mắt.

Không muốn ly khai!

Không muốn chia cách đôi nơi!

Không muốn ra sa trường giết địch!

Nhưng đại nghĩa cùng trách nhiệm đặt trên vai y, vì quốc gia, vì bách tính, vì...hấn, cho dù ra sao cũng

được.

Phượng Băng Cao nén xuống giọt nước mắt chực rơi, đem mặt dán trên khuôn mặt say ngủ kia, tinh tế cảm nhận ngọt ngào lan tỏa, thân cận như vậy thật say lòng người, vì sao trước kia y luôn tìm trăm phương ngàn kế trốn chạy?

“Thứ lỗi cho ta trước kia xa cách, vì ta không biết tâm mình đã yêu người.”

Phượng Băng Cao nhỏ giọng hướng phía hắn tỏ tình, môi lướt xuống khắp trên mặt Hoàng đế, hướng hắn giải bày day dứt.

“Ân...Hảo ngựa...” Hoàng đế lơ mơ chuyển tỉnh, vừa mở mắt thì thấy Phượng Băng Cao hôn môi hắn, không cầm được cứ ngỡ là mộng. “Ta lại nằm mơ sao? Thật là mộng đẹp...Ân...Ta không muốn tỉnh...” Nói rồi lại nhắm mắt ra sức ôm Phượng Băng Cao.

“Đồ ngốc! Mở mắt ra, thật là ta hôn người, người không muốn ta hôn người?” Phượng băng Cao chuyển hướng về lỗ tai hắn mà thổi.

“A! Ngựa a!” Hoàng đế thực sự thanh tỉnh, “Đừng nghịch ngợm!”

Phượng Băng Cao xoay mình nằm trên Hoàng đế, “Nếu còn không tỉnh, ta sẽ khiến người ngựa a.” Vận sức vào mười đầu ngón tay chờ đợi.

“Xem ai kia!” Hoàng đế giả vờ không vui mà phản công, đem Phượng Băng Cao đặt ở phía dưới, ngón tay linh hoạt hướng nách, hông y mà cù.

Trong thời gian ngắn, tiếng cười bật lên, giống như của một đứa trẻ, khiến trên giường rung động, lộ ra hai thân ảnh đang nô đùa.

“Trời ơi! Mau dừng tay! Ha ha! Hảo nhột a, hảo nhột! Ha ha ha! Buồn chết ta rồi! Tức bụng quá, không còn sức nữa rồi!” Trên người Phượng Băng Cao mười ngón tay liên tục chuyển động, Hoàng đế oán giận nói: “Không công bằng! Người sao lại không sợ nhột?”

“Hắc hắc! Ta bắt được nhược điểm của người, hóa ra người ợ nhột, về sau nếu không nghe lời ta sẽ hảo nhột a!” Phượng Băng Cao thở hỗn hển ngã sang một bên, lộ ra nụ cười thỏa mãn, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

“Ta nào dám không nghe lời người?” Hoàng đế lập tức đáp, gắt gao ôm. ” Cao, người hôm nay có chút kỳ quái.”

“Ân? Kỳ quái thế nào?”

“Người bình thường không đùa giỡn với ta, hôm nay lại rất chủ động, hơn nữa ta dán sát vào người như vậy, người cũng không tức giận, vậy không phải rất lạ sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng đế nghiêm mặt nhìn y, mơ hồ cảm thấy bất thường, không phải có người mật báo với y chuyện chiến tranh chứ?

“Ta mỗi ngày đều ở trong cung thì có chuyện gì? Người đừng đa nghi quá.” Ra về bình thường, Phụng Bạng Cao hỏi vặn lại: “Người hỏi vậy, có phải gần đây có chuyện gì không?”

“Không, đều rất tốt.” Hoàng đế nội tâm căng thẳng, vội thêm một câu “Quốc thái dân an.”

“Vậy thì tốt.” Phụng Bạng Cao âm thầm lắc đầu, ngay cả nói dối cũng nói không được, có thể giấu diếm hần bao lâu?

“Người còn chưa trả lời ta, người hôm nay sao lại đối ta tốt như vậy? Ôm người cũng không tức giận?”

Phụng Bạng Cao trừng mắt, tức giận nói: “Cho người ôm còn hỏi lý do? Buông ra!” Thực sự không hiểu nổi nhân tình, chẳng lẽ trước kia thủ pháp cực tuyệt đã khiến hắn bị dọa đến choáng váng? Không dám mạo may vượt qua giới hạn?

“Không buông, hôm nay đừng nghĩ ta buông người ra!” Như lo sợ y sẽ chạy trốn, Hoàng đế khẩn trương ôm chặt hơn.

Thấy vậy, Phụng Bạng Cao ôn nhu nói: “Nếu vậy, vĩnh viễn đừng buông ra!”

“Hả?!” Hoàng đế kinh ngạc, khó có thể tin Phụng Bạng Cao lại nói với hắn những lời phiến tình mật ngữ này.

“Cao, người bằng lòng là người của ta?”

“Còn hỏi...” Phụng Bạng Cao mí mắt buông xuống, hai gò má đỏ ửng, chủ động hé đôi môi đỏ mọng: “Ta không phải Hoàng hậu của người sao...”

Hoàng đế lập tức khóa đôi môi ấy, lửa tình bùng lên mãnh liệt, thiêu đốt thân thể...

23. Chương 22

Editeur: MrSuxi232

Môi lưỡi không ngừng triền quấn, hơi thở nóng rực, hỗn loạn vây quanh, vừa nghe đối phương tỏ tình, bản thân lại toàn tâm toàn ý mà đón nhận.

Phượng Băng Cao khó khăn cự mình, hai tay ôm chặt cổ Hoàng đế, ngón tay vùi vào đám tóc đen nhánh, vô thức đẩy nụ hôn thêm mãnh liệt.

Hoàng đế trở mình đem Phượng Băng Cao nằm lên trên, tránh cho thân thể cường tráng của mình đè ép y, sau đó lại tiếp tục giày vò đôi môi tinh tế đã bông rớt, tinh tế thưởng thức, lại dọc theo sợi tóc trượt dần xuống lưng, thắt lưng, rồi đến hông...Nhu thuận xoa nắn, trêu chọc Phượng Băng Cao.

Cổ ổn định hơi thở, Hoàng đế cất giọng ám muội: "Ta còn chuyện quan trọng muốn biết rõ..."

Phượng Băng Cao thoải mái nằm trên lồng ngực rộng lớn của Hoàng đế, cảm nhận lửa tình chạy tán loạn trong cơ thể, một lúc sau mới có thể bật ra: "Ân...Ân...Người muốn hỏi cái gì?"

"Người là...Là thật tâm muốn để cho ta ôm sao?" Hoàng đế ngừng một chút, nghi hoặc nhìn sắc mặt đã phỉếm hồng của người trong lồng ngực, trong lòng mặc dù mừng rỡ hành động yêu thương này của y nhưng bản tính đa nghi tời sinh, y lại bất ngờ thay đổi, không khỏi lo ngại còn có mưu tính gì khác. "Sẽ không...sẽ không lại giống như lần trước? Là muốn...muốn ôm ta?"

Phượng Băng Cao ngạc nhiên mà ngắc đầu, phì cười: "A ha...Sao người hỏi vậy?" Làm sao mà lại nghĩ đến mức này?

"Bởi vì người quá nhiệt tâm khiến người khác nghi ngờ."

Lúc trước rõ ràng ngàn vạn lần không muốn, hẳn phải hao tổn hết tâm sức, tìm mọi cách khẩn cầu, vất vả lắm mới được cho phép hôn môi, cho phép ôm khi ngủ, nhưng nếu muốn tiến thêm một bước thì lập tức bị cự tuyệt, làm hẳn bất đắc dĩ phải nghe lời, nhưng hôm nay, sau khi ngủ trưa, thái độ hoàn toàn thay đổi, còn thể hiện tình cảm mãnh liệt, hỏi sao không nghi ngờ?

Phượng Băng Cao tâm vẫn còn ý trêu đùa, có ý hỏi: "Nếu đúng vậy, người không bằng lòng sao?"

Nghe lời ấy, mồ hôi lạnh trên trán Hoàng đế túa ra, suy tư chốc lát rồi khó khăn đáp lại: "Ta rất sẵn lòng đáp ứng người...Nhưng người và ta đều biết đó chỉ là lời nói! Đúng là người phải chịu ủy khuất, nhưng ta chính là lúc nào cũng nhớ người, muốn ôm người, bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế được người, nếu người thực không muốn, vậy...Ta đã biết, chỉ cần người đồng ý chờ ta, ở cạnh ta, cái khác...Ai~~~ Ta liền không để ý!"

Những lời này đã quét sạch chút lý trí còn lại của Phượng Băng Cao, y thương hại mà chủ động hôn đôi môi mấp máy của Hoàng đế, từ môi dưới chuyển lên môi trên, lại từ sống mũi hôn dọc xuống, qua đó nói rõ tâm ý của mình.

“Người không để ý nhưng ta thì có a! Tính ta hay câu nệ, không nói được những mật ngữ như người, nhưng ta thật sự rất nhớ người, người còn muốn ta phải chứng minh sao?”

Phượng Băng Cao trở mình ngồi dậy, ngồi cạnh Hoàng đế, vươn hai tay nhẹ nhàng cởi vạt áo, để lộ một mặt vai cổ trắng như tuyết, cái cảm giác ngượng ngùng khiến da thịt y lại thêm một mặt phiếm hồng, thực rung động lòng người.

Trước nam nhân phiến tình như vậy, quả thực Liễu Hạ Huệ cũng không bằng!

Hoàng đế lập tức như hổ đói bổ nhào vào dê con béo trắng, môi khê mút, đầu lưỡi khê liếm, răng khê cắn, cảm giác tê dại như điện giật khiến Phượng Băng Cao cả người run rẩy, cuối cùng vô lực ngã xuống giường, Hoàng đế thuận thế tiến tới, bàn tay nhanh chóng vớt cái áo vương vius qua một bên, lộ ra một mảng ngực trắng nõn.

“Cao, da thịt người thật xinh đẹp trơn mềm, trong trắng ẩn hồng, như hoa rơi trong tuyết, thật khiến người say mê.”

Hoàng đế từ từ đánh dấu lên làn da trắng như tuyết, trong lòng ngoài trừ lửa tình sục sôi còn có một tia cảm động, điều hần chờ đợi bấy lâu cuối cùng đã đạt được, hỏi sao không mừng rỡ!

“Cũng chỉ có người thích mà thôi, thân là nam tử mà da thịt mềm mịn như con gái, khiến người thật khó chịu...Ấn...Người chắc không biết...Ta khi còn thơ ấu, cha ta từng bắt ta đứng dưới trời nắng cời trần luyện công, liên tục phơi nắng đến mấy ngày...Chính là vì làn da trắng này...Ấn a...Nhẹ a...”

Khép hờ mắt, Phượng Băng Cao thấy môi Hoàng đế đang cắn thù du trước ngực, cái loại phiến tình này thật khiến người ta đỏ mặt, cũng trên chộc ham muốn của y, khiến y không cầm lòng được rên lên, một câu nói cũng không xong.

“Nhưng hiện nay vẫn trắng nõn thơm mát thế này, câu dẫn người khác...Người làm sao vẫn giữ được?”

Hoàng đế vừa hỏi vừa không ngừng đánh dấu, môi chậm rãi thưởng thức từng tấc một da thịt, cái loại cảm giác ẩm ướt ôn nhu này khiến Phượng Băng Cao tâm cuồng trí loạn, lời của Hoàng đế không thể lọt vào tai, chỉ cảm thấy lửa tình càng ngày càng rạo rực trong cơ thể, cả người nóng như bị phỏng.

“Ư...Ấn ư...”

Thanh âm đứt quãng khao khát từ Phượng Băng Cao truyền ra, khuôn mặt y đã phiếm hồng nhưng vẫn hiển lộ một vẻ dâm mỹ tao nhã, khiến Hoàng đế càng thêm cuồng, không còn để tâm đến nói chuyện, vội vã di chuyển nhanh xuống dưới, gập y phục chưa cởi, lòng nóng như lửa đốt, bàn tay to lớn vội vàng xé, y bào tức khắc hóa thành từng mảnh nhỏ, rơi lả tả xuống giường, nơi có một tuyết mỹ thanh thuần mỹ nhân đang nằm, như một bức xuân cung đồ sống động.

Phượng Băng Cao nén xuống rụt rè, thấp giọng nói: "Đừng vội như vậy... Rất giống quý hạo sắc a... Với lại, người còn chưa cởi y phục?"

Nghe vậy Hoàng đế vội vã luống cuống mà đem quần áo trên người từng cái vứt xuống, lộ ra thân thể trắng kiện, da thịt vừa tiếp xúc, hai người đều phát ra tiếng rên khê, đầy thỏa mãn, sau đó, hai bên đều như muốn làm vừa lòng đối phương, thăm dò qua lại thân thể người kia, bằng môi, bằng tay, bằng tâm...

"Cao, ta không chịu nổi nữa! Ta vào nha?"

Hoàng đế hơi thở khó nhọc vang lên bên tai Phượng Băng Cao, khiến y nhịn không được cũng run rẩy, rên thành tiếng.

"Ân ân... Hảo... Ta cũng... Muốn người... Ân a... A..."

Phượng Băng Cao hai mắt khép hờ, khóe mắt long lanh, đôi môi bị hôn đến đỏ, thần trí mê loạn, thậm chí mong mau chóng được giải thoát.

Ngón tay Hoàng đế tham dò chỗ sâu kín của Phượng Băng Cao, hơi thở động lòng người liên tục truyền đến, Hoàng đế muốn nghe đôi môi ấy gọi tên mình, khàn khàn nói: "Cao, gọi ta..."

Lửa nóng chảy hừng hực trong cơ thể, rất nhanh thiêu đốt, thế mà còn... Phượng Băng Cao khó nhọc chuyển động thân thể, hai bắp đùi nhịn không được mà cọ sát vào thắt lưng Hoàng đế, hai tay cố sức ôm hân, vô thức hét lớn: "Ân a... A a... Hoàng thượng... Hoàng thượng... Ân hạnh..."

"Không, không đúng, ta muốn nghe người gọi đích danh ta cơ."

Đôi môi mềm ngấp nước, Phượng Băng Cao vẽ mặt cầu xin: "...Liệt... Tuyên... Liệt Tuyên... Yêu ta... Liệt Tuyên..."

Hoàng đế-Long Liệt Tuyên- vạn phần mừng rỡ mà cúi người phong bế môi y, đem thanh âm tuyệt vời kia nuốt vào lòng, đến giờ mới khẳng định hân rốt cuộc đã có được nam nhân ngạo khí thanh cao này.

"Cao, thả lỏng ra..."

Dục vọng hừng hực thật lớn chậm rãi tiến vào, thăm dò tìm kiếm điểm cực cảm.

"...Đau a... Điểm nhẹ..." Khẽ nhíu mày, Phượng Băng Cao nén đau, tuy có xấu hổ, có hơi sợ, nhưng vẫn nỗ lực thả lỏng thân thể, Long Liệt Tuyên yêu thương nhẹ nhàng an ủi Phượng Băng Cao đang đau đến rơi lệ, vạn phần yêu thương, mặc dù muốn nhanh chóng chiếm lấy tất cả của y, nhưng cũng không muốn thương tổn y, đành phải nhẹ nhàng, chậm rãi mà đợi y tiếp nhận hân.

“Không sao chứ?” Thanh âm ôn nhu không kìm được vang lên.

“Àn...”

Phượng Băng Cao cúi đầu đáp, thân thể thực rất đau, nhưng cũng cảm thấy dạt dào, say trong thanh âm trân ái, khiến y ngập tràn hạnh phúc, chẳng những muốn hiến dâng hết cả thể xác lẫn tâm hồn, còn muốn tiếp nhận toàn bộ hẳn.

Thân là nam tử, nhưng lại để một nam tử khác kéo vào lòng vui vẻ, vậy không phải là nghịch thiên sao? Đúng là nghiệt tình thế nhân không bao giờ chấp nhận...

Nhưng lúc này y không còn nhận thức được nhiều như vậy, cũng không cảm thấy xấu hổ hắc rầy rứt, bởi y hiểu rõ thời khắc này, bọn họ chỉ muốn yêu đối phương, bằng mắt, bằng môi, bằng thân, bằng tâm...

Toàn tâm toàn ý hướng về đối phương bộc lộ tình yêu, y chỉ cảm thấy mê say, sung sướng, càng ngày càng lún sâu, không thể thoát ra...

Thầm nghĩ sẽ trong chốc lát nghỉ ngơi, mặc kệ nhân nghĩa đạo đức, trung hiếu lễ nghĩa...Có lẽ đây là bội đức, có lẽ là vi thiên, có lẽ là dị thường...Y, cuối cùng cũng thừa nhận da thịt thân thiết như vậy thật mê say, chẳng trách người ta sao lại ca ngợi ái tình, thiên cổ ngàn đời ngậm xướng.

“Cao, ta rất muốn để một lát cho người thích ứng, nhưng người chặt, nóng thế này, ta thực không nén nổi!”

“Liệt Tuyền, Hoàng đế của ta...” Phượng Băng Cao vươn tay quần lấy cổ hắn, kéo hắn nằm lên trên mình, “Yêu ta, mãnh liệt yêu ta, không giữ lại gì, làm cho ta cảm nhận tình yêu nồng cháy của người đi!”

“Cao, ta yêu người, trọn đời không đổi.”

Theo ái ngữ, bắt chợt va chạm, hung hăng mà thâm nhập vào nơi sâu kín, khiến Phượng Băng Cao thoáng chốc thở không nổi, ai ai rên nhẹ, theo đà luật động mà di chuyển, tẩm thân loạn bấy không ngừng.

“Liệt...Tuyền...Ta cũng...Yêu người...Yêu người...”

Hai người cùng chìm vào bể tình, xuân tình khắp phòng, hưởng thụ đến tận cùng trần gian hoan ái...

Màn đêm buông xuống, ánh nến chiếu trong nội thất, một người lặng lẽ trở mình, mặc lại y phục, sau đó ngồi ở mép giường, chăm chú nhìn người yêu đang ngủ, tay vẽ theo đường nét trên mặt hắn.

“Ta phải đi, Liệt Tuyền...Có lẽ người sẽ oán ta, có lẽ người sẽ bực ta, nhưng ta đều là vì quốc gia, nói thể hơi có chút mượn cớ, đối với người vô trách nhiệm không làm tròn nghĩa vụ, nhưng cũng không thể để bách tính phải chịu cảnh ly biệt, mong người hiểu cho ta...Ta bằng lòng với người, sẽ ra sức giữ mình, khả hoàn trở về...”

Trong chốc lát thấy quyến luyến, cúi người hôn lên môi hắn, Phượng Băng Cao không quay đầu lại bước ra khỏi tấm điện.

Ngoài điện, một người hai ngựa đã đứng chờ sẵn.

Phượng Băng Cao nắm cương, nhẹ nhàng xoay người nhảy lên, thúc ngựa lướt đi.

“Sao bộ dạng lại không tốt vậy?” Lý Tu Viễn bất an nhỏ giọng hỏi.

“Không sao.” Phượng Băng Cao tao nhã cười, trong mắt hiển lộ quyết tâm. ” Quốc gia xã tắc, hạnh phúc bách tính trăm họ phải ưu tiên hàng đầu.” Giật cương, tăng tốc hướng cổng thành lao đi.

Thấy vậy, Lý Tu Viễn đành phải ngậm miệng theo sau.

Tướng quân đã hạ quyết tâm. Hoàng đế, ngài không còn cách nào khác là nghe theo “hậu mệnh” a! Lý Tu viễn vừa thúc người vừa chia buồn với Hoàng đế.

Bất quá, nói đi phải nói lại, thái độ tướng quân lúc này mới đúng a! Y tuyệt đối sẽ không núp trong cung an nhàn hưởng thụ, trốn tránh trách nhiệm của mình, nếu Hoàng đế đã yêu tướng quân, phải hiểu rõ tính cách y mới phải.

Lý Tu Viễn dứt khỏi tình cảm dư thừa, mang theo phần khởi bảm theo Phượng Băng Cao.

Hoàng đế cáo lễ không biết bây giờ tướng quân mới là đẹp nhất, phong thái tốt nhất, ý chí kiên định, thân hình băng lãnh ngạo nhân, thực sự khiến kẻ khác mê đắm, không thể không ngưỡng mộ, nguyện ý phục tùng.

Ngoài thành, đại quân đã tề chỉnh, chỉ đợi thủ lĩnh ra lệnh, lập tức khởi hành thảo phạt, chiến sự hết sức căng thẳng!

Editeur chính thức ngắt... @_@

Chắc sau chương này ta phải dưỡng sức+lên núi tu luyện dài dài a.

Haizzzz thật xấu hổ! Ta cảm thấy bản thân còn quá yếu kém khi làm những đoạn kiểu này a...

Hay chúng ta chơi trò chơi nho nhỏ để hạ nhiệt ha.

Các bạn gần xa ai tìm được trong chương này từ đồng nghĩa với từ ” ngấm vịnh” (đồng nghĩa này xét theo QT ca ca a) thì ta sẽ có thưởng a...

24. Chương 23

Editeur: MrSuxi232

Cát vàng tung bay, tuyết lạnh rơi nhẹ nhẹ, đại quân tiến vào cánh đồng hoang vu, cảnh vật bốn phía thật nhàm chán, một khoảng không gian mênh mông, cây cỏ cần cỗi chìm trong sương giá, bên cạnh vài cọng cỏ tươi lại xen kẽ những cây cỏ khô héo, còn không hề có dân cư sinh sống, mà mặt trời bây giờ đang ở chính ngọ, ánh nắng chiếu khắp nơi, xua đi hàn khí, mang lại chút ấm áp.

Phượng Băng Cao kéo cương, dừng ngựa, lệnh thị tòng đưa bản đồ, quan sát chốc lát, quay lại phân phó:”Lý phó tướng, gọi Trầm phó tướng dẫn quân tiên phong đi lên phía trước năm mươi dặm dò xét xem có quân địch không, chỗ đó có một khe núi hẹp, dễ thủ khó công, thực thích hợp để đại quân ở lại.” Dừng một chút, lại dặn thêm:” Nếu phát hiện thân ảnh quân địch, không được dă thảo kinh xà, mau chóng hồi báo”

“Tuân lệnh!” Lý Tu Viễn thúc ngựa tới tiền quân phía trước phân phó quân lệnh.

“Truyền lệnh xuống dưới, đại quân tạm thời nghỉ lại đây, mặt khác, trù phòng mau chuẩn bị thức ăn, vừa dùng bữa vừa chờ tin của tiền quân.”

“Vâng! Tướng quân.”

Phượng Băng Cao xoay mình xuống ngựa, thị tòng bên cạnh lập tức tiến lên nhận dây cương, dắt ngựa đi chăm sóc. Quân lính nhón nhịp dừng lều bạt, chuẩn bị nghỉ ngơi dùng bữa. Phượng Băng Cao vừa bước vào lều, lập tức thân thể vô lực ngã xuống nệm lông, thần thái mệt mỏi.

Lát sau, Lý Tu Viễn xốc màn tiến vào, thấy Phượng Băng Cao mệt mỏi, không khỏi lo âu, vội tiến lên hỏi:

“Tướng quân, sắc mặt người rất xấu, có sao không?”

Mở mắt nhìn người vừa đến, sau khép mắt lại, ngắn gọn nói:”Không sao.”

“Thật không...” Cũng không phải hôm nay mới thấy y như vậy, sao có thể vì hai chữ kia mà bỏ qua, Lý Tu Viễn ngồi xuống, chờ câu trả lời rõ ràng.

Phượng Băng Cao trở mình, không muốn nói tiếp, lâu sau đó, mới phun ra một câu:”...Thân thể hơi đau một chút, không sao đâu.”

Thân thể hơi đau? Trước nay bốn ba trên lưng ngựa ba ngày ba đêm, vẫn có thể vui vẻ nói cười, sắc mặt không đổi, bây giờ nói thân thể hơi đau?!

Không nghe nhầm chứ?

Từ lúc đại quân đi đến nay đã hơn nửa tháng, mặc dù không phải điều kiện thoải mái, nhưng tướng quân y năng lực, từng trải có thừa, mà vậy cũng không tính đi...

Bất quá, nếu cẩn thận nhớ lại, dường như đại quân ngày ấy khởi hành, hình dáng tướng quân có phần kỳ quái a, còn như đang cố bảo vệ một bộ phận nào đó, yên ngựa còn lót thêm tấm nệm dày...Bằng sự lạnh lợi, Lý Tu Viễn làm sao không biết nguyên nhân tạo thành cái thân thể toàn thân đau nhức, ngay tức khắc đại ngộ.

A ha! Ta biết rồi! Tướng quân nhất định đã cùng với Hoàng đế làm chuyện tốt a! Thực là, cũng không cần giấu cả ta như vậy a!

“Ác nga~~ Ta biết sao người lại toàn thân đau nhức a!” Thần tình ám muội mà trêu chọc. “Cuối cùng cũng làm rồi?”

“Ngươi, đồ thô lỗ chết tiệt! Cái gì mà đã làm rồi? Thật hạ lưu!” Phượng Băng Cao vội mắng, sau đó nhin không được bắt giác đỏ mặt.

“Ai ai! Tướng quân không phải xấu hổ, mặt tướng có thể hiểu được mà.”

“Không muốn nói với ngươi nữa!”

“Đừng thẹn quá hóa giận a!” Lý Tu Viễn liều mạng tiếp tục trêu chọc y. “Như vậy đi! Ta sẽ nói đại quân đi chậm lại để săn sóc cơ thể đau nhức của tướng quân...” -“Câm miệng, còn nói nữa ta sẽ phái người đi chăm ngựa!” Phượng băng Cao ngồi phắt dậy, hằm hằm nhìn Lý Tu Viễn.

“Vâng, vâng! Tướng quân hạ lệnh ai dám không nghe chứ!” Lý Tu Viễn thông minh đáp qua loa, theo sát khí của Phượng Băng Cao, chỉ có lập tức đáp ứng y, Lý Tu Viễn cũng rất rõ điểm ấy, tận dụng triệt để.

“Đừng làm loạn, ra ngoài ăn cơm đi!” Phượng Băng Cao vội lảng sang chuyện khác, chỉnh lại y phục, chuẩn bị đi ra.

“Ai~~Tướng quân, đừng vội a! Nghỉ ngơi thêm đi! Để thân thể hảo~~ hảo a~~~ nghỉ đi nha! Ăn cơm là chuyện nhỏ, để ta thay người...”

Phượng Băng Cao vẫn không quay đầu lại. bước ra khỏi lều vải, nghe thấy ngụ ý kia, không khỏi ngượng ngùng nhưng đành mặc kệ.

Ra khỏi lều, hướng về phía binh lính đang tuần tra gập đầu, Phượng Băng Cao vừa đi vừa xem xét tình hình.

Chiến trường, có thể nói là địa ngục nhân gian, là nơi tàn bạo nhất, chỉ có thể chọn sống hay là chết.

Nếu có thể, y cũng không muốn thanh niên trai tráng phải ra chiến trường, nhưng không thể làm được, y vẫn phải ra chiến trường giết giặc, trải qua mấy lần sinh tử, điều duy nhất có thể làm chỉ là để thương vong giảm đến mức thấp nhất, binh lính có thể trở về đoàn tụ với gia đình, mặc dù biết ước vọng đó cũng quá xa vời, nhưng y chỉ còn cách làm hết sức mình.

Phượng Băng Cao trong lòng vô cùng nặng nề, bất lực biểu hiện ra ngoài, đành phải nặn ra tiểu ý, cố gắng động viên binh sĩ.

“Khuôn mặt xinh đẹp hơn người như vậy, da thịt trắng trẻo, thật có thể lãnh binh đánh trận sao?”

Một câu hỏi khinh thường truyền đến, khiến mọi người chú ý, Phượng Băng Cao nhìn về phía chủ nhân câu nói.

“Cho một kẻ tay chân vô lực gánh vác trọng trách, nhìn như đàn bà lãnh binh đánh giặc, thực khiến người không thể tin tưởng, chiến tranh mà coi như trò đùa, không khéo sẽ hy sinh vô ích, tiểu tử bạch diện thư sinh người nên chuẩn bị đi!” Một nam tử trắng kiện, sắc mặt ngăm đen từ đoàn người bước ra hò hét đẹp đường.

“Này chỉ ở trên triều đình khua môi múa mép, chỉ là khoe khoang có thể được thăng cấp, trên chiến trường phải một mất một còn, máu huyết sục sôi, thương thật đau thật mà liều mạng giết địch, người thể trạng yếu đuối, được nuông chiều sao có thể chứ? Nếu không chịu nổi thì mau rút về kinh đi, đừng để nhiều người hy sinh vô ích!”

Chúng binh sĩ bắt đầu nhao nhao bàn luận, cho rằng đại hán nói không phải không có lý, lòng quân bắt đầu dao động.

Lần này đại quân xuất trận là chiêu mộ từ những vùng phụ cận kinh thành, không phải là thuộc hạ cũ của Phượng Băng Cao, tự nhiên không rõ Phượng Băng Cao có bao nhiêu năng lực, dựa vào bề ngoài thanh tú cùng tuổi tác còn trẻ, quả thực còn nhiều nghi ngại.

“Lớn mật! Cư nhiên dám đối tượng quân vô lễ như vậy!” Thị tòng bên Phượng Băng Cao quát.

“Không sao, cứ để hắn nói hết.”

Phượng Băng Cao tràn đầy hứng thú mỉm cười, có chút kỳ vọng những lời tiếp theo.

Trong quân long xà hỗn tạp, binh sĩ đến từ bốn phương tám hướng, khó tránh khỏi tốt xấu lẫn lộn, muốn đạt được nhân tâm, phải có khả năng trấn áp kẻ khác.

Cầm binh hơn mười năm, y cũng hiểu rõ nếu lúc này mang quyền thế đè ép người khác, chỉ đưa tới binh sĩ bất mãn, mang mầm họa sĩ khí ly tán, quân tâm hỗn loạn, đảo ngũ là tất yếu, có nói gì cũng vô dụng.

“Ta là người thô lỗ, chỉ biết nói thật, chỉ cần nhắm đến ta, đừng liên lụy huynh đệ ta.” Đại hán khí độ hiên ngang, hét lớn một tiếng.” Chỉ cần người thắng song quyền của ta, ta sẽ tin người có bản lĩnh thật sự, từ nay về sau nguyện ý ra sức cho người, nếu không thể thắng ta, người lập tức rút đi, đổi một tướng quân khác có năng lực hơn.”

Bàn tay to lớn vung lên, gió thổi vù vù, dáng điệu đầy uy lực.

“Hảo! Thực thẳng thắn!” Phượng Băng Cao chuẩn bị tiếp chiêu.

Thị quan lo lắng che trước người Phượng Băng Cao, quát bảo dừng lại.” Mau lui lại! Không được động thủ với tướng quân! Cẩn thận ta xử người theo quân pháp!”

“Trầm Phú, người tránh ra, ta sẽ chỉ giáo cho vị huynh đệ lỗ mãng này cái gì gọi là không thể trông mặt mà bắt hình dong!”

Phượng Băng Cao khí nhàn tâm tịnh, thoải mái đứng yên, không hề thủ thế, chỉ mỉm cười nhìn đại hán, thần thái như vậy khiến đại hán bất giác đề phòng, cẩn thận dò xét thời cơ xuất chiêu.

“Thế nào? Sao không tấn công? Không phải chỉ biết mạnh miệng chứ?” Phượng Băng Cao trêu chọc.

“Tiếp chiêu!” Đại hán quát lên, bất ngờ chuyển thế tấn công.

Trong chốc lát, nắm tay to lớn như bão táp lao tới Phượng Băng Cao, mọi người đều cảm nhận được kinh lực, liền lui lại vài bước, e sợ kinh lực tỏa ra, vẫn thấy Phượng Băng Cao thần thái như cũ, không hề bị ảnh hưởng.

Chốc lát, đại hán đánh tới trước Phượng Băng Cao, y hơi chớp động thân thể, hai tay đánh tới, khéo léo xử kinh, bốn tay chạm nhau, lập tức ngăn cản được thế công, nhưng thân hình vẫn đứng yên tại chỗ, phong thái phiêu nhiên, trái hẳn với đại hán, lực đạo mạnh mẽ không còn, cả người bịch bịch gục xuống.

Tức khắc phân rõ cao thấp.

Mọi người bật ra lời tán tụng, lập tức minh bạch tướng quân thiếu niên này võ nghệ hơn người, không phải chỉ là “gối thêu hoa”, lập tức thu hồi suy nghĩ khinh miệt, không dám khinh thường.

Đại hán to lớn chưa từ bỏ ý định, cố sức vãn hồi thể diện, đứng dậm, tiếp tục phát quyền như vũ bão đánh tới.

Phượng Băng Cao không hề nao núng mà tiếp chiêu, còn thuận miệng chỉ điểm:”...Nắm đấm của ngươi kinh lực uy mãnh có thừa, nhưng không linh hoạt, khó có thể thắng...Vả lại còn không biết biến hóa, chỉ rập khuôn, vậy mà khinh địch...Lyện võ tối kỵ xung trận lại lỗ mãng, ngươi hiện nay bây giờ lại không tỉnh táo, chỉ biết mãnh công, dẫn đến hạ bần lơi lỏng, khắp nơi đều có sơ hở...Công phu như vậy, muốn khiêu chiến với bản tướng quân, còn phải luyện mười năm nữa!”

Lời nói vừa dứt, Phượng Băng Cao đỡ người về trước, cổ tay một duỗi một kéo, nhấc chân đá một cước, đại hán lần nữa đổ xuống đất.

Chúng binh sĩ trợn to mắt, lặng người nhìn chằm chằm—đại hán mồ hôi chảy ròng ròng, nắm trên mặt đất nặng nhọc thở đến không dậy nổi, Phượng Băng Cao y phục không dính tí bụi, thần định khí nhàn đứng bên đại hán.

Khắp nơi yên tĩnh, chỉ nghe gió thổi bên tai, sương tuyết nhẹ nhàng thổi.

“Đã phục chưa?” Phượng Băng Cao nhẹ nhàng hỏi.

“Ba!” Chúng binh sĩ không hèn mà cùng phục xuống mặt đất, đồng thanh nói:”Phục! Thuộc hạ thề từ nay thành tâm cống hiến hết sức lực cho tướng quân.”

“Hảo, chúng quân đồng lòng. Huynh đệ một nhà mà đánh nhau, một chút cũng không nên, chuyện hôm nay không được phép tái phạm. trái lệnh, trảm!” Phượng Băng Cao chỉnh lại tư thế, nghiêm giọng nói.

“Tuân lệnh! Tướng quân!”

“Đứng lên đi! Trong quân doanh, mọi người đều vì nước tận trung, không cần câu lệ lễ tiết, chỉ cần không trái với lễ nghi phép tắc.”

Phượng Băng Cao hạ giọng, hòa nhã nói:” Qua mấy ngày này, tất cả phải ra chiến trường giết địch, tránh khỏi trong lòng nặng nề, nhưng quốc gia bách tính đều phải nhờ các huynh đệ bảo hộ, chỉ mình ta không thể làm được, thỉnh mọi người hợp tác với ta, chung sức tiêu diệt kẻ thù, bảo vệ yên bình của mọi nhà, cường thịnh của quốc gia.”

“Vâng! Tướng quân! Bọn thuộc hạ tuân mệnh tướng quân, thế sống chết bảo vệ đất nước!”

“Hảo, hảo, mau đi nghỉ ngơi dùng bữa đi!”

Phượng Băng Cao ra hiệu cho mọi người lui đi, dặn thị quan mang đồ ăn đến lều, rồi quay người về lều.

Chiến sự hết sức căng thẳng, chẳng mấy chốc sẽ nổ ra, không biết Hoàng đế ở kinh thành bây giờ thế nào.

Nhớ đến điểm này, nhu tình lập tức lộ ra...Khóe môi không nhịn được khẽ nhếch lên...

Tĩnh lại không thấy mình, chắc là hần sẽ nổi trận lôi đình, tức giận quát mắng a? Như vậy thì đứng mũi chịu sào, hứng hết cơn thịnh nộ sẽ là các thân vương cùng chúng đại thần...

Thực là, phải bắt hần sửa đổi tính cách mới được, nếu không chúng thần đều mỗi ngày kinh hoàng, lo sợ xem sắc mặt hần mà sống qua ngày, không phải là phúc của quốc gia a...

Tâm tư Phượng Băng Cao vượt núi băng đèo, bay trở về kinh, lưu luyến Hoàng đế mãnh liệt như lửa, hỉ nộ bất ngờ...Chờ ta, Liệt Tuyền, chờ ta khải hoàn trở về...Mang theo suy tưởng ngọt ngào, Phượng Băng Cao nhìn xa xa về phía kinh đô, âm thầm hứa hẹn.

Biên cảnh phương Bắc, hai bên gần giao chiến, chiến hỏa ngấm nhen nhóm, tại kinh đô, bốn phía Khánh Trùng môn, Hoàng đế mang theo cấm vệ quân cùng thân vương, chúng thần tử đang lo lắng bàn luận, khí thế khẩn trương. Bách tính trong kinh thành trăm họ đều đóng chặt cửa, lén lút quan sát, trong lòng lo sợ không ngớt, lo lắng suy đoán đây có phải là biểu hiện Thiên triều phồn thịnh sắp diệt vong? Nếu không sao Hoàng đế lại vô cớ suất binh áp bức quan lại?

“gối thêu hoa”: chỉ có vẻ bề ngoài

25. Chương 24

Editeur: MrSuxi232

“Cổn!” Long Liệt Tuyền ngồi trên lưng ngựa hướng về phía bá quan đang chắn phía trước gần giọng, nét mặt cuồng nộ cùng dữ tợn. “Các người còn không tránh ra? Muốn trẫm phải bước qua xác các người ra khỏi thành phải không?”

“Chúng thần liều chết cũng phải cản Hoàng thượng ra khỏi thành, Hoàng thượng là chí tôn đứng đầu cả nước, vì trách nhiệm, thỉnh người bảo trọng long thể, không nên mạo hiểm, không nên đi đến chỗ nguy hiểm, vì bách tính trong thiên hạ, vì Thiên triều cường thịnh.” Hữu thừa tướng tận lực khuyên nhủ.

“Trẫm không nghe! Trẫm chỉ biết nhất định phải ra khỏi Khánh Trùng môn này, ai cản lập tức trảm!” Long

Liệt Tuyền hai mắt tóe lửa, khiến bá quan trong lòng cảm thấy một trận ớn lạnh, có người sợ quá đến nỗi không kìm được, hai chân run rẩy.

“Hoàng thượng, thỉnh người thay đổi mệnh lệnh, quay về cung!” Mật thân vương cũng đứng ra khuyên nhủ.

“Phượng Băng Cao thân là tướng quân, vốn có trách nhiệm bảo cương vệ quốc, Lâu Khuyết dẫn binh quấy nhiễu biên cảnh nước ta, mấy vạn dân sinh trôi dạt khắp nơi, làm lung lay căn cơ của Thiên triều ta, nếu không nghênh địch, làm sao có thể thị uy? Làm sao có thể nâng cao khí thế? Bách tính làm sao an cư lạc nghiệp? Quốc gia làm sao tiếp tục phú cường? Hoàng thượng thỉnh nghĩ lại, đừng uổng phí công sức của Phượng tướng quân!”

“Người còn dám nói? Nếu người không phải thất thúc của trẫm, trẫm đã sớm đem người phanh thây vạn đoạn!” Long Liệt Tuyền oán hận liếc Mật thân vương, trong mắt đã xuất hiện tơ máu.

“Người tưởng trẫm không biết người đem chuyện Lâu Khuyết xuất binh nói cho Băng Cao sao? Nói đại nghĩa với y, buộc y xuất binh, chẳng lẽ người không bắt y ra khỏi kinh thì không chịu được sao? Trẫm không phải không quan tâm chiến sự lần này, cũng không phải đã sai người chinh quân xuất binh sao? Thậm chí còn phái đi tất cả võ tướng, chuẩn bị lương thực, nỗ lực giành thắng lợi! Sao không nên để Phượng Băng Cao lãnh quân? Y là Hoàng hậu của trẫm! Trẫm yêu y hơn cả tính mạng! Mà người lại cứ nhiên để y xuất binh?! Thất thúc! Người muốn bức chết trẫm sao?”

“Hoàng thượng, bản vương tuyệt không có ý này!” Mật thân vương bịch một tiếng, quỳ xuống. “Ta mặc dù là Hoàng thúc, nhưng cũng hiểu rõ đạo quân thần, không hề có ý khác, tuyệt đối không dám có tâm phản nghịch!”

Chúng thần lập tức nhao nhao hưởng ứng, toàn bộ quỳ xuống, cùng nói: “Hoàng thượng anh minh, Mật vương gia tuyệt không có ý ấy!”

“Đã không có ý đó, vậy đừng cản trẫm nữa!” Long Liệt Tuyền nóng nảy rống to, khoái mã Nhi Diệc cũng hí lên, nhảy bèn cảm nhận được chủ nhân đang cuồng nộ, mất kiên nhẫn.” Trẫm hôm nay phải ra khỏi thành mang Hoàng hậu về!”

“Hai người không thể ở cùng một chỗ, hoàng thượng.” Tả thừa towns lần nữa khuyên.” Lâu Khuyết quân đã tâm ham muốn Thiên triều ta, nhưng còn ngại ta đại quân hùng cường, không bao giờ dám xâm phạm, lần này dám dẫn binh nam hạ, chắc chắn đã cso sự chuẩn bị kỹ càng. Phượng tướng quân tận tâm vì nước, tự mình nghênh chiến Lâu Khuyết, chính là biểu hiện trung quân ái quốc, nếu Hoàng thượng không nghe lời khuyên ngăn, tự mình vào chỗ nguy hiểm, chẳng phải đã đúng ý Lâu Khuyết? Vả lại, nếu long thể Hoàng thượng hao tổn, vạn dân biết lấy gì để dựa vào? Thiên triều dựa vào cái gì để tiếp tục tồn tại?”

“Không cần nói nữa, ý trẫm đã quyết, những lời này đã nghe không dưới trăm lần, các người còn không chịu buông? Bị các người lộn xộn dây dưa, trẫm đã muộn hơn một tháng, không muốn cùng các người tiếp tục giằng co nữa, đây là lần cảnh cáo cuối cùng, còn không buông lập tức trẫm!”

Ngữ điệu âm trầm uy hiếp, long Liệt Tuyền không kiên nhẫn kéo cương, khiến ngựa vung hai chân trước

lên cảnh cáo.

Không khí trang nghiêm bao phủ, cảnh báo tàn khốc này từ từ tiến vào lòng mọi người, ai cũng có thể thấy quyết tâm trong đôi mắt đã đỏ lên của Long Liệt Tuyền, nếu cứ ngăn cản, nơi đây chắc sẽ xảy ra một trận huyết tinh đồ sát.

Chúng thần đứng im tại chỗ, trong lòng hiểu rõ, có khuyên nữa...cũng vô dụng!

Một số người nhát gan liền tránh ra, tuy nhiên cũng vẫn không ít trung trinh chí sĩ vẫn như cũ đứng sừng sững, quyết tâm liều chết can gián, cho dù có mất mạng cũng không thẹn với trời đất.

Tình thế hết sức căng thẳng!

Long Liệt Tuyền trợn mắt nghiêng răng, tính toán hạ lệnh cường chế đột phá vòng vây, vượt qua huyết nhục của chúng thần. “Hảo, Hảo a! Các tướng sĩ nghe lệnh...”

“Hoàng thượng! Khoan đã!” Xa xa, Mâu thân vương cười ngựa phi nước đại tới, thần thái không còn thanh thoi, nhàn nhã như trước, chỉ thấy hấn hển hên hô to:” Thỉnh nghe thần huynh nói! Đừng hành động lỗ mãng!”

Nhìn người vừa đến, Long Liệt Tuyền u ám hỏi:”Tứ ca, ngươi cũng đến can thiệp?” Sao lại thêm một kẻ tới tìm đường chết?

“Không...Không phải...Ta là...là tới giúp ngươi...” Mâu thân vương thở không ra hơi dừng ngựa, thở dốc giải thích mục đích, cả người nhếch nhác không thể tả, càng thể hiện rõ sự khẩn trương.” Giúp ngươi thuyết phục...mọi người...hô hô...”

“Thẩm Tuyền! Ngươi tới làm loạn a?!” nghe vậy, Mật thân vương nổi giận trong phút chốc kêu thảng tên hấn, không rõ tứ hoàng chất trước nay không quan tâm đến quốc gia đại sự hôm nay làm sao, cư nhiên trợ giúp Hoàng đế hồ đồ!

“Ta đâu dám, Hoàng thúc.” Mâu thân vương lộ ra dáng cười ngây thơ, ” Chẳng qua muốn mời hoàng thúc nghe ta nói, xem có đúng hay không muốn liều mạng ngăn cản hoàng thượng ra khỏi thành.”

Chúng thần nghe vậy, đều nhao nhao ngờ vực, Mâu thân vương này trong hồ lô rốt cuộc đang bán thuốc gì, mà lại nói như vậy.

“Đây là ý gì? Thân là Hoàng đế phải trấn giữ đế đô, giữ cương chế, củng cố quốc căn, lại có thể rời kinh? Kinh đô là tâm phách của quốc gia, vô cùng trọng yếu...”

“Hoàng thúc, những đạo lý này ta đều minh bạch, nhưng thỉnh ngài dừng lại, nghe ta nói hết đã, sau đó

nếu vẫn khăng khăng cản Hoàng thượng xuất thành thì cũng tùy người, ta tuyệt không can thiệp.” Mâu thân vương nhần nài nói.

Ai ooi~~ Những lão nhân này cứ bảo thủ thật không tốt, lúc nào cũng tuân thủ giáo điều quy củ, chút nơi lỏng cũng không có, chẳng trách mỗi lần Hoàng đế nghe không đến hai câu đã phát hỏa, ngay cả hấn tính tình như vậy còn không chịu nổi, ai có thể chịu được chứ...Nghĩ lại có lẽ cũng chỉ có Tướng quân là có bản lĩnh đó.

“Thụy vương gia, nghe Mâu Thân vương muốn nói gì đã!” Hữu thừa tướng thấp giọng khuyên, Mật thân vương đành phải bằng lòng.

“Nói mau! Cho người một khắc.”

Long Liệt Tuyền mất kiên nhẫn giục, hấn trước giờ không hề quan tâm chúng thần nghĩ gì, có thể thức thời tránh ra thì tốt, nhưng nếu phải giết để phá vòng vây, hấn cũng không hề do dự, mục đích cuối cùng chỉ là —Ra khỏi thành!

“Hảo, hảo, thỉnh Hoàng thượng nhần nài, chờ Tu Cần mang người đến, tất cả sẽ sáng tỏ.”

“Người cũng đừng mượn có kéo dài thời gian.” Hấn nheo mắt ngờ vực nhìn Long Thẩm Tuyền.

“Ta nào dám.” Mâu thân vương chỉnh lại ngoại bào, chỉ chỉ hướng Đông Cung điện. “Ây, người đang đến từ hướng này.”

Mọi người nhìn lại, thấy một ngựa đang băng băng phi đến, cấp tốc đến gần Khánh Trình môn, trong chớp lát, đã tới trước mặt mọi người.

Lý Tu Cần kéo theo một người trở mình xuống ngựa, quỳ xuống trước Long Liệt Tuyền hành lễ. ” Thần kiến giá.”

” Ân, đây là ai?” Long Liệt Tuyền nghi hoặc nhìn người đang quỳ rạp trên đất, hai tay bị trói, qua y phục thì đó là nam tử.

Hình như có điểm hơi quen...Đây không phải là thái giám thị hầu của Hợp phi sao? Bắt hấn tới đây làm gì?

Mâu thân vương khôi phục lại phong thái ung dung. bên hông rút ra một cái quạt, thoảng chốc xòe ra, cao giọng nói:”Người này đúng là cung nhân hầu hạ bên Hợp phi, cũng đã kẻ âm mưu khiến Lâu Khuyết dẫn binh nam hạ, làm Phượng tướng quân phải lãnh binh nghênh chiến.”

Tức khắc, mọi người đều sôi nổi bàn luận, phần lớn cảm thấy khó hiểu.

Long Liệt Tuyền trong mắt lóe tinh quang, sát ý cường liệt, trầm giọng nói: "Nói rõ xem."

"Hoàng thượng muốn thăm vấn ở đây sao? Có chút không ổn, đại quân đã đóng ở cửa thành cả ngày khiến lòng dân hoang mang, để tránh bách tính tiếp tục sợ hãi, chỉ bằng di giá đến Nghị sự điện, đem việc này tra hỏi kỹ lưỡng từ gốc tới ngọn."

Mâu thân vương bước tới bên ngựa, ra hiệu Hoàng đế cuối xuống: "Hơn nữa chuyện này liên quan đến thể diện triều đình, cũng không nên để bách tính biết."

"Người nếu dám lừa gạt trăm, dây dưa kéo dài thời gian, vậy trăm sẽ cho người nếm mùi vị thế nào là sống không bằng chết." Long Liệt Tuyền thấp giọng cảnh cáo.

"Người yên tâm, ta cũng không có gan vượt râu hùm a."

Ngoài miệng nói có vẻ khiêm tốn nhún nhường nhưng thần thái kia không hề mấy may có chút sợ sệt. Long Liệt Tuyền hừ hừ không đáp, hẳn nếu thật dám đùa giỡn ta, ta cũng có cách đối phó với hắn.

Nghị sự điện.

Văn quan võ tướng tề tựu hai bên tả hữu, Hoàng đế thần sắc uy nghiêm ngồi trên long ngai, bên dưới là Lâm công công đang bị bắt trói, Mâu thân vương cùng Thụy thân vương, Tả Hữu thừa tướng đang đứng phía trước.

"Hoàng thượng, ta cũng không nhiều lời, trực tiếp nói thẳng vào trọng tâm, để ngài và các Hoàng thúc hiểu."

Thật rất thức thời, hiểu được sự nhẫn nại của hắn không cao. Long Liệt Tuyền hừ nhẹ: "Nói mau!"

"Nói về chuyện trước kia, có một điểm nhất thiết phải mời Hoàng thượng phối hợp, khi chưa biết rõ sự việc tình tạng nên cơn thịnh nộ, không nên trách cứ hoàng thúc cùng các thừa tướng, nếu không sự tình còn chưa nói rõ ràng đã bị lửa giận của Hoàng thượng thiêu cháy a!"

Mâu thân vương nửa cầu xin, nửa dọa dẫm mà đúng ánh mắt thỉnh thị, đổi lại sự đồng ý của Long Liệt Tuyền hiện đang không kiên nhẫn mới nói tiếp: "Hoàng thượng có lẽ không biết rõ lắm tình hình chiến sự bây giờ thế nào vì hoàng thúc cùng các thừa tướng sợ Hoàng thượng biết tin Phụng tướng quân đang trong tình thế căng thẳng sẽ đánh mất sự tỉnh táo trong phán đoán, nên mới che giấu tình hình chiến sự mới nhất..."

"Cao làm sao?! Mau nói rõ!" Long Liệt Tuyền đứng bật dậy hô to, dường như sẽ lao xuống, phi nước đại tới chiến trường, lo lắng bộc lộ rõ ràng trong lời nói, trong ánh mắt.

Thụy thân vương cùng Tả Hữu thừa tướng xấu hổ cúi mặt xuống, không dám đối mặt Hoàng đế.

“Ai~~ chớ vội, y hảo a, Phương tướng quân thân đã trải qua trăm trận đánh, dũng mãnh không gì bằng, làm sao có gì bất trắc.” Mâu thân vương vội trấn an:”Chỉ là hai bên giao chiến mấy lần đều rơi vào thế hạ phong, tổn hại nhiều binh sĩ, làm y có phần “bách tư bất giải”(không thể giải thích), bởi Lâu Khuyết dường như nắm được rõ ràng chiến lược quân tình của ta, bao giwof cũng chiếm tiên cơ, tấn công trước, khiến quân ta bại trận. Mà tin tức tiến công ngoại trừ y cùng Lý phó tướng biết ra, chỉ có Binh bộ đại thần. Hai bọn họ không có khả năng tiết lộ quân tình, vậy chỉ có thể lộ ở chỗ Binh bộ, vì vậy Phương tướng quân viết mật hàm cho ta, muốn ta âm thầm tra xét. Sau đó ta liền phái Tu Cần ngày đêm chú ý, cuối cùng hôm qua bắt được cung nhân này, hẩn lấy lệnh bài của Hợp phi nương nương tới bộ binh dò hỏi tin tức, còn lên tới phòng cơ mật lấy bản đồ lộ tuyến tiến quân...Loại hành vi này, Tu Cần thấy được rõ ràng, lập tức bắt lấy, áp giải tới thiên lao. Ta tra hỏi rất lâu, biết được hẩn là người Lâu Khuyết, phụng Lâu Khuyết vương mệnh ẩn nấp trong cung Thiên triều ta, tùy thời đánh cắp thông tin tình báo, cũng kích động xúy giục, ý đồ phá hoại căn cơ Thiên triều ta, đến thời cơ chín muồi, liền nội ứng ngoại hợp mà mưu đoạt thiên hạ.”

“Ai mưu kế thật thâm độc! Nếu thực hiện thành công thì sao chứ?!”

“Không ngờ đề phòng nghiêm ngặt như vậy rốt cuộc nội cung lại bị ngoại nhân thâm nhập!”

“Nên bắt ai lo việc tuyển cung nhân! Có thể làm qua loa như vậy!”

Các quan kinh hô, sôi nổi bàn luận, nhao nhao thượng tấu, Nghị sự điện trở nên ầm ĩ.

“Yên lặng!” Long Liệt Tuyền lớn tiếng hạ lệnh, cắt ngang lời nói của các quan.

“Hẩn làm sao trà trộn vào cung? Lại làm sao khơi mào chiến tranh?”

“Điểm ấy không thể nào biết được, tra hỏi thế nào hẩn cũng không chịu nói.” Mâu thân vương tỏ vẻ bất lực.

Long Liệt Tuyền bước xuống, nhân thần sắc lạnh như muốn lóc từng mảng từng mảng da thịt nhìn chăm chú Lâm công công lạnh lùng nói:” Mau nói hết toàn bộ quỷ kế của ngươi. Nói, thì còn cho ngươi được toàn thân, nếu không...Hừ hừ, sẽ khiến ngươi biết thế nào là cực hình Thiên lao khiến kẻ khác muốn chết cũng không xong.”

“Ta không nói, muốn giết cứ giết, ta không bao giờ phản quốc.” lâm công công ngoài mặt thể hiện ý chí coi thường cái chết.

“Hảo nô tài...Trẫm thích sự cương ngạnh đó a.” Long Liệt Tuyền không giận mà cười, chỉ là chúng thần thấy nụ cười lãnh khốc, trong lòng đều không hẹn mà cùng mình thấy may mà Hoàng đế không phải nhắm vào mình.

“Nhưng đừng nghĩ rằng thủ đoạn của trẫm cũng như Mâu thân vương ôn hòa nhã nhặn, muốn xin được chết...Cũng không dễ vậy, nên, ngươi...” Long Liệt Tuyền trong mắt ánh lên nét tàn bạo, khóe môi xuất tiểu ý, ngôn từ sắc như dao lăng trì Lâm công công.

“Trẫm hôm nay tâm tư không tẻ, cũng không ngại nói cho người biết, nhìn người bộ dạng một mực muốn chết, chính là lại gia tăng hứng thú của trẫm, từ từ, từ từ mà quan sát người, xem ai chịu được lâu hơn.”

Nheo mắt, Long Liệt Tuyền cất giọng nhẹ nhàng, nhưng những lời nói ra khiến người khác không rét mà run, sợ hãi thất sắc:” Đầu tiên đương nhiên phải hảo hảo chăm sóc thân thể người cho tốt, sau đó trẫm sai người đem khớp xương của người đập nát? A! Không đúng, muốn nhìn xem xương cốt người làm sao hồi phục, trẫm nên cho người bào đi một miếng thịt, được kiến văn rộng rãi một phen, thử xem có bao nhiêu cứng rắn, phải dùng bao nhiêu lực mới có thể làm gãy...Sau đó, hủy đi xương cốt cứng rắn, có lẽ tấm lòng son sắt, có thể lễ nghĩa song toàn, thề sống chết để phụng sự đất nước, cũng phải cho mọi người nhìn thấy. Nếu còn chưa đủ cũng phải xem bản lĩnh ẩn mình, cư nhiên có thể trà trộn trong cung hơn chục năm mà không bị phát hiện...Đương nhiên a, trẫm sẽ không tùy tiện để người chết đi, gọi người hảo hảo an bài, cho người ý thức rõ rệt sống mà chịu xương cốt ấy nát, trong lòng càng thông suốt, vị...”

“...” Lâm công công mặt xám như tro, toàn thân phát run, hần thập phần hiểu rõ tính chân thật của những lời này, hần tinh tường biết Hoàng đế sẽ làm tới cùng, nghĩ đến điểm này, hần không ngừng được mà ngã ra đất co rúm lại.

“...Hoàng thượng...Thỉnh...Tha...Nô tài...một “cầu mệnh”...Nô tài...chuyện gì cũng nói...chuyện gì cũng nói...”

“Nói mấy câu người đã khai? Thật chán chưa! Trẫm còn tưởng có thể cho chúng thần mở mang đầu óc, muốn bọn họ biết rõ cái gì gọi là trung quân ái quốc a!” Long Liệt Tuyền cười nhạt thu hồi hứng thú đang dạt dào, trầm giọng:”Nói!”

Chúng thần bên dưới nghe được rõ ràng, thần sắc trắng bệch, cả người toát mồ hôi lạnh, người ý chí kém một chút liền không cầm được mà tay chân run rẩy, thân thể quỳ xuống, cũng biết rõ thủ đoạn của Hoàng đế tàn độc lãnh huyết vô tình, từ nay không bao giờ dám trái thánh ý.

Lâm công công thân thể run rẩy, dứt quãng đem từng việc nói ra, e sợ cực hình gia tăng, không dám có nửa câu dối trá.

Một lúc sau, cuối cùng cũng nói xong, chúng thần vô cùng kinh hoảng, để tránh bị liên lụy, không ai dám mở miệng, trong khoảnh khắc, Nghị sự điện chìm trong tĩnh mịch “Hợp phi cũng có liên quan?” Long Liệt Tuyền nhẹ giọng hỏi, lời nói mang theo chút mưu tính,”Người đầu, truyền Hợp phi yết kiến.”

Một người bỗng quỳ xuống, giọng điệu sợ hãi thỉnh cầu:”Hoàng thượng minh giám! Hợp phi nương nương chính là bị kẻ xấu giật dây, không phải có ý mưu hại Hoàng hậu, xin người bỏ qua cho Hợp phi nương nương.”

“Trần Đãi, trẫm hiểu rõ người lo lắng cho kết cục của con gái người, nhưng người vừa nãy cũng nghe rõ ràng, nàng lợi dụng người giữ chức Binh bộ thượng thư để lộ quân tình, đây chính là tội phản quốc tru di cửu tộc, người muốn trẫm làm sao tha cho nàng?”

Trần Đãi nghe xong, nhất thời kinh hãi không dứt, hiểu rõ Hoàng đế tâm đã quyết, không có khả năng tha cho Hợp phi, lập tức dập đầu liên tục, luôn miệng xin tha.

“Vội bảo ta tha làm gì? Đợi Hợp phi đến trăm sẽ quyết định xử lý thế nào.”

Một câu lãnh đạm cắt đứt chuỗi hành động cầu xin của Trần Đãi, Long Liệt Tuyền trong lòng có một tia mừng rỡ, đây là do Phượng Băng Cao sau lưng hắn lên xuất binh, lần đầu tiên nảy sinh tâm tình thật tốt.

Xem ra lần này nhất cử có thể loại bỏ những thành phần thối nát trong triều đình khiến hắn lo lắng bất an lâu nay.

Hắn không thể không mượn có hội này triệt hậu cung phi tần!

26. Chương 25

Editeur: MrSuxi232

“Tướng quân, người có khỏe không? Sao không nghỉ ngơi?” Nhìn thân ảnh gầy gò của Phượng Băng Cao đứng lặng hồi lâu trên thành, Lý Tu Viễn không khỏi cảm thấy không nổi, thân thể khỏe mạnh ban đầu sai khi kinh qua vài lần nghênh chiến, đã ngày càng gầy đi, đứng trên đầu gió, thân thể mỏng manh tựa như gió có thể thổi bay, thực khiến người khác lo lắng.

Hoàng đế mà ở đây, không phải nhất định sẽ vô cùng đau lòng sao? Lý Tu Viễn thầm nghĩ.

“Tu Viễn, ta vẫn ổn.” Phượng Băng Cao xoay người nhìn hắn, trên mặt dù có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn dồi dào. “Ta chỉ là tới đây yên tĩnh, muốn nghĩ một số chuyện.”

Hai người cùng bước tới bờ thành, nhìn về phía xa có thể thấy thấp thoáng quân đội Lâu Khuyết.

Mặt mang theo vẻ bất đắc dĩ, Phượng Băng Cao lo lắng nói: “Vùng phương bắc dân sinh sống không phải ít, vị trí Lâu Khuyết quốc là yếu điểm trên trục giao thông liên lạc, lũ khách vắng lai tấp nập, thủ đô cũng được xem là phồn hoa, đất đai giáp biên giới tuy cần cỗi, dân cư vẫn sống được, an cư vui vẻ sinh hoạt. Vì sao lại nghĩ chỗ của người khác tốt, khơi mào chiến tranh khiến lòng dân lo sợ rồi sẽ được gì chứ?”

Lý Tu Viễn đáp: “Lòng người bao giờ cũng tham không bao giờ biết đủ, luôn muốn tốt hơn, Thiên triều ta được ưu ái, đất đai màu mỡ, khí hậu ôn hòa, lại có mình quân tại vị, thực lực cường thịnh, nhưng vâng dương chính ngọ, đương nhiên khiến người thêm muốn, tướng quân người cần gì suy nghĩ nhiều? Hay là nên đi nghỉ đi!”

“...Ta thật có chút mệt mỏi, Tu Viễn.” Phượng Băng Cao tao nhã cười, nhưng lại có phần khiến lòng người chua xót.

“Không chỉ mình người a, quân ta mười ngày nay tinh thần mệt mỏi, thật muốn qua mau đến những ngày thoải mái.”

Tựa như khi tuyết đầu mùa mới vừa hạ, y cùng Hoàng đế hai người cuộn tròn trong chăn ấm ôm nhau, không màng thế sự, không có những chuyện phiền não, hai người chỉ dựa sát vào nhau, trên đời như không gì hạnh phúc bằng. Phượng Băng Cao ấm áp hồi tưởng.

Lý Tu Viễn cố ý làm loạn, dùng giọng điệu nhẹ nhàng, có phần muốn đùa y cười: “Đây thực sự là lời của Phượng đại tướng quân? Ta nhớ rõ trước đây ngươi vẫn còn ồn ào đòi phải về biên cương thủ đến già! Trước sau chỉ mới khoảng chừng nửa năm, thế sao lại khấn nguyện a? Chẳng lẽ là tác dụng lớn lao của tình yêu?”

Hắn vạn phần chờ mong thấy Phượng Băng Cao ửng đỏ hai gò má, khuôn mặt xinh đẹp tái đi vì buồn bực, xấu hổ.

Nhưng ngoài dự đoán, Phượng Băng Cao lại lộ ra lúm đồng tiền đầy thâm tình, nhãn thần cũng long lanh ôn nhu, đẹp đến chói mắt, huyền hoặc lòng người.

“Đúng là...trước kia, là trước kia a, ta không muốn so đo những chuyện vụn vặt, đối với Hoàng đế, ta chỉ có hai chữ “nhất tâm”. Mà thôi ta cũng không mong nữa, bây giờ,thăm nghĩ lại những ngày vui vẻ bên hắn, đời này có lẽ không còn gì hối tiếc.”

“!” Lý Tu Viễn cứng họng nửa ngày, thế nào cũng không nói ra được.

Hắn vạn lần không ngờ tới nghe thấy Phượng Băng Cao tự nói những lời này, đây thực là tướng quân trời sinh tính đậm bạc ôn nhu, không hề biết tới chữ “tình”?!

Quả thực so với thiên hạ hồng vũ còn ngạc nhiên hơn.

Liếc Lý Tu Viễn một cái, nhìn bộ dạng hắn, Phượng Băng Cao không nhịn được cười. ” Sao thế? Mèo ăn mất lưỡi rồi a?”

“Không...Chỉ bị ngươi dọa thôi, rất khó tin những lời này từ miệng ngươi nói ra, ngươi không phải là người không nói chuyện tư tình nhi nữ sao?”

Phượng Băng Cao thoáng ngượng ngùng cười, “Coi ngươi là huynh đệ trong nhà mới nói những lời này, nếu không có rạch miệng ta cũng không nỡ ra nữa chữ.”

“Vậy đó là vinh hạnh của ta.” Dừng một chút, Lý Tu Viễn ánh mắt xấu xa hỏi: “Ngay cả Hoàng đế cũng không nói?”

Da mặt Phượng Băng Cao vẫn chống đỡ, không chịu đỡ lên, không để hắn đạt được quỷ kế, cố ý lãnh tĩnh nói:” Tùy tình hình mà quyết định.”

Lý Tu Viễn thở dài:”Ai~~~ vậy Hoàng đế kia là sao lính hội a? Ta thật thông cảm cho hắn a~~”

“Không nói những chuyện này nữa, nói chuyện đúng đắn đi.” Phượng Băng Cao vội chuyển chủ đề, trở lại trọng tâm câu chuyện.

“Mấy ngày liên tiếp, chúng ta bại trận, liên tục chiến bại, hiện nay đã thối lui đến Lệ Đồng quan, nếu thành bị phá, có thể tiến vào chỗ trọng yếu trong quan nội, phải bảo vệ cho được trạm này. Từ địa thế thành trên cao nhìn xuống, tuy rằng có thể dễ dàng quan sát tình hình địch nhưng cũng dễ bị cô lập, có thể bị quân địch bao vây, chúng ta cố thủ bên trong, trong thời gian ngắn thì không thành vấn đề, nhưng nếu quân địch dùng chiến thuật đánh lâu dài, thì sẽ thập phần bất lợi, dù sao lương thực trong thành cũng hữu hạn, cũng chỉ cầm cự không được bao lâu, về mặt ấy, người có ý gì không?”

Nếu Phượng Băng Cao đã không muốn nhiều lời, Lý Tu Viễn cũng không muốn chết mà tiếp tục chọc y, dù sao tình cảm cũng là chuyện riêng tư của hai người, người ngoài như hắn có thể cổ vũ, nhưng dù sao cũng không nên can thiệp quá sâu, nếu xử lý không tốt, sẽ có thể mang họa sát thân. Loại xử thế này chính là đại quy tắc để lập thân, nhớ kỹ, phải nhớ kỹ, Lý Tu Viễn thức thời thu hồi ý đùa giỡn, nghiêm túc đưa ra ý kiến. “Theo ý ta, tốt nhất là ngoại ứng nội hợp, trước sau giáp công hai mặt, nếu có thể cho quân từ hậu phương quân địch đánh vào, quân chủ lực trong thành phối hợp chặt chẽ, song phương giáp công, chia rẽ đội ngũ quân địch, có thể thắng nhờ đánh bất ngờ, một lần đánh tan tác quân đội Lâu Khuyết.” “Cái nhìn của người không sai, thế nhưng nên cân nhắc binh sĩ quân ta, trước đây vài lần nghênh chiến đã tổn hại không ít kỵ binh, nếu lại phải chia binh lực ra làm hai để xuất trận, gây khủng hoảng, nhưng ngược lại có thể dễ bị khống chế, lại tổn thất càng nhiều binh lực.”

“Đúng vậy.” Lý Tu Viễn trầm tư tính toán tình hình đôi bên. “Vài lần giao chiến trước, quân ta tuy thất bại, nhưng vẫn anh dũng chiến đấu, Lâu Khuyết cũng tổn hại không ít binh sĩ, hai bên hiện nay quân lực cũng sà sà nhau, nhưng bất lợi của ta chính là Lâu Khuyết dường như thập phần nắm rõ quân tình điều động của ta...tướng quân, người không phải có mặt hàm muốn Mâu vương gia phải chú ý bộ binh sao? Kết quả thế nào?”

“Vẫn chưa biết, Mâu vương gia còn chưa phái người hồi báo.”

Phượng Băng Cao mang theo ưu sắc, ngữ khí cũng trầm xuống:”Ta lại bẩm báo tình hình không tốt lên Hoàng đế, sợ hắn kích động tự thân dẫn binh tới, dựa vào tính tình lỗ mãng nóng nảy của hắn, ta tự mình xuất binh đã khiến hắn buồn bực, nếu biết ta thất bại, còn không vội mà chạy đến chiến trường sao? Ta không thể để hắn tự mình mạo hiểm, mang binh dẫn thân giết địch.”

“Thế nhưng nếu muốn điều động quân tiếp viện, không phải cần lệnh của hoàng thượng sao? Người không cho hoàng thượng biết rõ quân tình căng thẳng, hắn làm sao đồng ý tăng thêm binh lực? Binh quyền người nắm một nửa, hoàng thượng cũng nắm một nửa, tình huống này, người muốn Mâu vương gia làm sao giấu diếm hoàng thượng điều động viện binh? Hơn nữa, ta nghĩ không nên che giấu hoàng thượng, nếu hắn sau này biết được người lúc lâm nguy không cho hắn biết tình hình thực tế, như vậy sẽ càng nổi trận lôi đình, tức giận không thôi.”

Phượng Băng Cao không khỏi cười khỏ, “Sự tình đã đến nước này, không thể làm gì khác đành tin tưởng năng lực xử lý của Mâu vương gia, tóm lại, trước thủ thành theo dõi tình hình, cũng để binh lính nhân cơ hội dưỡng thương nghỉ ngơi, sau đó đợi tin từ kinh thành rồi sẽ quyết định bước tiếp theo!”

“Cũng chỉ có thể làm thế!” Lý Tu Viễn tán thành.

Nhìn về phương xa, Phượng Băng Cao tâm tư đã sớm rời khỏi cuộc nói chuyện, lại vương vít nhớ tới hoàng đế, nhớ nhung thân hình hắn. Trên mặt không nhịn được lộ ra thần sắc nhớ nhung ôn nhu, đôi mắt cũng vì thế mà phát ra quang mang mị người, thập phần rung động lòng người.

Y đã nếm vị ngọt của ái tình, cũng nếm trải nỗi khổ khi tương tư, nhưng nhớ thương khổ sở hòa cùng quyến luyến ngọt ngào, bảo y nhớ cũng khổ, không nhớ cũng khổ, toàn tâm nhìn về phía xa chìm đắm, vừa nhức nhối nhưng cũng thật ngọt ngào.

Nhìn Phượng Băng Cao bất giác lộ ra phong thái xinh đẹp, Lý Tu Viễn tâm thần khê động, cư nhiên khuôn mặt lại phỉm hồng, liền vội vã lui ra.

Trong lòng hắn nổi lên ước ao, không nhịn được mà nghĩ bản thân mình có nên hay không tìm một người bầu bạn, hảo hảo bình yên, sống những ngày hạnh phúc.

Long Liệt tuyên thờ ơ ngồi nhìn nữ nhân đang khóc rả rích bên dưới, dần dần mất kiên nhẫn, nếu không phải vẫn còn trên đại điện, muốn trước tiên điều tra rõ chân tướng sự việc, muốn chúng thần tâm phục khẩu phục mà triệt hậu cung phi tần, thì đã sớm tùy tiện định án, gọi người kéo xuống, đồ phải tiếp tục chướng mắt.

“Ô ô...hoàng thượng, nô tì thật oan uổng! Chuyện bán quân tình một chút cũng không biết, người đừng tin lời gièm pha...Nô tì bị kẻ gian lợi dụng, là bị lừa a...Ô ô...nô tì đối với hoàng thượng một lòng trung thành, tận tâm hầu hạ, có nhật nguyệt chứng giám, người nhất định phải tin nô tì...Nô tì là trong sạch a, ô ô...”

Hợp phi quỳ gối trên Nghị Sự điện khóc lóc cả nửa ngày, trang điểm chú tâm chỉnh sửa nay đã lem luốc, đem tất cả dáng vẻ trước nay vứt đi, có thể thấy trong bụng thực đã cực lòng cuồng, chỉ cần thoát thân bình an, sẽ bất chấp thủ đoạn.

Nàng thanh âm khàn khàn, trăm rơi tóc xòa, lệ rơi đầm áo, gần như bất tỉnh, nhưng vẫn kêu gào thảm thiết không ngừng.

“...Mong hoàng thượng niệm tình. thần thiếp đã từng hầu hạ chăm sóc người...thần thiếp ngu dốt...thần thiếp từ nay sẽ an phận ở hậu cung dụng tâm hầu hạ hoàng thượng cùng hoàng hậu, bưng trà rót nước, hầu hạ hai bên, không dám nửa lời đồ kỵ...xin hoàng thượng gia ân...ô ô...”

Mấy đại thần thân thuộc với Hợp phi cũng quỳ xuống cầu xin khai ân, nói cho cùng Hợp phi lần này phạm trọng tội, nếu tính đến những người trước kia nhờ Hợp phi mà thăng tiến cũng không thoát được tội, dĩ không phải tru di cửu tộc cũng không thể tránh khỏi họa lao tù.

“Các khanh đều nghe nô tài này cùng Hợp phi nói, mọi người cho rằng nên giải quyết thế nào?”

Long Liệt Tuyền lãnh diện, ngữ khí không kiên nhẫn thăm dò ý kiến chúng thần, không mảy may vì Hợp phi khóc lóc mà lay động ý chí.

Chúng thần nhìn hoàng đế thái độ lãnh đạm mà chậm chạp không dám hưởng ứng, mỗi người trong lòng đều thâm đoán tâm ý thực của hoàng đế.

Muốn thay Hợp phi cầu xin, nhưng cũng sợ “lửa cháy lan” đến mình, ảnh hưởng đến an nguy của bản thân, nếu không giúp, lại thấy không nỡ, cuối cùng bất lực nhìn Hợp phi toàn gia bị đe dọa.

Trong thời gian ngắn, chúng thần ta nhìn người, người trông ta, chần chừ, cuối cùng không ai dám mở miệng.

“Nói! Thường ngày khi vào triều các khanh không phải rất nhiều ý kiến sao? Thế sao bây giờ trẫm muốn hỏi ý kiến các khanh thì không ai dám mở miệng?”

Ánh mắt nghiêm nghị quét qua chúng thần, chỉ đích danh:” Thạch Chiêu Cường, Triệu Khả Nho, các người trước nay đều muốn khoe khoang đề cao thanh liêm chính trực? Việc này có nên hay không nể tình riêng?! Lâm Đồng Dương, Cố Nghị, hình bộ do các người phụ trách, việc này chiếu theo quốc pháp nên phán quyết thế nào?! Tề Mạnh Tường, Vương Thanh Khánh, nội vụ bộ hai người quản, chuyện này thế nào, cứ nhiên có người có thể trà trộn vào cung làm gian tặc?! Trần Đãi, người là chương lý cơ mật của Binh bộ? Lại cho hoạn quan tùy ý ra vào?! Tả Kinh Chí, Tiêu Diệu Minh, hai người thân là tả hữu thừa tướng, trên nhận thánh ý, dưới quản lục bộ, giám sát thuộc hạ như thế? Nền móng triều đình quan liêu quy củ mục nát vô năng, chẳng trách một kẻ tầm thường có thể náo loạn cung đình, quốc gia rối ren!”

Những câu chất vấn như tên bắn vào lòng các quan, khắp điện triều thần xấu hổ quỳ mọp trên đất, không dám mở miệng xin tha tội.

Mắng xong quần thần, lửa giận Long Liệt Tuyền chuyển sang Hợp phi:”Người! Nguyên nhân cuối cùng vì ghen ghét đồ kỹ mà bán nước? Có biết khiến mấy vạn bách tính trôi giạt khắp nơi, mấy vạn binh sĩ hy sinh máu chảy thành sông?! Còn mặt mũi xin gia ân?! Trẫm phải đem người phanh thây vạn đoạn, an ủi bách tính trong thiên hạ mới phải!”

Về mặt phần nô, lời nói đầy sát ý khiến Hợp phi ngất xỉu tại chỗ, vô lực chống đỡ.

Sau khi thống khoái mắng chửi một trận, Long Liệt Tuyền hướng mũi dùi về phía Mật thân vương:” Hoàng thúc, người nhận ủy thác từ di chiếu của tiên hoàng, thân là giám quốc, nghĩ nên xử lý việc này thế nào?”

Mật thân vương sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt nhọc nhằn rõ, vô pháp can gián hoàng đế uy nghiêm kia, cũng hiểu rõ hoàng đế tuy không nói giận chê trách hằn thắt trách, cũng chỉ vì nể hấn là bậc trưởng bối, cũng không hề có ý nghe theo lời hấn.

“...Hoàng thượng muốn xử trí thế nào?” Một lúc sau, Mật thân vương mới từ tốn hỏi vặn lại.

Nghe vậy, Long Liệt Tuyền thập phần hài lòng, biết sẽ không còn ai dám phản đối quyết định của hắn.

“Trẫm muốn triệt hậu cung phi tần.”

Lời vừa nói ra, chúng thần đều kinh ngạc.

Không rõ sao hoàng đế không nhân cơ hội này diệt sạch phe đối lập, mà lại nói ra lời hoang đường?

Từ trước đến nay chỉ nghe hoàng đế tăng quy mô hậu cung, nạp thêm mỹ nhân trong thiên hạ, chưa từng nghe nói dỡ bỏ hậu cung phi tần, cuối cùng là có dụng ý gì?

Duy Mật thân vương trong lòng hiểu rõ mục đích thực sự của Hoàng đế, nhưng cũng bất đắc dĩ vô kế khả thi, không thể làm gì ngoài dùng tình, mong có thể khuyên bảo hoàng đế đừng đi ngược đạo lý, làm chuyện trái luân thường.

Lão lệ hai hàng, Mật thân vương run rẩy quỳ xuống thỉnh cầu: “Thỉnh hoàng thượng nghe thần thúc khuyên một câu, tuyệt đối không thể triệt hậu cung phi tần a! Người nếu cứ khăng khăng làm vậy, huyết thống Thiên Triều là sao kể tục? Tương lai quốc gia sau này còn gì?”

Các quan thoảng chốc minh bạch, ban đầu Hoàng đế vì củng cố địa vị của Phượng hậu, còn muốn đem hậu cung phi tần đuổi đi...

Đây thực là sáng bậy cực điểm, trên đời có chuyện hoang đường như vậy sao?

Nói vậy nhưng không ai dám phản đối, tự mình còn khó chu toàn, không nên can thiệp vào chuyện riêng của hoàng đế.

“Ý trẫm đã quyết, không cần bàn nữa! Việc này giao nội vụ bộ xử lý, hạn mười ngày phải xong. Người nguyện ý xuất cung, cấp cho ngân lượng, nếu khăng khăng ở lại, hết thấy cách xuống làm cung nữ, phân bổ công việc. Về phần Hợp phi, Trần thị gia tài toàn bộ xung vào quốc khố, cả nhà cử tộc toàn bộ xung quân đầy ở Giá châu, biếm làm thường dân, đời đời không được làm quan, cũng không cho ra khỏi Giá châu một bước, coi như cảnh cáo. Trần Đãi còn không biết tạ ân lui ra sao!”

Hợp phi vừa tỉnh, nghe được đoạn sau, khóc lóc nửa ngày, cuối cùng chống đỡ không nổi lại bất tỉnh nhân sự, Long Liệt Tuyền kiên nhẫn đã hết, lập tức kêu người đuổi nàng về Trần phủ.

Hợp phi từ đó không bước vào cung nữa bước, sau này tại Giá châu hoang vu cằn cỗi sống qua ngày, sa vào trầm cảm, phần nộ uất ức kết thúc cuộc đời. Đây là nói về sau này, tấu trình không hề nói qua.

An bài xong chuyện Hợp phi, Long Liệt Tuyền đem sự chú ý quay lại đám quan lại, nghiêm khắc quở trách một phen, sau đó mới trấn an, khiến chúng thần khuất phục, nơm nớp lo sợ mà đón nhận hoàng ân, tận lực thuần phục hoàng đế.

Từ nay về sau, chính là một mảnh cảnh tượng thanh minh, Thiên triều càng thêm cường thịnh, bước vào thời kỳ cường thịnh nhất trong lịch sử.

Sau khi hạ triều, Long Liệt Tuyền trong lòng vui mừng hơn hở triệu kiến Mâu Thân vương, hết lời khen ngợi, ban thưởng vàng bạc châu báu, cuối cùng khâm mệnh y thế chỗ giám quốc, xử lý triều chính, lại vội vàng mà dẫn đại quân chạy tới Lệ Đồng quan, chuẩn bị đón Phượng hậu trở về.

Chúng thần tại Khánh Trình môn tống tiễn, cùng tề chúc hoàng thượng vô vận đại triển.

Xen lẫn trong tiếng chúc tụng vài tiếng kêu rên kỳ lạ, chỉ thấy mấy vị đại thần gắt gao bắt Mâu thân vương, không cho y bỏ chạy.

“Chết tiệt! Ta không muốn làm giám quốc! Ta không nhận cái chức mệt chết này!”

“Buông ta ra! Ta muốn đi gọi hoàng thượng thu hồi thánh chỉ!”

“Ai u! Ta thật xấu số ~~~!Tu Cần, nhanh đi kêu hoàng thượng quay về!”

“Trời ơi ~~~ai cứu ta a~~~!!”

Giữa những tiếng kêu, chỉ thấy Mâu thân vương bị đưa trở lại cung, trên mặt lộ rõ hai hàng lệ, ai oán thân mình bị trời như cá nằm trên thớt, hung hăng mắng hoàng đế, lại kêu gào.

Ai ~~~ nên vì giọt lệ của người “đã có tuổi” mà đồng tình với hắn, không phải sao?

27. Chương 26

Editeur: MrSuxi232

Phượng Bạng Cao đứng trước bàn ngưng thần tập trung, trước mặt là một đồng địa đồ, có địa hình xung quanh Lệ Đồng quan, sơ đồ bố trí quân lính.... Y đang suy nghĩ làm sao phá thế giằng co hiện nay.

Nếu y tính không nhầm, lương thực trong thành đại khái có thể chống đỡ bảy tám ngày, nếu tiếp tục lo sợ mà thủ thành thì sẽ bất lợi, có thể thất bại.

Cổ thủ trong thành khiến tướng sĩ bất an, nếu lương thực lại thiếu, rất có khả năng dẫn đến lòng quân rối loạn, dễ nóng giận, đến lúc đó đừng nói giết địch, e rằng trong quân sẽ có nội loạn, phải thận trọng đề phòng.

Dồn hết tâm tư, hao tổn trí tuệ, Phụng Bạng Cao liên tục cân nhắc các phương pháp đột phá vòng vây, y không ngừng trù tính kế hoạch, hoàn toàn quên mất mệt mỏi.

“Khẩu, khẩu!” Không đợi đáp lại, Lý Tu Viễn đã đẩy cửa vào, hần đi đến phía sau Phụng Bạng Cao đang chú tâm mà kêu lớn:” Tướng quân, nghe ta khuyên một câu, người thực sự phải nghỉ ngơi a, người đã một ngày một đêm chưa hề nhắm mắt, cũng không ăn cơm, cho dù người có làm bằng sắt cũng không chịu nổi a!”

“Ta không sao, vừa chớp mắt một lát.” Phụng Bạng Cao xoay người, đáp lại ánh mắt lo lắng của Lý Tu Viễn, cười trấn an:” Trước không vội nói chuyện này, người đến kho lương xem, tính toán lương thảo bên tổng còn chống đỡ được bao lâu.”

Lý Tu Viễn thở dài, nhìn đôi mắt mệt mỏi cũng biết y không hề nghỉ ngơi, biết mình dù có khuyên cũng vô dụng, đành đáp:”Ta chính là đến báo với người việc này, lúc này Mịch sư gia tới, hần nói gạo trong kho chỉ đủ ăn ba ngày, nếu hơn nữa thì lúa mì, tạp nhạp...cũng còn một ít, cố gắng lắm có thể chống đỡ được nhiều nhất bốn ngày, nếu tiếp tục chờ nữa sẽ bị đói.”

“Ta cũng tính ra không sai biệt lắm thời gian hết lương.” Phụng Bạng Cao tầm mắt quay lại địa đồ trên bàn, trong lòng hiểu rõ bản thân nên ra quyết định, tình thế đã nguy hiểm rồi, nếu tiếp tục trì hoãn sẽ không thể xoay sở.

Lý Tu Viễn cũng bước tới trước bàn đứng lặng, cúi đầu nhìn địa đồ trên bàn, thuận miệng hỏi:”Phía kinh thành có tin tức gì không?”

Phụng Bạng Cao bắt đầu nhẹ giọng đáp:”Ân...Không biết là do Lâu Khuyết quân phong tỏa, hay Mâu thân vương không có chút thu hoạch...Nhưng mà, không đợi được nữa, chúng ta phải chuẩn bị tâm lý sẽ có hy sinh.”

“Đã đến đường cùng?” Lý Tu Viễn khẩu khí nhẹ nhàng hỏi, nhưng trong lòng thập phần rõ ràng tình hình nghiêm trọng.

Chỉ là nếu cần phải đối mặt với hiện thực tàn khốc, đau khổ là một loại biểu cảm, vui cũng là một loại biểu cảm, chỉ bằng dùng thái độ nhẹ nhàng vui vẻ đối mặt, tư thế cũng phải thư thái ung dung.

Sống trên đời, dù sao cũng phải trải qua những giai đoạn, hoàn cảnh khác nhau.

Khi thì hỉ hả vui vẻ, khi lại cô tịch hiu quạnh, khi thì lên như điều gặp gió, khi lại chán nản sa sút...Muôn hình vạn trạng, chẳng qua là diễn biến của đời người, có thể đã khóc, cười, cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng cũng trở về với cát bụi, vậy sao không mở rộng tư tưởng, thoải mái mà đón nhận thử thách, nghịch cảnh, có thể

tại nơi tuyệt địa gặp mùa xuân, có thể xoay chuyển tình thế.

Sau khi quyết định buông tay, Phượng Băng Cao tâm cũng trầm lại, sau đó liền thoải mái quyết định: "Không sai, đã đến đường cùng, không liều mạng khôn được."

"Ai nha! Đã như vậy, ta có sáng kiến, hay là chúng ta thừa dịp này đi ngâm nước nóng, thư giãn gân cốt, sau đó uống chén rượu ấm, ngồi tán gẫu...Sau đó, lên giường ngủ một giấc thật ngon...Kế hoạch này thế nào?"

Phượng Băng Cao trầm ổn mỉm cười, biết rõ ý tứ của hắn. Ngẫm lại, cũng đúng, có lẽ nên nhân khoảng thời gian này mà hưởng thụ, thế sự vô thường, ai có thể ngờ sau khi chinh chiến có thể tiếp tục sống, cuối cùng chỉ có thể nghe theo thiên mệnh vậy.

"Không sai, ta đồng ý."

"Vậy đi nhanh đi! Còn chờ gì nữa? Những việc này vứt qua một bên đi!"

"Đúng, tiếp tục nhìn cũng không có tác dụng, đến lúc đó binh đến thì ta cản, nước dâng thì đắp đê, tùy cơ mà hành động, bằng bản lĩnh chinh chiến, ta không tin các tướng sĩ Thiên triều sẽ dễ dàng bị đánh bại."

Phượng Băng Cao khí phách hiển lộ, trên mặt tràn đầy tin tưởng, những gì còn tồn tại là ngạo khí của võ tướng.

"Vậy là được rồi! Lâu Khuyết quân dù dùng mãnh thiện chiến, đối với người Thiên triều quân cũng không phải hiền lành, giao tranh ngoài dựa vào võ nghệ giành thắng lợi còn có năng lực của mọi người và sách lược."

"Vậy ba ngày sau đột phá vòng vây, hai ngày để chúng binh sĩ hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó...thần nhiên mà đối diện Tu La trận đi!"

"Ân! Ta sẽ truyền lệnh xuống dưới. Ngoài ra, có câu này ta biết không nên nói lúc này, nhưng lại không thể không nói..." Thần sắc Lý Tu Viễn đột nhiên nghiêm túc, cầm hai tay Phượng Băng Cao, thấp giọng: "Đáp ứng ta, đừng hăng hái quên mình ở tiền tuyến, cho dù...cho dù người không tiếc thân, cũng phải vì hoàng đế...Lần này người ở phía sau quan chiến, để ta lĩnh tiền quân đi!"

Nhân thần thay đổi, Phượng Băng Cao rời tay ra, lạnh lùng đáp: "Thân là võ tướng, lại có đạo lý sợ chiến?"

"Ta không phải muốn xúc phạm tôn nghiêm võ tướng của người, mà mong người đừng có việc gì cũng ôm vào người, vừa muốn đánh thắng trận, lại muốn giảm thiểu hy sinh đến thấp nhất, mỗi lần trên chiến trường đều tranh đoạt tại tiền quân, ta rất kính phục người vì cầu thắng mà anh dũng kiên chiến, nhưng tình hình bây giờ đã khác người phải nghĩ đến Hoàng đế a!" Lý Tu Viễn rộng to, hy vọng có thể quát Phượng Băng Cao thay đổi suy nghĩ ngoan cố kia.

“Đó là chuyện riêng của chúng ta, người không cần thay ta lo nhiều như vậy, ta tự có tính toán.”

Bốn mắt nhìn nhau, đều kiên trì ý kiến của mình.

Lý Tu Viễn di chuyển, nhìn y, mong y có thể nghe theo lời khuyên, bảo hộ thân mình; Phụng Bạng Cao quyết ý chống cự, quyết không hèn nhát mà nhận sự hy sinh của người khác để đổi lại sự sinh tồn của bản thân “Nếu...giả sử vạn nhất có gì xảy ra, người bảo ta mặt mũi nào đi gặp Hoàng đế? Làm thế nào ăn nói với hắn?” Lý Tu Viễn thấp giọng cầu xin. “Ta van người, bỏ tôn nghiêm với kiêu hãnh, nghe ta một lần.”

“...”Phụng Bạng Cao không nói gì, y biết rõ dụng tâm của Lý Tu Viễn, cũng rất cảm động. Nhưng y có thể nào trơ mắt nhìn binh lính bán mạng chiến đấu, bản thân thì lại yên ổn nấp sau hậu phương?

Y không làm được, cũng không muốn làm.

“Ta chỉ một mình, không có tình cảm ràng buộc, người thì khác, Hoàng đế yêu người hơn bản thân mình, đây là chuyện mọi người đều biết. Hắn vì người chống lại các quan, gạt bỏ bao khó khăn đón người về làm Hậu, cũng vì người thay đổi triều cương, vừa nắm binh quyền thiên hạ vừa nhập cung làm chủ phi tần...Những hành động ấy, thủ hủi có quân vương nào làm được? Nếu như người không may, hắn thương tâm đến chết, sợ toàn bộ Thiên triều sẽ bị hủy, theo cá tính nóng nảy của hắn, việc này hắn dĩ nhiên làm được. Vì cơ nghiệp Thiên triều, bách tính trăm họ, người phải nghĩ kỹ.”

“...Người nói ta đều hiểu...Thế nhưng ta làm sao tham sống sợ chết, hy sinh mạng sống của kẻ khác được?”

Phụng Bạng Cao mắt lộ bi ai: “Hơn nữa, lý do của người khiến ta khó chịu, cái gì mà người lẽ loi một mình không hề bị tình cảm ràng buộc? Nếu người thật sự tử trận nơi sa trường, người bảo vớ làm sao đón nhận? Tu Cần lại như thế nào đón nhận? Mà còn ta? DỪNG tính mạng người đổi lấy ta được sống an toàn? Chẳng lẽ người thật muốn ta ăn năn cả đời, sống mà luôn tự trách mình?”

“Tướng quân...” Lý Tu Viễn vừa hồ thẹn vừa buồn cúi đầu nhận lỗi.

“Đừng nói nữa..., người xuống nghỉ đi! Ta cũng có chút mệt mỏi, muốn đi ngâm nước nóng ngủ một lát. “Đừng một chút”, Phụng Bạng Cao ôn nhu cười đáp: “Chuyện của ta và Hoàng đế...thì để trời xanh quyết định đi! Nên hợp hay tan đã được định trước, người cũng đừng nghĩ nhiều như vậy.”

“Đúng là...” Lý Tu Viễn chán nản nghiêm mặt, yên lặng xoay người rời thư phòng.

Đợi cánh cửa khép lại, Phụng Bạng Cao không thể tiếp tục chống đỡ được nữa thả người xuống ghế, mắt nhắm lại, trong lòng thực thống khổ.

Mới rồi những vấn đề kia y đều nghĩ đến, thế nhưng phải làm thế nào? Y tuyệt đối không thể làm chuyện trái lương tâm.

Liệt Tuyền a Liệt Tuyền, duyên chúng ta thực đã tận sao?

Qua hai ngày chinh quân, bầu không khí chuẩn bị chiến tranh bao phủ khắp thành, người người đều có thể cảm nhận khí thế quyết tử mạnh mẽ.

Có kẻ im lặng sửa sang khí giới, có kẻ tụ tập một chỗ thấp giọng trò chuyện, một số thì đã đi nghỉ sớm...Điểm tương đồng duy nhất là toàn thành trên dưới, già trẻ trong lòng đều tập trung sẵn sàng chờ ngày mới.

Màn đêm buông xuống, Phượng Băng Cao lê thân thể cùng tinh thần đã mệt mỏi trở lại nội thất.

Hai ngày qua nói đúng ra y không ngủ được mà bận rộn không dứt, phải vội vàng thao luyện quân lính, thăm hỏi, an ủi thương binh, lại cùng các phó tướng nghiên cứu sách lược tiến công, ngay cả kiểm tra các loại khí giới y cũng tự mình xem xét, tóm lại bận rộn khiến y đã quên nghĩ đến “hắn”

Nhưng ngày mai...ngày mai sẽ ra trận, nếu y dung túng tâm tư mình mềm yếu một lần, nghĩ về hắn thì có sao chứ!

Thân thể mệt mỏi, Phượng Băng Cao thả mình xuống giường, nhắm đôi mắt mệt mỏi, nhưng tâm tư lại rối loạn không ngừng.

Không biết nhưng nhớ giày vò thực thống khổ nhưng cũng thực ngọt ngào, nhớ hắn, gọi tên hắn, luyến hắn, quyến hắn,...yêu hắn...toàn bộ tâm tư rối loạn, tất cả đều tại hắn, nói y nhớ cũng khổ, không nhớ cũng khổ, đến hôm nay mới thực sự lĩnh hội được thế nào là sầu khổ tương tư.

Phượng Băng Cao khẽ ngâm nga cái tên ngày đêm thương nhớ:” Liệt Tuyền, Liệt Tuyền, Liệt Tuyền...”

Một tiếng lại một tiếng, yêu thương không gì sánh bằng, cảm thấy trống rỗng rồi lại thấy áy náy, tuy rằng lúc đầu quyết định xuất chinh, nếu thời gian quay lại, y cũng vẫn sẽ chọn lĩnh quân nghênh chiến...Thế nhưng, nơi đây đêm khuya tĩnh mịch, khi cô độc một mình, y lại khắc sâu, thật sâu lưu luyến hơi ấm của vòng tay kia, vô thức đưa tay lên mở y khâu, khẽ vuốt theo đường cong trên cổ, thân nhiệt tăng lên, gần như theo phản xạ mà chậm rãi đem vạt áo cởi ra, sau đó bàn tay linh hoạt tiến vào lớp y phục bên dưới, quyến luyến động chạm, cảm giác nóng bức càng tăng...

Lửa tình lan ra toàn thân, thiêu đốt lý trí, dục vọng như một màn sương mỏng che phủ đôi mắt, trong đầu huyền ảo nam nhân từng gắt gao ôm y.

28. Chương 27

Editeur: MrSuxi232

Bà con tiếp tục chuẩn bị hứng máu a =.=

Lửa lòng lan ra toàn thân, thiêu đốt lý trí, sương mù dục vọng che mờ đôi mắt, trong đầu hiện ra thân ảnh nam nhân từng gắt gao ôm y.

“Thế nào...sao có thể như vậy...ân ân...”

Phượng Băng Cao mặt phỉếm hồng rên khê, đầu ngón tay không thể kiềm chế khe khê nhu thuận vôn về lồng ngực đến ửng đỏ, khoái cảm từng trận từng trận chảy khắp châu thân, sắc hồng dần dần hiện lên trên làn da, đem màu tuyết trắng ban đầu nhuộm thành màu hồng nhạt của vàng dương.

Trong ôn nhu mang theo quyến rũ, trong quyến rũ mang theo cám dỗ, kiều diễm mị nhân, thập phần khiêu khích thị giác, cảm giác, dục vọng cuồng nhiệt bất giác bị kích thích.

Biểu tình mang theo kiềm chế cùng thẹn thùng càng khiến người ta tâm tụy thần mê, trải qua ái tình Phượng Băng Cao không biết sự cám dỗ của thân thái vừa rồi, tâm lơ đãng vọng về kẻ đang ở xa.

Y trong lòng có chút hổ thẹn, biết rõ lúc này không nên làm việc đáng xấu hổ như vậy, nhưng lại không thể ngừng được, tuy rằng cuối cùng đều là bản thân tự biên tự diễn, nhưng không thể dừng được những hành động ấy...Có lẽ trong sâu thẳm tâm không hề muốn ngăn lại!

Thôi được, qua tối nay, mai phải đối mặt với Tu la trận, tạm buông thả bản thân một lát cũng không sao!

Theo dục vọng như dòng nước tuôn trào, hai tay Phượng Băng Cao lướt trên thân thể, lửa nóng hứng hực từ hai tay nhóm lên, da thịt như dính mật, hấp dẫn những ngón tay, nói y khó có thể kiềm chế mà khê vuốt ve, thân thể liên tiếp xoay chuyển, xiêm y cũng từng chiếc từng chiếc cởi ra, cuối cùng ngón tay đi đến trung tâm dục vọng, nhẹ nhàng nắm chặt...

“Ân a!” Xúc cảm ấm nóng mãnh liệt lập tức truyền đến não, Phượng Băng Cao thân thể căng thẳng cảm nhận khoái cảm.

Đôi mắt khép hờ, đôi má ửng đỏ, đôi môi như cánh hoa hé mở, tiếng thở dốc trầm thấp phát ra, ngón tay khi thì khê siết, khi lại khê vuốt mà trêu chọc dục căn, thân thể vừa run rẩy vừa nếm trải mùi vị luật động mãnh liệt, thoáng chốc lý trí cũng chìm trong cơn say, làm y có ảo giác, phảng phất thấy Hoàng đế đang ở bên, cố ý giả trò xấu xa trêu chọc dục vọng của y, khiến y xấu hổ mà mở miệng cầu xin.

“Ân ân...Không, Liệt Tuyên, Liệt Tuyên...A a...ha ân...”

Phượng Băng Cao nhớ lại đêm đó Hoàng đế mãnh liệt biết bao cử động, yêu thương y.

Vừa mạnh mẽ lại ôn nhu, vừa nóng bỏng lại phiến tình mà xuyên qua chỗ sâu kín trong y, một lần lại một

lần, khiến y kêu lên thảm thiết nhưng vẫn khóc bảo tiếp tục, khó mà kiềm chế thanh âm nhục nhã, đồng thời vui sướng mà tiếp nhận.

Y mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng y xác thực đã thay đổi, từ cái đêm ấy, nhớ kỹ cái sung sướng thân thể cảm kỳ kia, rồi đến khát khao cái sung sướng ấy.

Dục vọng che mắt cảm thấy xấu hổ, trọc dịch trơn từ linh khẩu tràn ra, Phượng Băng Cao dùng tay ra sức ma sát, hoàn toàn buông thả, hơi thở dâm mỹ tràn lan.

Lần này dáng điệu đoan trang mà mị hoặc nhân tâm, trêu chọc nhân tâm, khiến Phượng Băng Cao trước nay vốn quen sống lý trí giáo điều, phong thái tao nhã, thường ngày câu nệ kiềm chế, làm cho người ta say mê, nếu giả sử Hoàng đế yêu chính là phong thái thanh lệ lãnh ngạo tự kiêu, vậy thì tư thế yếu điệu đẹp đẽ lúc này có lẽ khiến hắn càng thêm phong mỹ cuồng loạn.

Ôi còn đâu hình tượng tiểu Cao kiệt ngạo lãnh tình của ta a:((

Tư sắc thanh lệ không liên can nam hay nữ, cái chính là có thể hay không khiêu động lòng người.

Phượng Băng Cao vừa có phong thái anh tuấn của nam tử, cũng có sự uyển chuyển của nữ tử, nhờ trời ưu đãi, chẳng trách Hoàng đế trăm phương ngàn kế, dùng mọi thủ đoạn cũng muốn đoạt lấy, có thể nói đúng là “Tửu bất túy nhân, nhân tự túy, sắc bất mê nhân, nhân tự mê” a!

“A a!” Theo tiếng hét, Phượng Băng Cao toàn thân cứng lại, trọc dịch bắn ra, thấm trên lồng ngực trắng ngần, bám đầy trên các đầu ngón tay, tăng thêm một cỗ dâm mỹ.

Một lúc lâu sau, Phượng Băng Cao nhắm chặt hai mắt thiếp đi, không nhúc nhích nằm trên giường nơi dư vị ấm nóng vẫn còn, một lát sau, mới chậm rãi mở mắt ra, khôi phục dáng vẻ bình ổn.

“Ân...thực là mất mặt...”

Y vừa tỉnh tề mà thở dốc, vừa chậm rãi nhúc nhích thân thể, vừa nhìn thấy chứng cứ phóng đảng của mình, thoáng chốc tâm lại thấy hổ thẹn, đỏ mặt rời giường.

Bên cạnh giường có đặt một chậu nước, Phượng Băng Cao thấm ướt khăn, khề lau sạch bạch trọc kia, trong lòng thoáng cảm thấy như vừa phạm tội, trời sáng sẽ phải ra trận a, y cư nhiên có thể đáng xấu hổ như vậy, cuối cùng tâm tình lại rối loạn, nổi lên ham muốn.

Bất quá, nghĩ theo khía cạnh khác, đây là dục vọng của con người, cũng không có gì phải hổ thẹn, không khỏi có chút hoài niệm.

Sau khi lau sạch thân thể, để ý y phục lộn xộn, mặc dù không hề buồn ngủ, nhưng vì dưỡng sức để đối mặt

với chiến trận ngày mai, Phượng Băng Cao vẫn quay về giường, nhắm mắt lại.

Đối với Hoàng đế, trong lòng y không phải không cảm thấy ray rứt, rõ ràng đáp ứng sẽ chú ý giữ mình, bình an mà trở lại bên cạnh hắn, nhưng sự đời luôn khó đoán trước, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, ai có thể đảm bảo mãi không bại chứ?

Y đã quyết định ngày mai dốc toàn lực nghênh chiến Lâu Khuyết, cho dù thân tử trận cũng phải bảo vệ bình phong của Thiên triều, quyết không để Lâu Khuyết có thể tiếp tục xâm phạm.

Về phần tâm ý của Hoàng đế...e rằng chỉ có thể phụ mà thôi.

Y biết rõ sẽ làm không tốt khi làm hắn đau lòng một trận, nhưng khi qua đi, Hoàng đế tuổi còn trẻ, còn nhiều thời gian, cho dù sẽ vì y đau nhói thương, vài năm trôi qua, phần đau xót kia cũng sẽ chậm chậm được xoa dịu, đến lúc đó lập hậu mới, cuối cùng sinh vài hoàng tử, cũng sẽ quên thôi...

Một giọt lệ từ khóe mắt tràn ra, dọc theo đường nét trên gương mặt chảy xuống, chẳng mấy chốc đã ướt đầm.

Phượng Băng Cao đưa tay sờ thấy ướt đầm, kinh ngạc mà trợn mắt.

Chẳng biết sau bao lâu....phảng phất nhận thấy từ khi phụ mẫu song thân qua đời, sẽ không còn gì khiến y thương tâm mà khóc nữa...

Nhớ lại năm đó tại thư phòng đọc sách, từng nghe phụ tử dạy: “Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn, chích thị vị đao thương tâm thì.”(Nam nhi không tùy tiện rơi lệ, chỉ là quá thương tâm mà thôi.)

Khi đó còn nhỏ không hiểu, chỉ biết lao vào đọc sách, mà hiện nay trải qua bao lần sinh ly tử biệt, vốn đã sớm hiểu thấu đáo, ai ngờ chính là vẫn không hề rơi lệ, cứ nhiên nay vừa nghĩ đến Hoàng đế có thể cưới tân Hậu thì lại đau lòng rơi lệ...

Đau lòng?! Vì cái gì chứ?

Vì Hoàng đế sẽ quên y?

Vì Hoàng đế thú tân Hậu?

Hay vì ghen ghét đồ kỳ kẻ khác cướp mất trái tim Hoàng đế?

Phượng Băng Cao xoa nhẹ nơi trái tim, cảm giác thịch thịch truyền tới lòng bàn tay. Thì ra đây là cảm giác ghen tị, phảng phất thấy hơi thở trở nên nặng nề, khiến y thật đau, nhịn không được lệ lại rơi.

Y trước nay vẫn cho rằng đồ kị, ghen tị là tình cảm thật xấu xí của thiên hạ, thật đáng ghét, mà nay y cuối cùng cũng hiểu, đồ kị là cảm giác con người không thể tự kiềm nén, cũng không phải khi muốn nó biến mất thì sẽ biến mất, cũng vô pháp mà kiềm nén cảm giác đồ kị nảy sinh, nó sẽ khống chế lòng người, mê loạn nhân tâm, khiến thân bất do kỷ làm ra những hành động “phi lý trí”

Giống như y bây giờ.

Y cuối cùng lại nảy sinh “lâm trận muốn bỏ chạy”, kích động muốn chạy thật nhanh quay về bên cạnh Hoàng đế, chỉ vì sau này Hoàng đế có lẽ sẽ quên y mà thú tâu Hậu.

Nguyên lai y cũng chỉ là một con người bình thường, cho dù bản thân học qua lễ giáo, gánh vác trách nhiệm nặng nề, khi gặp thử thách của ái tình, vẫn sẽ mù quáng mà đánh mất lý trí, chỉ cầu ái nhân mãi luôn yêu mình.

“Ha ha...ha ha...”

Gượng cười mấy tiếng, tự giấu bản thân mình, Phượng Băng Cao kéo chăn trùm kín đầu, quyết không để những suy nghĩ này quấy nhiễu nữa.

Bất kể ra sao, y đã lựa chọn rồi, không thể thay đổi, tình cảm cá nhân đành phải bỏ sang một bên, mặc dù mất mát, đau lòng...cũng chỉ có thể buông tay.

Trời vừa sáng, không khí xơ xác tiêu điều bao phủ toàn thành.

Phượng Băng Cao mặc mặc chiến giáp bạc, vũ trang tề chỉnh đứng lặng trước cửa thành, bên cạnh y, Lý Tu Viễn cùng ba vị phó tướng đứng thẳng hàng, trước mặt y là mấy vạn binh sĩ, mọi người đều thần sắc trang nghiêm, mặc khôi giáp, cầm kiếm trong tay, lặng lẽ chờ đợi.

“Tướng quân, đã đến giờ.” Lý Tu Viễn thấp giọng nhắc nhở.

“Hảo.” Phượng Băng Cao nhàn thần khẽ động, cất bước tiến lên: “Hôm nay quân ta cùng Lâu Khuyết quyết một trận tử chiến, tin tưởng mọi người đã có chuẩn bị chu đáo.”

“Đúng vậy! Tướng quân!” Chúng quân cùng đáp.

“Lần chiến này quyết định số phận Thiên triều ta, hưng hay bại toàn bộ đều nhờ cậy sự anh dũng kiên chiến của các người.”

“Ta quyết tử để bảo vệ quốc gia!” Sĩ khí vang dội, mỗi người đều nhiệt huyết sục sôi, cùng hô to ứng tiếng.

“Tốt lắm!” Phụng Bổng Cao vui mừng nheo miệng cười, cảm giác kỳ ảo, mờ mịt khiến Lý Tu Viễn đứng một bên kinh hãi.

Hôm nay Phụng Bổng Cao thoát nhìn thập phần trầm ổn lãnh tĩnh tuy rằng y thường ngày đáng điệu cũng như vậy, nhưng phảng phất còn có vẻ hứng thú hơn, có phải trong lòng y đã hạ quyết định cái gì?

“Tướng quân, người có khỏe không?” Lý Tu Viễn trong lòng run sợ mà thấp giọng hỏi.

“Không phải lo lắng.”

Xoay người nhìn Lý Tu Viễn, Phụng Bổng Cao vô cùng cảm kích, hần thù nhỏ đã là tiểu tức bên cạnh mình, giống như huynh trưởng, lúc nào cũng ân cần dặn dò y tỉ mỉ mọi việc, y cảm nhận được dụng tâm ấy, nên cũng rất quý trọng.

“Tu Viễn, ta muốn người ở sau chỉ huy toàn quân, can cứ theo tình hình chiến trận mà điều phối quân lực công trận thật cơ động.”

“...Vậy còn người?” Ý niệm chẳng lành lớn dần trong đầu Lý Tu Viễn.

“Ta cùng trăm huynh đệ tự nguyện đi sau hướng về vách núi đã đi qua trước đây tập kích Lâu Khuyết vương.”

“Không được! Ta không đồng ý!” Lý Tu Viễn cấp thiết phản đối, hần tuyệt không thể để Phụng Bổng Cao mạo hiểm.

Chợt nói trên vách núi đường đi nhỏ hẹp, chỉ dùng cách tập kích đánh úp vào hậu phương quân địch đã là quá nguy hiểm, một khi xoay sở không tốt, chẳng khác nào tự đi tìm cái chết. Phụng Bổng Cao lãnh tức nhìn Lý Tu Viễn, cứng rắn nói: “Đây là quân lệnh, ta đã quyết định, không cần nói nữa.”

Lời vừa dứt, lập tức đến phân phó các phó tướng bên cạnh, thấp giọng căn dặn mọi việc.

Lý Tu Viễn hoảng loạn, ngây ngốc đứng tại chỗ bất động, trong lòng vừa vội vừa tức, không biết làm sao ngăn cản, trong chốc lát, đành vội vã trở lên tiền tuyến cùng Phụng Bổng Cao thương lượng, hần tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn y đi chịu chết!

29. Chương 28

Editeur: MrSuxi232

Trên sa mạc hoang vắng mênh mông, mấy vạn kỵ binh tinh nhuệ phi nước đại với tốc độ như sấm chớp, cát vàng bay mù mịt, mặt đất rung động, lộ ra vạn con ngựa dũng mãnh phi nước đại cùng hàng vạn quân khí thể như sấm vang chớp giật.

Hoàng kỳ thêu ngũ thảo màu thải long vàng rực tung bay theo gió trong không trung, dáng điệu dương nhanh múa vuốt giống như sắp bay lên trời cao, đại triển thần uy, giống như hoàng đế mà nó tượng trưng.

Long Liệt Tuyền nhất mã đương tiên (xông lên phía trước) phi như bay tại tiền quân, suốt hành trình ngựa không dừng vó làm hần có phần mệt mỏi, cát vàng cũng gió bụi càng vô tình mà gào rít vào tai hần, nhưng hần vẫn suốt đêm giục ngựa phi gấp, không mấy may dám thư giãn tâm thần, sợ đến cứu viện chậm.

Chiến trường tiền tuyến không hề truyền đến bất cứ tin tức gì, tình hình khác thường như vậy khiến hần thực kinh hãi, đây không phải biểu hiện tiền phương tình hình chiến sự căng thẳng, không có cách gì liên lạc với bên ngoài?!

Vừa nghĩ đến khả năng ấy, hần liền gấp đến độ như kiến đang bò trong chảo nóng, hận không thể lập tức mọc cánh bay đến bên Phượng Băng Cao.

“Cao, người dù sao cũng phải cố chống đỡ, không được liều lĩnh hạ quyết định, ta sẽ tới nhanh thôi, người nhất định phải chờ ta.” Long Liệt Tuyền vuốt noãn ngọc trong lồng ngực, trong lòng không ngừng khích lệ bản thân mình.

Hần sợ, hần chưa bao giờ lo lắng sợ hãi đến như vậy, thân là cửu ngũ chi tôn đứng đầu thiên hạ chưa từng lo nghĩ điều gì, hần vốn quen có được thứ mình cần, bằng cách đòi hỏi, thậm chí có thể cướp đoạt, cũng không cần lo lắng cái gì gọi là “mất đi”, hần cũng không nhận thức trên đời sẽ có thứ khiến bản thân vốn là “thiên chi kiêu tử”(đứa con được nuông chiều) cảm thấy đau đớn tột cùng khi mất đi, từ trước đến nay bất luận là cái gì đều do hần “vứt đi”, đâu có gì đáng để hần lưu luyến.

Cho đến khi thân ảnh thanh lệ tao nhã lưu lại trong lòng hần, làm hần vui sướng, làm hần hân hoan, làm hần hạnh phúc sống qua khoảng thời gian có y làm bạn...

Tuy rằng y từng rời xa khiến hần đau lòng, nhưng hần dù sao vẫn không thể chấp nhận chuyện sẽ phải mất y, tin tưởng chỉ cần hần nỗ lực, nhất định có thể khiến đôi mắt trong veo mỹ lệ kia lần nữa quay lại nhìn hần.

Mãi cho đến bây giờ, hần mới hoảng sợ sẽ mất đi y, hần bắt đầu tay chân luống cuống, bắt đầu sợ hãi mất phương hướng, hần không thể chịu đựng được khả năng có thể mất đi y!

Lòng người thực yếu đuối!

Chỉ cần tình cảm hướng về một người, lập tức trong lòng dấy lên những suy tính, có thể nói cầm trong tay thì sợ rơi mất, ngậm trong miệng thì lại sợ tan biến, giữ trong lồng ngực vì sợ biến mất mà cẩn thận nâng niu, thế nhưng, cho dù đem hết trăm phương nghìn kế trân trọng che chở, cũng không tránh khỏi tận trong

đáy lòng vẫn còn sợ sệt lo âu, chỉ vì tương lai có khả năng sẽ mất đi người ấy

Sợ hãi chiếm giữ toàn bộ tâm tư Long Liệt Tuyền, để tìm kiếm chút an ủi, hắn một tay giục ngựa phi gấp, một tay đưa lên cổ, khe vuốt noãn ngọc đeo trên cổ, ngày đó hắn đã phát hiện ra khi tỉnh dậy trên giường, hắn biết rõ khối noãn ngọc này, đây là vật tiên hoàng ngự ban cho Phượng lão tướng quân, khen thưởng lão “tất thân phụng hiến” nơi sa trường, chiến công hiển hách, mà Phượng lão tướng quân trước khi lâm chung đã để lại cho Phượng Băng Cao, những năm gần đây lúc nào Phượng Băng Cao cũng đem theo bên mình không rời.

Có thể giữ vật Phượng Băng Cao luôn đem theo bên mình coi như bản thân mình có vị trí đặc biệt trong lòng y, ý nghĩa như vậy nếu là kẻ khác chắc đã mừng rỡ nhưng hắn thà rằng nhìn thấy người đó, cũng không muốn cầm vật tượng trưng như vậy.

Còn nhớ rõ hôm ấy khi chính ngộ, hắn một mình tỉnh dậy, không thấy Phượng Băng Cao, người lẽ ra phải nằm bên cạnh, cảm giác trống rỗng dần nuốt chửng hắn, dày đặc, dường như tình cảm mãnh liệt vui vẻ đêm qua chỉ là một giấc mộng đẹp, khiến hắn thất vọng hụt hẫng.

Bên cạnh chăn mền lộn xộn, gối vẫn còn mang theo hơi ấm, bên giường quần áo bị xé vụn, lại lần nữa chứng minh hắn đã cùng với giai nhân trải qua một đêm vui vẻ.

Hơn nữa khi đang trong cơn kích tình mê loạn, hắn như chính tai nghe được Phượng Băng Cao thì thầm đáp lại yêu hắn, nhưng nghe cũng không thực sự rõ ràng, khiến hắn vừa vui vừa hoài nghi, nếu cố nghĩ lại, những mẫu hồi tưởng cứ hư hư troi troi...

Đợi khi hắn tỉnh dậy muốn tìm giai nhân thì biết được y đã tự ý lãnh binh xuất quan nghênh chiến, thoáng chốc hắn vừa sợ vừa giận, vừa tức vừa lo, liền sau đó hắn phần nộ trút giận lên đồ đạc trong phòng, đem tất cả vật dụng trong tầm diện đều bị phá hủy, phần nộ điên cuồng qua đi, bốn phía là một đống hỗn độn, vật dụng trong diện không một vật nào may mắn còn tồn tại.

Thấy một đống vụn vỡ hỗn độn, lo sợ trong lòng cũng nổi lên, hắn bắt đầu lo lắng cho an nguy của Phượng Băng Cao, sợ rằng lo lắng sâu thẳm trong lòng sẽ trở thành sự thật, trong nháy mắt hắn quyết định hạ chiếu thân chinh, phải đem Phượng Băng Cao quay về.

Rốt cục dùng hết thủ đoạn, sau khi loại bỏ làn sóng phản đối, mang theo toàn bộ binh sĩ tinh nhuệ trấn giữ kinh đô, xuất quan bắt kẻ không nghe lời kia quay về, tuy rằng hắn vẫn còn tức hoàng hậu dám cả gan xuất chinh sau lưng chồng, nhưng tình cảm chiếm giữ trong lòng không còn tức giận, mà là nồng đậm lo lắng cũng sợ hãi, hắn không thể vừa có được tình yêu của y rồi lại trong nháy mắt mất đi!

“Ân! Đau quá!” Đầu ngón tay cầm noãn ngọc truyền đến một trận đau đớn, Long Liệt Tuyền giơ ngón tay lên xem.

Lại có một vết máu! Làm sao có thể?!

Một dự cảm không lành nổi lên, Long Liệt Tuyền thoáng chốc tim đập mạnh, không kịp được cảm thấy vô cùng hoảng loạn, hấn ngẩng đầu nhìn sắc trời, kim quang phía xa xa chậm rãi hiện ra, vậy là đang tăng sáng.

Hắn nôn nao bất an, muốn mau chóng chạy tới Lệ Đồng quan, nhưng đại quân cũng phải thay phiên nghỉ ngơi, nếu không cho dù có chạy tới chiến trường, cũng mất quá nửa hiệu suất chiến đấu.

Nhìn hồ nhỏ trên ốc đảo phía trước, vì nghĩ cho binh lính, Long Liệt Tuyền buộc lòng phải giơ cánh tay, ra hiệu đại quân đi chậm lại.

“Toàn quân dừng ngựa, nghỉ ngơi một canh giờ.”

Rất nhanh, mệnh lệnh tức khắc được truyền tới toàn quân, mọi người ruổi ngựa đi chậm lại, đôi khi tới bên bờ tiểu hồ, liền lập tức xoay mình xuống ngựa, kỷ luật nghiêm chỉnh mà thay phiên nhau cho ngựa uống nước, ăn lương khô, hơi thả lỏng nghỉ ngơi.

“Hoàng thượng, thần đã sai người dựng lều tốt, thỉnh Hoàng thượng vào lều nghỉ ngơi.”

“Ân” Long Liệt Tuyền giao ngựa cho người khác chăm sóc, lập tức tiến vào lều.

Lều mặc dù dựng vội nhưng mọi thứ cũng đầy đủ.

Lông mềm mại trải trên mặt đất, một bên là bàn nhỏ, bên trên đã chuẩn bị sẵn quân lương thịt khô cùng nước uống, bốn phía còn có bếp nhỏ đang cháy, tạo nên không khí ấm áp thoải mái.

Long Liệt Tuyền vừa vào doanh trướng, người theo hầu lập tức tiến lên nhanh nhẹn cởi nhũn giáp, gỡ quân bị vũ khí, dâng khăn.

Sau khi lau qua mặt đầy bụi bẩn, Long Liệt Tuyền mệt mỏi nói: “Được rồi, đừng đến làm phiền trẫm, trẫm muốn ở một mình, không cần phía hầu hạ.”

“Vâng, thuộc hạ xin cáo lui.”

“Vừa hết một canh giờ. lập tức đến đây đánh thức trẫm, không được để chậm thời gian xuất phát của đại quân.”

“Vâng, thuộc hạ nghe lệnh.”

“Lui xuống đi.” Long Liệt Tuyền khoát tay ra hiệu lui ra.

Chờ thị tòng lui ra, thân thể mệt mỏi lập tức ngã trên lớp lông mềm, mấy ngày đêm liên tục đi gấp, cho dù thân thể làm bằng sắt cũng không thể chịu nổi, huống chi là Hoàng đế quen sống trong nhung lụa?

Long Liệt Tuyền vừa chạm vào lớp lông mềm mại liền rơi vào giấc ngủ mê man, nhưng dự cảm bất an trong lòng không cách nào giải khiến hắn không thể ngủ, sau khi nhắm mắt nửa canh giờ, lập tức ngồi dậy, cầm lấy bơ, thịt bò khô nhai không khác gì sá p mà ăn, vì giữ gìn sức khỏe, cho dù có khó nuốt bao nhiêu cũng không thể không ăn.

Bên ngoài thịt xông khô có muối diêm khiến ngón tay Long Liệt Tuyền truyền đến cảm giác đau như bị kim châm, thoáng chốc làm hắn nhớ tới chuyện vừa rồi ngón tay bị noãn ngọc cắt, không nhìn được gỡ noãn ngọc đang đeo trên cổ xuống, tình thế quan sát.

Mặt ngọc bên ngoài trong suốt trơn nhẵn lại có một vết nứt nhỏ?!

Hắn nhất thời tâm tư đại loạn, không tìm được suy đoán đây có phải là điềm báo? Không lẽ chủ nhân noãn ngọc có điều gì bất trắc?

Bất chấp đại quân có được nghỉ ngơi chu đáo hay không, Long Liệt Tuyền ngay lập tức quát lớn:” Người đâu, chuẩn bị, thu doanh, đại quân lập tức xuất phát.”

Không để ý tới nét mặt mở lớn mang theo mệt mỏi cùng ngạc nhiên, Long Liệt Tuyền lớn tiếng sai người đem ngựa, chinh quân.

Song đại quân tinh nhuệ vẫn không khiến quân vương thất vọng, bọn họ nhanh chóng phục tùng mệnh lệnh, chỉnh đốn trang phục, gọn gàng xoay người lên ngựa, chuẩn bị xuất phát.

Một khắc sau, đại quân lập tức tiếp tục hướng phương Bắc lao gấp.

Lý Tu Viễn suất lĩnh đại quân đi tới nương rẫy nơi quan ngoại cách Lệ Đồng quan năm dặm, hắn giơ tay lên ra hiệu đại quân ngừng bước, nhìn về phía trước mười dặm, Lâu Khuyết quân cũng tập trung yên lặng chờ lệnh, quân Thiên triều cùng Lâu Khuyết quân, mỗi bên đều yên lặng chờ thời cơ khai chiến.

Trong đầu Lý Tu Viễn hiện ra lời Phượng Băng Cao căn dặn trước khi xuất phát:” Tu Viễn, lần này thời cơ thắng quyết định ở chỗ cầm chân. Cần phải đem hết toàn lực quân Lâu Khuyết cầm chân ở tiền phương, dùng đội hình phân tán sức lực chiến đấu của chúng, đánh tan tác sở trường mã chiến của dân tộc quen sống trên thảo nguyên, bức ra toàn bộ quân tinh nhuệ của kẻ thù, làm cho quân lực trấn giữ hậu phương giảm bớt, sau đó quân ta có thể thừa dịp tiếp cận lật ngược tình thế, bắt Lâu Khuyết vương, kết thúc chiến tranh.”

“Nhưng ngộ nhớ...Ngộ nhớ...” Lý Tu Viễn thân đã kinh bách chiến cứ nhiên lại không thể xử lý mà thì thào, lộ ra thần tình hoảng loạn hiếm thấy.

“Không có ngộ nhờ!” Phương Băng Cao quát như đinh đóng cột.

Nhân thần kiên nghị, ngạo khí cùng thân ảnh oai hùng lẫm liệt, hòa quang chói lọi, đoạt hồn nhiếp phách, khiến người khác không dám nhìn thẳng, Lý Tu Viễn đành phải quỳ gối hành lễ, khuất phục dưới uy thế ấy.

“Vâng.” Bất luận ý chí sắt đá thế nào cũng chỉ có thể khuất phục, căn bản không có khả năng chống lại.

Tuy rằng hắn rất nỗ lực ngăn cản bản thân mình tuân theo mệnh lệnh kia, nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể chống lại, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Phương Băng Cao lĩnh binh đi.

Lén thở dài, Lý Tu Viễn đem tâm tư quay lại tình hình hiện tại, nhìn quân đội tập trung tại tiền phương, trong lòng phần cảm giác vô lực khi không thể cưỡng lại mệnh lệnh của Phương Băng Cao dẫn chuyển thành lửa giận, hắn cắn hận thề trong lòng, cần phải khiến Lâu Khuyết trả một cái giá vĩnh viễn không thể quên được!

“Nổi trống!” Lý Tu Viễn quát to.

Trống trận từng tiếng từng tiếng vang lên, chúng quân lính đã phấn khích, cùng hét lớn, thanh thế to lớn, ngay cả Lâu Khuyết quân ở phía trước cũng cảm nhận được sự kiên quyết, tiếp theo kèn lệnh cũng nổi lên, chiến hỏa bắt đầu nổi lên.

“Tả quân, hữu quân đánh bọc bên sườn, trung quân đột phá.” Tiếng của Lý Tu Viễn oang oang, nhanh chóng, rõ ràng truyền quân lệnh. Ngữ điệu trầm ổn, khiến quân tâm đại chấn.

“Xông trận!” Hiệu lệnh ban ra, đại quân hò hét, khí độ dũng mãnh nhằm phía tiền tuyến, nghênh chiến Lâu Khuyết.

Tinh kỳ tung bay trong không trung, trống trận âm âm cắt ngang bầu không khí, tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên khắp nơi, hai bên chính thức giao chiến.

Thảo nguyên xanh thắm nhuộm đỏ thắm, đao kiếm vô tình trường thương lợi khí hướng huyết nhục chém tới, gào thét thê lương, tiếng rống giận chém giết lẫn nhau luân phiên vang lên, giống như một bài văn ca oanh liệt không ngừng vang lên, kẻ khác bị phần khóc lóc thảm thiết, mặt đất rộng lớn thoáng chốc trở thành địa ngục trần gian, đây rẫy không biết bao nhiêu anh linh đã hy sinh.

Mặt đất rên xiết, máu chảy thành sông, hài cốt chồng chất...xây nên một vài bức địa ngục nhân gian.

Phương Băng Cao suất lĩnh một trăm lính tinh nhuệ cẩn thận dắt ngựa đi qua đường nhỏ trên vách núi thuận lợi đi đến nơi đất bằng.

Trống trận, tiếng kèn mơ hồ từ phương xa truyền đến, Phương Băng Cao trong lòng rung mình, hiểu rõ hai

bên đã giao chiến, lập tức xoay người, giục ngựa phi nước đại, những người còn lại theo sát phía sau.

Bọn họ không chút do dự mà dấn thân vào nơi nguy hiểm, chỉ vì vị tướng dẫn đầu dũng mãnh kia, thêm phần tin tưởng khiến bọn họ sẵn lòng lấy một địch với một trăm, xâm nhập sâu vào bên trong quân địch, cho dù chết cũng không oán.

Khoảng chừng một lúc lâu sau, Phượng Băng Cao giơ tay ra hiệu kỵ mã giảm tốc độ, tiến vào một khu rừng.

“Nghỉ một khắc, sửa sang trang bị. Dem ngựa giấu trong rừng, gần cánh rừng này là nơi trọng yếu Lâu Khuyết đóng quân, chúng ta phải đi bộ, lặng lẽ tiến vào.”

Phượng Băng Cao vừa phân phó vừa đem chiến bị từng thứ trên yên ngựa gỡ xuống.

Hai thanh chủ thủ giấu sát vào ống chân, thắt lưng quần nhuyễn kiếm sắc bén, bên sườn đeo trường tiên, vai khoác đoản cung, lưng đeo ống tên lông vũ.

Mọi người tiếp theo đem toàn bộ chiến bị từng cái giấu vào y phục, trầm mặc mà thần tốc, động tác vô cùng gọn gàng.

“Chia làm bốn tổ, một tổ hai lăm người, không được nấp cùng một chỗ, cả tổ phải hỗ trợ lẫn nhau, yểm hộ chi viện cho nhau, không nên đi riêng, tự mình hành động, tổn hại an toàn cả tổ. Tất cả nhỏ giọng tiến lên, không được kinh động quân địch. Nhớ kỹ ba nguyên tắc cơ bản chú ý, nhạy bén, thận trọng. Nếu bắt được Lâu Khuyết vương, gửi chim thông báo. Đều đã nghe rõ rồi chứ?” Phượng Băng Cao thấp giọng phân phó.

“Đã rõ.”

“Tốt lắm, đi thôi. Chúc mọi người thuận buồm xuôi gió, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

“Vâng.”

Mọi người nhanh chóng tản ra, tiến vào sâu trong rừng.

30. Chương 29

Editeur: MrSuxi232

Mặt trời gay gắt trên đầu, bên dưới, mặt đất nóng hừng hực, tiếng chém giết của binh sĩ cũng ầm ĩ khắp

nơi.

Quân Thiên triều cùng Lâu Khuyết chém giết nhau, xông trận giết địch mất đồ lên như phát cuồng, cầm đao đâm về phía người phục sức khác với phe mình, tiếng chém giết nổi lên bốn phía, máu chảy thành sông, trước mắt bày ra cảnh địa phủ hết sức sinh động.

Kỵ binh ở tiền phương cảm thương xông trận, chỗ nào đi qua, mỗi lần thương hạ xuống, người chết vô kể, bộ binh ở sau phá trận, giống như sấm rung chớp giạt, thế như vũ bão chém giết quân địch.

Nơi hai bên giao chiến, xác chết khắp nơi.

Nét mặt dữ tợn, ý chí bất khuất, khí lực vững vàng, tất cả đều theo đường thương mà về với cát bụi, anh linh thất vong lưu lạc, nhưng cuộc chiến vẫn tiếp tục quyết liệt, đập lên thi thể của ta lẫn địch, binh sĩ vẫn như cũ anh dũng tiến lên phía trước giết địch, tranh đoạt một mất một còn.

Dựa vào trường thương trong tay, sống cũng chỉ dựa vào cây thương này, nếu không thể khiến quân địch ngã xuống, cũng chỉ có thể trở mắt mà nhìn máu từ thân thể mình tuôn trào, sinh mệnh tiêu tán, bởi vậy vừa vào chiến trường, liền chỉ có thể vứt đi nhân tính trở thành A Tu La, lấy giết chóc làm nghiệp.

Chiến hỏa tiếp tục thiêu đốt, từng đợt từng đợt tiến công, hai bên đều đưa ra hết quân tinh nhuệ của mình, cầu thắng lợi cuối cùng.

Lý Tu Viễn ngưng thần quan sát diễn biến trên chiến trường, không ngừng truyền lệnh thay đổi đội hình tấn công, cũng điều chỉnh binh lực tiến công, binh lính luân phiên thay đổi, tranh thủ điều tức, điều hòa sức lực chiến đấu.

“Lý phó tướng, hữu quân đã bị quân địch đánh tan.” Khoái mã của tướng bên hữu quân cấp báo.

“Điều kỵ binh ở hậu trung dực (cánh quân ở giữa, phía sau) tiến lên yểm hộ, áp dụng chiến thuật “nha binh tát tinh”, ba đến năm người thành một tốp, thập kỵ thành một đội, hỗ trợ nhau thành thế gọng kìm, vừa che chở thương binh rút lui vừa tấn công, đồng thời đem quân chủ lực điều đến cánh tả, phân tán binh lực quân địch bên cánh hữu.” Lý Tu Viễn quan sát một lúc, lập tức hạ lệnh.

“Tuân lệnh!” người đưa tin lập tức giục ngựa đi truyền lệnh.

Lý Tu Viễn nhìn chiến trường chém giết trước mặt, những cảnh này hẳn cũng chẳng hề xa lạ, còn như đã thấm vào huyết mạch, nhưng chiến tranh lại khiến trong lòng hắn khiếp sợ, vô cùng ức chế, chủ yếu là vì không có thân ảnh quen thuộc đứng trước hắn như mọi lần!

Nhìn chiến trường qua vai Phượng Băng Cao, tuy rằng tình cảnh vẫn “truật mục kinh tâm” (khiến người nhìn vào kinh sợ), nhưng trong lòng không hề sợ hãi, có lẽ là vì hiểu rõ tầm lưng thẳng tắp đằng trước kia, cùng ý chí kiên nghị, chiến thuật trác tuyệt, chắc chắn lý trí sẽ tỉnh táo dẫn dắt toàn quân thắng lợi!

Bất luận là ai khi biết Phượng Băng Cao cũng sẽ kính yêu y, phục tùng y, bởi vì sự tôn nghiêm của y, biết chắc y sẽ thắng.

Khỏe miệng Lý Tu Viễn hơi cong lên, thầm nghĩ: ngay cả bản thân mình cũng không ngoại lệ. Nếu không khuất phục trước ý chí của tướng quân, hắn sao có thể đứng ở tiền phương một mình lĩnh quân?

Thế nhưng sau khi đứng ở tiền quân, hắn mới cảm nhận được Phượng Băng Cao đã phải đối mặt với thử thách và áp lực như thế nào.

Phải lãnh tĩnh mà nhìn binh sĩ xông pha chiến đấu, cảm nhận nhiệt huyết oanh liệt tuôn chảy, phải tính toán sách lược tấn công để toàn quân không lâm vào cảnh khốn cùng, bỏ mạng nơi chiến trường, lại còn phải cứng rắn anh minh quyết đoán, không chút do dự hy sinh bản thân vì tập thể, để toàn quân giành được thắng lợi cuối cùng.

Hắn rốt cuộc đã có thể hiểu vì sao Phượng Băng Cao vì sao lại quyết định như vậy, nhưng cũng vì thế lại càng khiến hắn hiểu rõ mình vĩnh viễn không thể trở thành một tướng quân oai phong hiển hách.

Bởi vì, hắn không đủ loại khí phách gan dạ này, hắn vĩnh viễn không cách gì thoát khỏi tình cảm cá nhân, chỉ vì gắng đạt được thắng lợi của toàn quân, cũng không thể trơ mắt nhìn chiến trường tưới máu tươi của mọi người mà không chút động lòng.

Nghĩ đến điểm này, Lý Tu Viễn không khỏi cảm thấy chán ghét chiến tranh.

Hắn bắt đầu hoài nghi hành động giết chóc quy mô này đến cuối cùng có ý nghĩa gì?

Là vì mục đích sinh tồn?

Là vì bảo vệ quyền lợi?

Còn vì của cải phú quý?

Hay vì quyền thế quân lâm thiên hạ?

Tất cả những cái đó, thật có đáng để dùng vũ lực đoạt lấy, dùng sinh mệnh đổi lại, dùng huyết nhục xây đắp?

Chẳng lẽ không nhận thức được cuộc sống bình thường mới là hạnh phúc của nhân sinh sao?

“Báo! Cứu viện hữu quân khiến trung quân binh lực yếu đi, quân địch lợi dụng thời cơ đổi chiến thuật, giống như đục gỗ, từ từ công kích vào, đột phá trận địa của trung quân ta, hiện tại trận địa quân ta đang

nhANH chóng tan rã, thỉnh Lý phó tướng lập tức cứu viện.” Tướng trung quân giục ngựa báo nguy.

“Báo! Quân địch cánh tả dùng máy bắn tên, một lần bắn được mười phát, tầm bắn rất xa, lực sát thương lớn, quân ta tử thương nặng nề, trận địa tán loạn! Thỉnh lập tức hỗ trợ!” Tướng cánh tả bị thương báo nguy.

“Ta đã biết.” Lý Tu Viễn đề thương lên ngựa, trên lưng mang cung đao, đầu đội chiến khôi.

“Dem thương binh rút vào nội thành, hạ lệnh tập trung toàn bộ binh lực, đã đến lúc quyết định, ngoại trừ trông chờ tướng quân đắc thủ, hiện nay cũng chỉ có thể liều mạng chiến đấu, tất cả hãy cùng ta đi đến cuối cùng...”

Dừng một lát, Lý Tu Viễn lấy hơi, bình thản đối mặt tướng lĩnh binh sĩ xung quanh, hòa nhã nói: “Ta không muốn nhìn chúng huynh đệ hy sinh vô ích, máu nhuộm sa trường chắc chắn là điều không thể tránh khỏi, nếu như có người muốn lâm trận rút lui, ta cũng không ngăn trở, thậm chí còn vui vẻ tán thành, nên hiểu đó không phải là nhát gan hèn nhát, mà là hiểu mình. Mỗi người đều có quyền tiếp tục sống, dù sao cũng không thể cưỡng ép các người hy sinh vì người khác, vì nước nhà, không tiếc dâng hiến sinh mệnh, tình cảm đương nhiên rất đáng ngưỡng mộ, thế nhưng vì bản thân mình, vì người thân mà bảo toàn tính mệnh cũng không phải là hành động nhục nhã, cho nên phải hiểu rõ bản thân mình có thật tâm muốn ra chiến trường không, nếu có chút không chắc, vậy thì đừng đi chịu chết, hảo hảo bảo toàn sinh mệnh trân quý của mình, muốn cống hiến vì nước nhà không chỉ có cách ra chiến trường, còn có rất nhiều cách khác tốt hơn để đền đáp quốc gia.”

Mọi người dò xét nhìn, không hiểu Lý phó tướng vì sao vào lúc này lại nói ra chuyện làm lung lạc sĩ khí?

“Phó tướng, người không tin quyết tâm hy sinh của chúng tôi?!”

“Chúng tôi thề cùng tướng quân cùng tiến cùng lùi, cùng tồn cùng vong!”

“Người sao có thể nói như vậy chứ? Phó tướng?!”

“Chẳng lẽ người muốn bỏ lại các huynh đệ một mình trên chiến trường?!”

“Phó tướng! Chúng tôi lâm trận bỏ chạy, vậy làm sao xứng đáng với các huynh đệ đã tử trận?!”

“Người muốn chúng tôi làm việc bất nghĩa sao?! Mất thấy kẻ khác hy sinh nhưng chúng tôi lại sống?!”

“Mọi người đừng ầm ĩ!” Lý Tu Viễn hét lớn, lộ ra biểu tình đau xót. ” Ta biết khi vừa nói ra, chắc chắn sẽ có sự bất mãn, nhưng đối với mọi người thực đúng là xuất phát từ tấm lòng, thật tâm muốn cho huynh đệ hồi hương đoàn tụ với gia đình, được hưởng hạnh phúc, ta cũng không muốn đưa mọi người đến tử lộ, các người có hiểu không?”

“Tuy biết tâm ý của phó tướng, nhưng chúng tôi vẫn như cũ không muốn bỏ mặc huynh đệ.”

“Phó tướng không cần khuyên nữa, như người quên mình dũng cảm tiến lên nghênh địch, chúng tôi cũng là cam tâm tình nguyện bảo vệ bách tính trăm họ.”

“Chúng tôi thấy chết không sồn, chí khí đã quyết phó tướng không cần bận tâm!”

“Các người...” Lý Tu Viễn vừa rồi vừa xúc động vừa đau xót, lén thở dài, tiếc cho những binh sĩ như thế này mà phải bỏ mạng nơi sa trường, hỏi ai có thể nhẫn tâm?

Biết rõ có khuyên cũng không được, nhưng cũng nỗ lực hết mình, không hổ với lương tâm.

“Hảo! Chúng ta nghênh địch!”

Chỉ dẫn quân đội tiến lên phía trước, nghênh đón trận đánh cuối cùng...

31. Chương 30

Lý Tu Viễn suất lĩnh chúng quân sĩ anh dũng chiến đấu, cố gắng xoay chuyển tình thế.

Nhưng từ bốn phía quân Lâu Khuyết từ từ tiếp cận, trận địa chậm chậm đánh vào mạn sườn trung tâm, mắt thấy quân Thiên triều sẽ bị bao vây bốn phía, thành bại đã đến gần...

“Đáng ghét! Chẳng lẽ thực sự không có cách nào? Nếu như thua ở đây, vậy tướng quân lúc trước lên đi tập kích hậu phương quân địch phải làm thế nào? Không thể cầm chân quân Lâu Khuyết ở đây, vậy sẽ khiến kế hoạch đánh úp tăng thêm một phần nguy hiểm, ngộ nhỡ tướng quân vì vậy mà có gì bất trắc...Ta thực sự mang tội lớn!”

Lý Tu Viễn nghiêng người tránh một kích từ phía trước đánh tới, rút tiểu đao từ thắt lưng, ra sức chém mạnh, địch nhân hét lên một tiếng ngã xuống.

“Không được! Phải mở đường máu...Mau nghĩ, mau nghĩ cách nào...”

“Phó tướng! Phía đông nam cát bụi mù mịt, hình như có đại quân đến đây, có phải là viện binh của quân ta?!” Một binh sĩ hướng phía đông nam kinh hô.

Chúng quân náo loạn, đều nhao nhao trông ngóng.

Cờ xí của đại quân đang rung chuyển mặt đất kia từ từ đến gần, trong đó đại kỳ vàng óng trên thêu đằng long sáng lóa dưới ánh mặt trời, khí thế phi phàm.

Không lâu sau có người kinh ngạc hô to:” Không sai! Là viện binh của quân ta! Nhìn xem! Kim hoàng long kỳ đang tung bay, là vải gấm viền hồng sắc! Là Hoàng đế của chúng ta a!”

“Hoàng thượng ngự giá thân chinh! Thắng lợi nhất định thuộc về Thiên triều ta!”

Sĩ khí quân sĩ Thiên triều đại chấn, mạnh mẽ đánh trả, cục diện bắt đầu thay đổi, giảm bớt vòng vây.

Nhìn thanh thế to lớn của viện quân, Lý Tu Viễn vội chỉ huy các tướng lĩnh tập trung binh sĩ, đợi đại quân đến nơi thì bắt đầu, đến lúc đó lưỡng quân tập trung binh lực, triệt để đánh tan trận thế Lâu Khuyết.

Mất thấy mấy vạn viện binh Thiên triều người ngựa hùng hậu, dũng mãnh lao nhanh đến, quân tâm binh sĩ Lâu Khuyết bắt đầu lung lay, trận địa đại loạn, còn thêm quân Thiên triều thừa thế mãnh công, dần dần không chống đỡ nổi, mất thấy sẽ bị quân Thiên triều phản công, tướng Lâu Khuyết lập tức phái người cấp báo cho hậu phương, thỉnh cầu giúp đỡ, sau đó sử dụng sách lược vừa đánh vừa thoái lui, khéo léo dẫn dụ quân Thiên triều di chuyển về phía hậu phương Lâu Khuyết, trì hoãn không để quân Thiên triều và viện binh hợp nhất.

“Đừng để quân địch có cơ hội rút lui về hậu phương, chúng ta lên! Dùng toàn lực bao vây!” Lý Tu Viễn chỉ huy một tiểu đội từ bên phải đánh bọc sườn, bản thân lại suất lĩnh các binh sĩ khác đánh bọc từ bên trái.

Tiếng hò hét kêu gọi xung trận giết địch cùng khí thế dâng cao.

Không xa trông trận lại lần nữa vang lên, hoàng loạt viện binh gia nhập vào chiến trường, trong nháy mắt xoay chuyển thế trận, sau một hồi chém giết mãnh liệt, khí thế hùng hục trên chiến trường chậm chậm nguội xuống, quân Lâu Khuyết còn lại kẻ thì chết, kẻ thì đầu hàng, kẻ bỏ trốn...cũng đã không còn đợt công kích nào, tướng lĩnh binh sĩ Thiên triều bắt đầu tiến hành thu thập chính đồn tàn cục, chăm sóc thương binh, giam giữ hàng quân, chôn cất người chết.

Đến lúc này, Lý Tu Viễn mới hạ ý chí chiến đấu, mệt mỏi xuống khỏi lưng ngựa, tê liệt nằm trên mặt đất thở dốc.

Một hồi bước chân vang lên làm hấn một mỗi mở mắt nhìn người đang đến...”Hoàng thượng?”

Long Liệt Tuyền xoay mình xuống ngựa, nắm lấy chiến giáp của Lý Tu Viễn, sợ hãi truy vấn:” Cao đâu? Cao đang ở đâu?! Trầm khắp nơi đều không thấy, y đi đâu chứ?! Có phải vẫn bình an?! Mau nói cho trầm!”

Lý Tu Viễn hổ thẹn cúi đầu, cổ họng khô khốc nói:”Tướng quân...Tướng quân lĩnh binh tập kích hậu phương doanh trướng của Lâu Khuyết, muốn bắt Lâu Khuyết Vương khiến Lâu Khuyết lui quân...Hiện nay

sống chết...không rõ...”

“Bốp!!” Long Liệt Tuyền giận dữ vung tay, Lý Tu Viễn theo thế ngã về phía sau, nằm trên đất, má trái sưng vù, máu từ khóe miệng chảy ra.

“Người lại có thể không khuyên ngăn?! Trơ mắt nhìn y tự đi tìm cái chết?!” Long Liệt Tuyền toàn thân run rẩy, trong lòng đầy sợ hãi.” Nói mau!”

Tất cả những ý niệm không lành bắt đầu nổi lên trong đầu hắn, che lấp lý trí, vừa nghĩ đến khả năng người yêu nằm trong vũng máu, khiến hắn gần như phát điên, thế giới trước mắt hắn như sụp đổ.

Không thể được...không thể được...Hắn không thể mất y...không thể...tuyệt đối không thể...

“Ta không có cách gì ngăn cản...Y khẳng khẳng muốn đi, người cũng biết rõ y...Theo cá tính của y, nếu là việc đã quyết định, thì tuyệt đối không thể thay đổi...Ta có thể giữ y thế nào đây? Ngoại trừ khuất phục ý chí của y ra, ta còn có thể làm sao...”

Giọng nói dần lạc đi, Lý Tu Viễn suy sụp, hai tay ôm mặt, như không còn mặt mũi nào đứng trong trời đất.

“Không! Ta không thể mất y!”

Long Liệt Tuyền dứt khoát xoay người, lập tức triệu tập quân tinh nhuệ, phi nước đại xông lên trước, như phát cuồng vung roi đánh tới tấp vào móng ngựa, hận không thể lập tức bay đến bên Phượng Băng Cao.

“Hoàng thượng! Ta cũng đi!” Không để ý đến thân thể mệt mỏi, Lý Tu Viễn rất nhanh cầm trường thương, nhặt lại tên trên mặt đất, nắm lấy một con ngựa, đuổi sát theo phía sau.

“Mau! Mau! Chạy mau!” Sợ hãi cùng hoảng loạn tràn đầy trong đầu, khiến Long Liệt Tuyền mất trí giục ngựa chạy như điên.

Gió lớn gào thét bên tai, cát bụi như những lưỡi dao sắc nhọn xẹt vào mặt, nhưng hắn may mắn không bị ảnh hưởng mà tiếp tục lao đi, chỉ hy vọng có thể sớm cứu được người yêu, dù chỉ là một giây.

Khoảng hai khắc sau, Long Liệt Tuyền cùng Lý Tu Viễn song song đứng trên gò đất bên sườn núi, trước mắt có thể thấy mờ ảo nơi đóng quân của Lâu Khuyết, nhưng lại có phần kỳ dị, không hề thấy khói.

Cho dù binh lực Lâu Khuyết tập trung hết ở tiền tuyến, nhưng nơi đóng quân cũng không thể không có người canh giữ, lại có thể không thấy một binh sĩ nào...Sự tình có điểm kỳ lạ, thật đáng ngờ.

Nhưng Long Liệt Tuyền không nhìn thấy những điều ấy, không đợi đại quân, lập tức giục ngựa muốn phi

về phía nơi đóng quân của Lâu Khuyết.

“Hoàng thượng, an tâm đừng nóng vội, để tránh lọt vào mai phục của địch.” Lý Tu Viễn kìm cương ngựa, ngăn hấn kích động mà hành sự lỗ mãng.

Long Liệt Tuyền tâm rối loạn, giật cương khỏi sự khống chế của Lý Tu Viễn, tức giận nói:” Cho dù là long đóm hổ huyết, vì Băng Cao, trăm cũng không thể không xông vào!”

“Ta hiểu sự lo lắng của người, cũng lo cho sự an nguy của tướng quân, nhưng nếu vì vậy mà khinh suất rơi vào nguy kế của địch, chẳng phải càng hỏng việc, còn tăng thêm hy sinh nữa?”

“Quân lực hai bên chênh lệch rất lớn, quân chủ lực Lâu Khuyết còn lại không tới năm nghìn binh mã, cho dù ở hậu phương có nhiều ưu thế nhưng làm sao có thể so với mấy vạn binh mã của ta? Người không thấy như vậy quá thận trọng sao?” Long Liệt Tuyền nôn nóng quát to.

“Hoàng thượng, tiểu tâm sử dắc vạn niên thuyền (sử dụng cẩn thận thì thuyền dùng được đến vạn năm), người đích thân lĩnh trận, lại càng phải chú ý cảnh giác, đừng rơi vào hiểm lộ.”

Cho dù phải nhận lấy ánh mắt sắc bén như muốn lắng trì, Lý Tu Viễn vẫn như cũ kiên trì:”Hay là phái một đội kỵ binh đi trước hộ vệ đi!”

Long Liệt Tuyền nộ hỏa công tâm, vung roi muốn đánh, nhưng lại nhìn thấy kiên trì cùng run sợ trong mắt Lý Tu Viễn, sao mà giống nhân thần Phượng Băng Cao mỗi khi kiên trì, khiến hấn nhất thời nén nóng nảy, khôi phục lại chút lý trí, dù rằng lo lắng thiêu đốt, vì suy nghĩ cho đại cục, trước tiên vẫn cứ nên cẩn thận, bảo đảm an toàn cho mọi người.

Bởi hấn hiểu rất rõ, Phượng Băng Cao sẽ không vui khi biết vì muốn cứu y mà phải hy sinh nhiều sinh mạng.

“Vậy mau điều động nhân mã, đừng kéo dài nữa!”

Lý Tu Viễn lập tức phân phó chỉnh đốn binh sĩ ở sau, bố trí quân lực, sau một hồi xô xao ở hậu quân, đội quân đã được chỉnh đốn xuất phát.

Long Liệt Tuyền kìm nén tình cảm bất an ngày càng lớn trong lòng, giục ngựa theo đại quân tiến tới nơi đóng quân của Lâu Khuyết, trong đầu chỉ có một ý niệm: Cứu ái nhân trở về!

Đoàn người cảnh giác tiến vào nơi đóng quân, Long Liệt Tuyền qua sát tình hình bốn phía, sợ hãi trong lòng nhanh chóng tăng lên.

Đập vào mắt chính là cảnh lều bạt xung quanh đổ nát, vũ khí rải rác cùng cát bụi, bên cạnh có rất nhiều

thân thể đã không còn hơi thở, tất thấy đều cho thấy nơi đây từng trải qua một hồi chiến đấu, lúc này khung cảnh bừa bộn không hề có người ở lại đặc biệt khiến kẻ khác trợn mắt kinh tâm (nhìn thấy mà kinh sợ), tất cả mọi người trong lòng căng thẳng cực độ, bắt đầu phỏng đoán.

Long Liệt Tuyền vội xoay mình xuống ngựa, bắt chắp thân phận, sốt ruột khẩn trương tự mình lật các thi hài xung quanh, không ngừng lo sợ, chỉ sợ nỗi sợ sâu kín trong lòng trở thành hiện thực.

“Hoàng thượng, người bình tĩnh một chút, đây đa số đều là quân Lôu Khuyết, người xem cách bọn chúng ăn mặc...” Lý Tu Viễn tiến lên ngăn cản.

Long Liệt Tuyền nổi giận, mắt đỏ lên nhìn chăm chăm hắn, mang theo ý cảnh cáo mà quát:” Câm miệng! Vạn nhất Băng Cao đúng là mặc quần áo Lôu Khuyết để trà trộn vào quân doanh bọn chúng thì sao?! Người dám đảm bảo y sẽ không làm như vậy?!”

Lý Tu Viễn đột nhiên tỉnh ngộ, áy náy nói:”Là ta sơ sót, quả thực có thể.”

Nhanh chóng xoay người hạ lệnh:” Quân hộ vệ vây ở xung quanh hoàng thượng hộ giá, chú ý phòng bị, không được khinh thường! Những binh sĩ còn lại mười người thành một đội, tản ra, đem màn trướng lều bạt dỡ xuống, để phòng ngừa quân địch ẩn nấp đánh lén, sau đó cẩn thận tìm kiếm những kẻ còn sống! Lâm phó tướng, ngươi mang hai tiểu đội đến phía trước thăm dò tình hình, thấy điều gì khác thường lập tức hồi báo!”

Đại quân tản ra khắp nơi, bắt đầu đem lều bạt dỡ xuống, cũng chú ý cảnh giác thận trọng lục soát, e sợ trúng mai phục của Lôu Khuyết quân.

“Hoàng thượng! Phó tướng! Nơi này có một người còn sống!”

Không xa truyền đến tiếng hô, Long Liệt Tuyền cùng Lý Tu Viễn trong chớp lát chạy tới.

“Hắn là binh sĩ của ta, thương thế rất nặng, thuộc hạ đã khẩn cấp thay hắn cầm máu.” Một binh lính báo cáo.

“Tốt lắm.” Long Liệt Tuyền ngồi xuống, cấp thiết nắm lấy vai binh sĩ hỏi:” Ngươi có biết Phượng tướng quân đâu không?”

Không đầu không đuôi, có ai lại hỏi như thế? Cho dù đúng là vội muốn biết tung tích của Phượng Băng Cao cũng không nên không mạch lạc như vậy.

“Hoàng thượng, để ta hỏi.” Lý Tu Viễn bắt chắp lễ tiết, không chút khách khí mà đem Long Liệt Tuyền đẩy qua một bên. ” Binh sĩ, mở mắt ra, ngươi biết ta là ai không?”

“...Là ...Lý...Phó...tướng...” Binh sĩ khó nhọc trả lời, có thể thấy tuy bị thương nặng, tinh thần vẫn còn minh mẫn.

“Tốt, ta biết thương thế ngươi rất nặng, nhưng đừng lo lắng, viện binh của ta đã đến rồi, ngươi sẽ được hưởng sự chăm sóc tốt nhất, bây giờ ta hỏi ngươi, nên trả lời rõ ràng, ngươi có biết Phụng tướng quân và các binh sĩ khác đi hướng nào không?” Lý Tu Viễn nén nôn nóng, sau khi trấn an thương binh mới hỏi.

“...Quân ta...hành tung bại lộ...anh dừng...chống lại...Nhưng...không địch lại...” Người lính vừa thở dốc vừa đáp.”...Tướng quân mang theo...những người khác...vừa đánh vừa thủ...đã rút lui về rừng cây phía bắc...muốn nhờ vào địa thế...”

“Sau đó thế nào?! Nói mau!” Long Liệt Tuyền chen trước Lý Tu Viễn cẩn thận lắng nghe thanh âm yếu ớt của binh sĩ.

“...Hoàng...thượng?!” Binh sĩ kinh ngạc muốn ngồi dậy.

“Không cần câu nệ lễ tiết, mau nói cho trẫm, Phụng tướng quân hiện ở chỗ nào! Có...bị thương không?” Giọng nói hàm chứa run rẩy cùng sợ hãi, trán Long Liệt Tuyền đã toát mồ hôi lạnh, đủ thấy căng thẳng đến mức nào.

“...Vâng...Tướng quân...vì yểm hộ...chờ thuộc hạ...có bị thương...sau đó...quân địch bỗng nhiên hạ lệnh...rút quân...bọn chúng bắt được...chạy về hướng tây bắc...Tướng quân...chắc là một trong số đó...”

“Toàn quân tập hợp! Truy kích hướng Tây Bắc!” Sau khi biết được tin tức, Long Liệt Tuyền lập tức đứng dậy hét lớn, thúc ngựa phi nước đại.

Mọi người lập tức ngưng mọi việc đang làm, khẩn trương thúc ngựa đuổi theo hoàng đế.

Lý Tu Viễn sau khi phân một tiểu đội ở lại chuyển thương binh về chăm sóc, cũng cấp tốc lên ngựa đi cứu Phụng Băng Cao.

Mọi người tâm niệm thống nhất, chỉ mong có thể giải cứu những người bị bắt làm con tin càng sớm càng tốt.

Gió lớn gào thét, cát bụi bay mù trời, mấy vạn binh mã tinh nhuệ không ngừng băng qua sa mạc truy bắt quân địch.

Sau khi băng qua hai dặm, quân tiên phong hồi báo, phía trước khoảng một dặm có cát bụi tung bay, có lẽ là dấu vết tháo chạy của tàn quân Lâu Khuyết.

“Mau đuổi theo! Toàn quân tản ra, dùng chiến thuật gọng kìm!” Lý Tu Viễn quyết định dứt khoát, nhanh

chóng ra lệnh.

Đại quân phi nước đại, trống trận âm âm, thanh thế to lớn như sấm rung chớp giạt, chấn động bốn phương, khiến tàn quân Lâu Khuyết ở phía trước nghe thấy chấn kinh, khiếp sợ bắt đầu nảy sinh, đội hình tán loạn, trốn chạy khắp nơi.

Sau một lúc, quân Thiên triều như nước xô tới bao vây xung quanh. Binh sĩ Thiên triều giờ trường thương từ từ tiến vào trung tâm, cho đến khi quân Lâu Khuyết bị bao vây bốn phía, không còn cách nào bỏ trốn.

Lý Tu Viễn lớn tiếng chiêu dụ: "Đừng chống cự! Buông vũ khí, các người sẽ được tha chết!"

Lâu Khuyết vương vẫn còn chưa bỏ ý định, ra lệnh thuộc hạ đe dọa con tin, kẻ đao vào gáy con tin đe dọa quân Thiên triều xung quanh.

"Tránh ra! Không thì những người này sẽ lập tức mất mạng!" Lâu Khuyết vương quát to ngăn trở quân sĩ Thiên triều.

Thấy dáng vẻ phô trương thanh thế, Lý Tu Viễn lạnh lùng cảnh cáo: "Khuyên người tốt nhất nên đầu hàng! Bên ta mấy vạn binh sĩ còn người chỉ có mấy trăm, quân số chênh lệch như vậy, người cho rằng có thể trốn thoát sao? Huống chi ở đây là hoang mạc, làm sao mong có viện binh? Nếu là người thông minh, gặp tình huống này, quý trọng tính mạng quý hàng mới là thượng sách!"

Lý Tu Viễn vừa nói vừa quét mắt quan sát bốn phía, nhìn trong đám con tin phía trước Lâu Khuyết quân có thân ảnh của Phượng Băng Cao hay không, nhưng mà, đám người hỗn loạn, trong thời gian ngắn, đảo qua đảo lại cũng không nhìn ra.

"Câm miệng! Nếu muốn con tin được an toàn, phải để chúng ta rời đi an toàn, không thì chết trước tiên sẽ là con tin!" Lâu Khuyết vương như "khốn thú chi đấu" (nó gần giống như chó cùng rút giậu a =.=)

Lý Tu Viễn mặc dù trong lòng nôn nóng, ngoài mặt vẫn như cũ bất động thanh sắc: "Hừ! Hy sinh hơn mười binh sĩ có thể đổi được Lâu Khuyết Vương, thật đáng giá!"

Lâu Khuyết Vương nét mặt hung tợn, gian xảo cuồng tiếu: "Dù sao cũng chết, vậy thì hãy để cho bọn họ tuần táng đi!"

Câu nói vừa dứt, binh sĩ Lâu Khuyết lập tức cầm đao kề ở cổ con tin, đao quang sắc bén lóa mắt liếc vào da thịt, không ít con tin trên cổ lập tức xuất hiện vết máu.

"Dừng tay!" Lý Tu Viễn lớn tiếng ngăn chặn.

Lâu Khuyết vương lập tức nổi toan tính, hẳn không sợ hãi mà cười nhạo, đem con tin ra hù dọa. " Vậy

mau tránh ra!”

Tình thế lập tức rơi vào cục diện bế tắc, nhân mã hai bên chăm chú không chớp mắt, e sợ chỉ cần một sai lầm, mất thời cơ, sẽ nguy hại sinh mệnh binh sĩ bên mình.

Lúc này, vừa rồi khi Thiên triều đại quân bao vây Lâu Khuyết quân, Long Liệt Tuyền vì an toàn nên bị giữ ở phía sau bây giờ chạy đến, đẩy mọi người ra, một ngựa chạy tới còng vây phía trước hỏi:” Con tin đâu?!”

“Đang bị dùng để uy hiếp quân ta.” Lý Tu Viễn thấp giọng báo cáo.

Long Liệt Tuyền vẻ mặt khấn trương, vội vã hỏi:”Có thể thấy...”

“Không! Còn chưa tìm ra!” Không đợi hoàng đế hỏi xong, Lý Tu Viễn lập tức ngắn gọn đáp, e sợ quân Lâu Khuyết phát hiện, uy hiếp khiến hành động của quân Thiên triều ở khắp nơi bị Lâu Khuyết quân quản chế.

“Vậy mau xác định! Còn chần chờ gì nữa?!” Long Liệt Tuyền biết rõ những mưu tính của hắn, nhưng vì lo lắng cho an nguy của Phượng Băng Cao, bất chấp tiểu tiết vụn vặt, bất chấp lợi hại, lập tức ra lệnh:” Bọn chúng yêu cầu gì cũng đều đáp ứng, chỉ cần con tin an toàn là tốt rồi!”

Lý Tu Viễn thấy như vậy là không thỏa đáng, khuyên:” Hành động lỗ mãng như vậy, tướng quân sẽ nổi giận.”

“Còn để ý đến chuyện đó? Trẫm chỉ cần y bình an vô sự!”

“Ta sẽ đàm phán lần nữa xem.” Lý Tu Viễn lệnh binh lính thu trường thương, cao giọng hỏi:” Người muốn thế nào mới chịu thả người?”

Biết tình thế đang có lợi cho phe mình, Lâu Khuyết vương tất nhiên không bỏ lỡ:” Người trước hết hãy lui binh một dặm rồi hãy nói.”

“Hừ! Lui binh thì tuyệt đối không thể. Khuyên người thức thời một chút, chớ quá dựa vào trong tay người nắm con tin, nếu điều kiện hợp lý, ta có thể nghe yêu cầu của người, đó là dựa vào tình nghĩa với huynh đệ của chúng ta, nhưng nếu muốn tranh thủ tham lam, yêu cầu thái quá, vậy đừng vọng tưởng nữa.”

Lý Tu Viễn khẩu khí như đinh đóng cột quát lại, Lâu Khuyết vương đắn đo một lúc, cúi đầu cùng thuộc hạ bàn bạc.

Trong chốc lát, đáp:” Người thật có thành ý?”

“Đương nhiên.”

“Tốt!” Lâu Khuyết vương nói:” Lưu cho Lâu Khuyết quốc một con đường sống. Chiến tranh lần này mặc dù là do bên ta khơi mào, nhưng bây giờ bản vương thừa nhận thất bại, mong quý quốc có thể bỏ qua cho già trẻ trên dưới Lâu Khuyết quốc, không tính toán, quân ta vĩnh viễn không bước vào Trung nguyên một bước.”

“Thiên triều ta đối với Lâu Khuyết quốc không hề có lòng xâm phạm, nếu không phải các người thèm khát đất đai Trung nguyên, làm sao lại có cuộc chiến này? Bây giờ đã biết khó mà lui, chỉ cần Lâu Khuyết vương bằng lòng ký hiệp ước vĩnh viễn không xâm phạm biên cảnh, ta đây cũng có thể bảo đảm toàn Lâu Khuyết già trẻ trên dưới đều được bình yên.”

“Khoái nhân khoái ngữ (người chân thật nói lời thẳng thắn)! Bản vương có thể tin được lời tướng quân không?”

“Trẫm ở đây có thể đảm bảo tính xác thực của hiệp ước, thả con tin, các người có thể tự do rời đi!” Long Liệt Tuyền không nén được lên tiếng, chỉ hy vọng đàm phán mau kết thúc.

“Người là Hoàng đế Thiên triều?” Lâu Khuyết vương lúc này mới chú ý tới khôi giáp hoàng kim khắc rồng long.

“Không sai! Vì vậy không cần lo lắng quân ta sẽ bội tín truy kích, mau thả con tin ra! Trẫm đã hết nhẫn nại rồi!”

Nếu không phải Lý Tu Viễn bên cạnh nắm chặt dây cương, hắn đã sớm muốn xông lên trước tìm kiếm Phượng Băng Cao.

“Như vậy chỉ tù binh ở đây? Còn có vấn đề khác...” Lâu Khuyết vương không tin hắn sẽ tùy tiện thả người như vậy.

Long Liệt Tuyền giận dữ gầm lên:” Người phái sứ giả tới nói chuyện đi! Bây giờ trẫm không muốn nhiều lời!”

“Thả con tin! Chúng ta rút lui!” Lâu Khuyết vương hạ lệnh, mấy trăm tàn binh theo hắn chạy về phương Bắc, quân Thiên triều vừa cảnh giác vừa tuân thủ thỏa thuận, vẫn chưa hề gây khó dễ cho bọn họ.

Hơn một năm chinh chiến đến đây cuối cùng đã kết thúc, Thiên triều quân reo hò đình tai nhức óc, ăn mừng thắng lợi.

“Ngô hoàng vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Long Liệt Tuyền không để tâm đến tiếng reo hò, lập tức thúc ngựa tiến lên, đến chỗ mười mấy con tin vừa được thả tìm kiếm khắp nơi, luôn miệng khẩn trương hỏi:” Phượng tướng quân đâu? Có thấy Phượng tướng quân đâu không?”

Thiên triều binh sĩ được thả đang xông xáo hỏi thăm liền cúi đầu tránh ra, trong đó đã có một người im lặng quay lưng về phía mọi người, nhìn về Lâu Khuyết quân đang rút lui ở phía xa.

Thân ảnh quen thuộc kia Long Liệt Tuyền không bao giờ quên được, hấn trong lòng vô cùng kích động, lập tức xoay mình xuống ngựa, lẳng lặng đi đến phía sau người ấy.

Người ấy quay lại, chăm chú nhìn Long Liệt Tuyền, khóe miệng nhẹ nhàng mỉm cười.

32. Chương 31

Editeur: MrSuxi232

Long Liệt Tuyền nhất thời ngây người, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười to, muốn tiến lên ôm siết thân hình kia, lại sợ khi vươn tay, thân hình ấy sẽ giống như trong mộng lập tức biến mất vô ảnh vô tung, hấn không biết nên làm thế nào biểu đạt tâm tư của bản thân lúc này, chỉ ngây ngốc đứng lặng, si ngốc mà nhìn, ngay cả mắt cũng không chớp, từ đầu đến chân, lại từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu, nhìn tới nhìn lui, chỉ sợ nhìn thiếu một điểm.

Một lúc lâu sau cũng không tỉnh!

Phượng Băng Cao cũng không nói một câu mà để mặc hấn nhìn.

Đuôi mắt khóe môi lộ tiểu ý, niềm vui khó kiềm chế, lúc này vô thanh thắng hữu thanh, ngôn ngữ không thể diễn tả hết sự vui mừng, buộc phải dùng toàn bộ tinh thần để lĩnh hội.

Lúc này ai cũng không muốn lên tiếng phá vỡ sự yên lặng.

Lý Tu Viễn ở một bên chứng kiến đã hiểu rõ, trong lòng tự nhiên vô cùng hân hoan, mặc dù muốn tiến lên chúc mừng Phượng Băng Cao kiếp hậu phù sinh (tai qua nạn khỏi), nhưng cũng biết lúc này không nên quấy nhiễu.

“Chúng tướng sĩ nghe lệnh! Tất cả lập tức quay lưng về phía Hoàng thượng, lui về sau nửa dặm, hợp thành vòng tròn bảo vệ an toàn cho Hoàng thượng và tướng quân.” Lý Tu Viễn vẫy cờ hiệu, chúng quân lập tức thi hành.

Khi ấy Phượng Băng Cao giật mình tỉnh lại, y thoáng ngượng ngùng ý thức được lúc này đang ở nơi đồng không mông quạnh, cũng không phải là chỉ ở cùng với mình Long Liệt Tuyền, không cảm được cảm kích Lý Tu Viễn cẩn thận, liền vẫy tay về phía hấn, biểu thị cảm tạ.

Lý Tu Viễn cười cười đáp lại, lập tức giục ngựa chạy ra xa nửa dặm, để cho bọn họ một không gian riêng tư.

“...Là người thật không?” Long Liệt Tuyền nhẹ nhàng hỏi.

Phượng Băng Cao nghe câu nói ngu ngơ như vậy, không những không cảm thấy ngây ngô, còn vui vẻ kéo tay hắn áp vào mặt, nhắm mắt lại, khiến hắn trực tiếp cảm nhận thân nhiệt của mình, cũng là để bản thân chạm vào hơi ấm đã lâu lắm không gặp.

Long Liệt Tuyền dọc theo khuôn mặt nhẹ nhàng vuốt ve, vừa xúc động cảm nhận, vừa đau xót lau đi bụi bẩn trên mặt y. Kể ra muốn mở miệng trò chuyện, nhưng mở rồi lại khép, khép rồi lại mở, nghẹn ngào không cách nào nói thành tiếng, cuối cùng, từ yết hầu rốt cục bật ra một câu: “Người thật nhếch nhác.”

Nguyên tưởng rằng hắn mở miệng sẽ nói những lời cảm động, sến đến buồn nôn, không ngờ lại bật ra câu này. Phượng Băng Cao không nhịn được bật cười, trêu chọc nói: “Mặt xấu nhất đã bị người nhìn thấy toàn bộ, thế nào? Chê ngại nên muốn từ bỏ?”

“Không chê! Làm sao dám chê!” Đột nhiên, Long Liệt Tuyền đem y siết chặt vào lòng, như sợ y đột nhiên biến mất, đôi tay khóa chặt thân hình y.

“Kiếp này, kiếp sau, đời đời kiếp kiếp không bao giờ để người rời khỏi ta một bước! Đỡ cho ta phải ngày đêm lo lắng sợ sệt.”

” Muốn đem ta nhốt lại sao? Không sợ ta buồn chán à?” Phượng Băng Cao trong lòng xúc động vạn phần, ngoài miệng lại cười cười rời khỏi lồng ngực đang sợ hãi của Long Liệt Tuyền.

“Mặc kệ! Mặc kệ! Ta mặc kệ! Người có đáp ứng hay không?!”Cánh tay càng siết chặt thêm một chút, Long Liệt Tuyền điên cuồng la lớn, chấn động màng nhĩ, Phượng Băng Cao đành phải đáp lại.

“Được! Được! Người đừng tức giận! Ta cái gì cũng đồng ý!”

Mặc dù động tác chạm vào vết thương của Phượng Băng Cao nhưng càng khiến y cảm nhận được tình ý sâu đậm của Long Liệt Tuyền, thực sự xúc động, bật ra câu chấp thuận, đồng ý đời đời kiếp kiếp.

“Cao, người là của ta, ai cũng không thể cướp đi, cho dù là ma quỷ cũng không được!” Long Liệt Tuyền khóc không thành tiếng nói, lúc này mới bộc lộ toàn bộ những kìm nén của hắn.

Nỗi sợ mất đi “chi ái” của hắn truyền tới Phượng Băng Cao, khiến y cũng không nhịn được mà hỉ lệ vòng quanh, đáp ứng: “Cho người! Cái gì cũng đều cho người! Thân này, tâm này, tất cả đều thuộc về người!”

Long Liệt Tuyền cao hứng ôm lấy khuôn mặt y, nói rành rọt: “Cao, ta yêu người, vĩnh viễn không thay đổi!”

“Ta tin người.” Phượng Băng Cao hạnh phúc không gì bằng đáp, bây giờ mới chính thức tin tưởng tình cảm này.

Cho dù sau này còn phải đối mặt rất nhiều thử thách, y lại không hề sợ hãi, bởi vì y đã hiểu rõ hẳn đối với mình là ái tình chân thật, chỉ cần hai người bên nhau, hai bên giúp đỡ nhau, sẽ không có cửa ải khó khăn nào là không thể vượt qua.

“Vậy người có yêu ta không?” Long Liệt Tuyền cảm thấy bất mãn hỏi lại.

Phượng Băng Cao nhoẻn miệng cười, vòng tay qua cổ hắn, áp môi mình vào môi hắn, nói: “Ta hiển nhiên yêu người, tin tưởng so với người yêu ta còn hơn gấp vạn lần, suốt đời này, ta vĩnh viễn tin người đối với ta là thật tâm...”

“Cao...” Hé miệng khe khẽ cắn đôi môi đỏ thắm, Long Liệt Tuyền vui vẻ nhắm nháp vị ngọt.

Phượng Băng Cao mạnh dạn đưa lưỡi tiến vào, nhẹ nhàng tiếp xúc với lưỡi hắn, trêu chọc tình hỏa của Long Liệt Tuyền.

Đã bị mê hoặc ngây ngất, Long Liệt Tuyền lập tức phản ứng, quán lấy đầu lưỡi thơm mùi tử đinh hương mà mút, mãnh liệt giao triền, giống như hai bên muốn nuốt chửng nhau, thật sâu, thật sâu tìm kiếm nhau, không hề giữ lại chút gì.

Hai môi gắn bó, tràn đầy nồng tình, đầu lưỡi linh hoạt giao hòa, nói hết tâm tình mật ý; ngôn ngữ không thể truyền đạt hết tình cảm, hỗn loạn do môi và môi tiếp xúc, nồng tình bao phủ thể xác và tinh thần cả hai.

Ý thức mờ mông lung, phảng phất như hai bên đã hòa làm một, hay nguyên là một thể phân ra mà kết hợp tương hỗ nhau, không thể phân tách.

“...Không được, sao lại có thể giữa ban ngày ban mặt, nơi núi rừng hoang vắng làm những loạn như vậy.”

Phượng Băng Cao vừa líu ríu nói vừa tự trách mình, nhưng lại tùy ý để Long Liệt Tuyền tinh tế khẽ hôn lên trán, lên mí mắt, lên mũi...Hắn không phải là coi thường lễ giáo, mà là bộ lộ chân tình, không để ý đến những lễ tiết rườm rà (haizzzzz thật là...đã yêu thì...kiểu gì cũng nói được ==)

“Yên tâm! Ai cũng không nhìn thấy.” Long Liệt Tuyền trong miệng nói một câu trấn an, nhưng căn bản không thềm để ý có ai trông thấy hay không.

Tính tình hắn vốn đúng là cuồng vọng coi thường lễ giáo, nếu không có Phượng Băng Cao tâm tâm niệm niệm, giữ gìn lễ tiết khắp nơi, hẳn mới vì vậy đập tắt rất nhiều hành động vượt ra ngoài khuôn phép, bằng không, đã càng làm cản không hề kiêng kỵ.

“Ân...” Phượng Băng Cao mí mắt khép hờ, thả lỏng thân thể hưởng thụ nhu tình của hắn.

“Nào, để ta xem người bị thương thế nào?”

Cảm nhận giai nhân bình yên trong lồng ngực khiến Long Liệt Tuyền khôi phục lý trí, hắn cẩn thận tỉ mỉ xem xét thương thế trên người y.

Không nở mà phát hiện trên người y che kín các vết thương to nhỏ, không tránh khỏi tức giận.

“Không ngại, đều là vết thương nhẹ.”

” Đối với người thật không nở a! Người chính là không hiểu được phải quý trọng bản thân!”

Phượng Băng Cao ôn nhu nói:” Người có thể đến đây, như vậy đã khiến ta vui lắm rồi.”

Một câu nói đơn giản, nhưng lại khiến kẻ khác rung động tâm can, lâu, rất lâu sau mới có thể hồi phục.

“Cao...” Long Liệt Tuyền xúc động lần thứ hai ôm chầm lấy y, vui mừng mình đuổi theo vừa kịp lúc, hắn không đủ sức tưởng tượng được nếu như chậm một bước, hắn sẽ gặp phải cảnh ngộ như thế nào...

“Đừng nghĩ nữa, ta hiện nay không phải đã hảo hảo ở bên cạnh người, như vậy là đủ rồi.”

“Đúng vậy!” Hắn có thể an ổn giữ lấy người đang trong ngực, lòng đã không còn điểm gì hối tiếc.

Phượng Băng Cao yêu thương đưa tay vuốt ve khuôn mặt hốc hác của hắn, vén những sợi tóc rơi trên trán, trong lúc đó đôi mắt tràn ngập ái ý.

“Người gầy hơn, có đúng là ngày đêm gấp rút lên đường?” Ngữ điệu y bình đạm, nhưng cũng vãn phần yêu thương.

Long Liệt Tuyền cũng vuốt những sợi tóc bay bay của y, còn đưa ống tay áo lau đi vết máu trên vai y, thương tiếc nói:” Người đó...Xem! Vết thương chồng chất! Lần này sau khi về cung, không bắt người nằm ba tháng bồi bổ thân thể cùng thể lực không được! Người nên ngoan ngoãn nghe lời, không được mặc cả với ta!”

“Được, được, đều nghe lời người.” Phượng Băng Cao không cùng hắn tranh cãi, đến khi quay về y tự nhiên có biện pháp đối phó với hắn.

Long Liệt Tuyền mừng rỡ, hiếm khi thấy y ngoan ngoãn nghe lời tuyệt đối, không nhịn được lại muốn đem

y ôm vào lòng yêu thương một phen.

Phượng Băng Cao nhẹ nhàng né tránh, lách qua một bên, nịnh nọt cười nói:” Còn việc phải giải quyết, chúng ta tụ họp lại chúng quân đi!”

“Giao cho Lý tướng quân là được rồi, người đừng quản nữa.”

“Lý tướng quân? Người thăng chức Tu Viễn làm tướng quân lúc nào vậy?” Phượng Băng Cao hiếu kỳ hỏi.

Long Liệt Tuyền tái mặt, trầm giọng nói:” Bây giờ! Ngay bây giờ! Người không được nắm binh quyền nữa! Chuyển cho Lý tướng quân, những chuyện chinh chiến sát phạt này toàn bộ chuyển cho người khác quản lý, từ nay về sau không cho phép người lại tự lĩnh quân trên chiến trường nữa!”

Nheo mắt, Phượng Băng Cao lãnh tĩnh nghe hần hạ lệnh, sau đó không nói được lời nào, xoay người trong chớp mắt đoạt lấy ngựa mã, lập tức thúc ngựa rời đi, bỏ Long Liệt Tuyền đứng tại chỗ giận dữ gào thét.

“Cao! Băng Cao! Người mau trở lại! Người không phải vừa rồi đáp ứng nghe theo ý muốn của ta sao?!” Long Liệt Tuyền hỗn hển đuổi theo, nhưng đuổi không kịp thân ảnh đang phi băng băng.

Mới vừa rồi ôn hòa ngọt ngào, nói cười như châu rung động lòng người khiến đứa trẻ như vừa trải qua một hồi xuân mộng, ảo mộng lại ngấn ngủ, lưu lại cho kẻ khác nỗi thất vọng.

Long Liệt Tuyền hiểu rõ bản thân khẩu khí độc đoán chọc giận y, nhưng việc này không thể thương lượng, lúc trước đáp ứng cho y nắm một nửa binh quyền chính là kế tạm thời, bây giờ đã có được tâm của y, làm sao cũng không thể để y tiếp tục xông pha trên chiến trường đầy nguy hiểm!

Hần không nghĩ cách tước binh quyền của y không được!

Cho dù phải dùng thủ đoạn thấp hèn, cũng phải khiến y cam tâm tình nguyện rời bỏ binh quyền, an phận ở trong cung.

Long Liệt Tuyền tức giận trong lòng phát thệ!

Xem ra, thời gian sau khi trở về cung rất khó yên ổn trôi qua, e là còn phải âm ỉ mấy trận!

Suy nghĩ một chút, không khỏi buồn cười.

Thôi! Thôi! Sau này nếu có thể sống như vậy, không phải cũng là một loại hạnh phúc sao!

Chỉ cần lưỡng tâm gần nhau, thế nào cũng tốt.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hau>